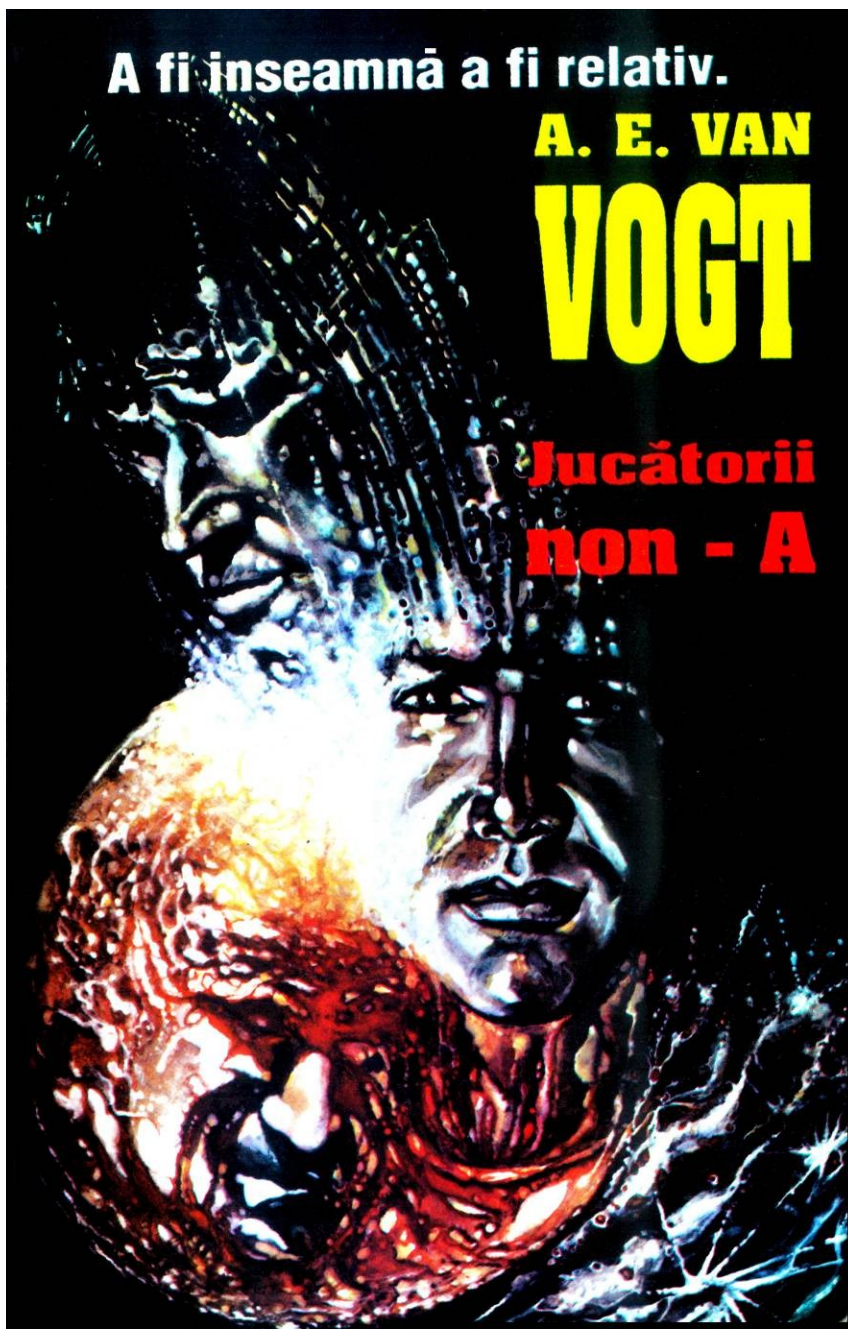

A fi inseamnă a fi relativ.
A. E. VAN
VOGT
Jucătorii
non - A

A.E. van VOGT

Jucătorii non-A

În româneşte de MARIAN MIRESCU
Consultant de specialitate Ion HOBANA

EDITURA CRISTIAN
Craiova
1993

Titlul original: *The Players of null-A*
1956

I.S.B.N. 973-95868-9-9

1

Non-axiome

Un sistem nervos uman este, potenţial, superior celui animal. În vederea dobândirii sănătăţii mentale şi a dezvoltării echilibrate, fiecare individ trebuie să înveţe să se adapteze lumii reale care-l înconjoară. Există metode de antrenament care permit realizarea acestei adaptări.

Umbre. Mişcare pe dealul pe care se ridicase odinioară Maşina jocurilor, acum pustiit. Două siluete, dintre care una, diformă, ciudată, se strecurau fără grabă printre copaci. Când se iviră din întuneric în lumina unui felinar – sentinelă singuratică pe această înălţime de unde puteai cuprinde oraşul – una dintre siluete se arătă a fi un biped obişnuit.

Cealaltă era o umbră, făcută din umbră, de întuneric prin care se zărea un felinar.

Un om, şi o umbră, cu mişcări de om, fără să fie om. O umbră-om, care se opri când ajunse la bariera oraşului, care se întindea în vale, şi vocea îi sună deodată, deloc firavă, ci foarte umană.

— Repetă instrucţiunile, Janasen.

Dacă omului îi era frică de ciudatul însoţitor, nu se vedea. Căscă uşor.

— Mi-e cam somn, zise.

— Instrucţiunile.

Omul gesticulă, iritat.

— Ascultă, domnu' Discipol, grăi a lehamite, nu vorbi aşa cu mine. Înscenarea dumitale nu mă sperie deloc. Mă ştii. Fac treaba asta.

— Insolenţa dumitale, zise Discipolul, îmi va slei răbdarea. Ştii că anumite energii temporale sunt puse în joc în propriile mele mişcări. Tărăgănările dumitale sunt calculate pentru a răni, şi-ţi spun: dacă se-ntâmplă să fiu obligat să iau o poziţie neplăcută din pricina acestei tendinţe din partea dumitale, relaţiile noastre vor lua sfârşit.

Era atâta cruzime în vocea Discipolului încât omul nu mai scoase o vorbă. Începu să se întrebe de ce-l înfrunta pe acest individ deosebit de periculos, iar singura explicaţie era povara existenţei lui ca agent mercenar al unei fiinţe care-l domina din toate punctele de vedere.

— Acum, repede, zise Discipolul, repetă instrucţiunile.

Omul, reţinut, începu. În vântul care le sufla în spate, vorbele lui n-aveau niciun sens; zburau în aerul nopţii ca nişte năluci, ca umbrele care fac soarele. Era vorba de a profita de luptele de stradă, care curând se vor sfârşi. Va apărea un loc liber la Institutul de emigrare. „Cu actele pe care le am voi obţine slujba cât timp va fi nevoie. Voi folosi întreaga autoritate a Institutului, iar joi, pe cincisprezece, când *Preşedintele Hardie* va pleca spre Venus, voi provoca la momentul potrivit un accident."

Această manevră urmăreşte împiedicarea unui anume Gilbert Gosseyn de a ajunge pe Venus, până nu va fi prea târziu. Omul nu ştia cine era Gosseyn şi nici de ce ar fi prea târziu – însă procedeul era foarte clar.

— Şi acum spune-mi care este ora accidentului?

— 9 şi 28 dimineaţa, ora zonei zece.

Urmă un răgaz, în care Discipolul părea să cugete.

— Trebuie să te avertizez, zise în sfârşit, că Gosseyn este un individ deosebit. Dacă acest fapt afectează

evenimentele sau nu, nu pot şti. S-ar părea că nu-s motive serioase de îngrijorare dar nu se ştie. Fii cu băgare de seamă.

Omul ridică din umeri:

— N-am decât să fac tot ce pot. Asta-i tot.

— Vei fi îndepărtat la timp, ca de obicei. Vei putea aştepta aici sau pe Venus.

— Venus, zise omul.

— Perfect.

Apoi, tăcere. Discipolul se plimbă agale ca pentru a scăpa de constrângerea datorată prezenţei celuilalt. Silueta lui de umbră părea şi mai puţin materială. Felinarul lucea şi mai viu prin substanţa neagră a trupului său, dar această formă ceţoasă, tot estompându-se, pierzându-şi claritatea conturului, rămânea întreagă şi-şi păstra forma. Pieri ca şi cum nici n-ar fi fost.

Janasen aşteptă. Era un om practic şi destul de curios. El mai văzuse iluzii şi nu era convins că mai avusese parte de aşa ceva. După trei minute, solul prinse a se înroşi. Janasen se dădu înapoi cu băgare de seamă.

Focul făcu ravagii, dar tot reuşi să vadă structura internă complexă a unei maşini, ale cărei piese se topiră într-o masă informă în vâltoarea albă şi şuierătoare. Nu aşteptă sfârşitul, coborî pe potecă în direcţia staţiei de robocare.

*

Transformarea energiei-timp continuă conform ritmului propriu indeterminabil până la 8 şi 43 dimineaţa, prima joi din martie 2561. Accidentul lui Gilbert Gosseyn trebuia să aibă loc la 9 şi 28.

8 şi 43 – pe astroportul de pe muntele care domina oraşul*, Preşedintele Hardie,* cu destinaţia Venus, pluti până la punctul de plecare, prevăzută pentru ora 1 a după-amiezii.

Trecuseră două săptămâni de când Discipolul şi omul său

priveau oraşul din înaltul lumii înecate în umbră. Două săptămâni şi o zi de când un fulger electric stârnit de un reflector de energie de la Institutul de Semantică Generală făcuse să-i sară lui Thorson ţeasta însângerată, având ca rezultat încetarea după trei zile a luptelor din oraşul propriu-zis.

Peste tot, robuneltele sforăiau, bâzâiau, şuierau şi lucrau sub controlul creierelor electronice. În unsprezece zile, un oraş imens reînvia, nu fără trudă, nu fără ca oamenii să se încovoaie alături de maşini. Rezultatele erau deja colosale. Alimentarea a revenit la normal, majoritatea urmelor bătăliei au dispărut. Şi, lucru esenţial, teroarea forţelor necunoscute care atacaseră, venind din stele, sistemul solar, slăbea cu fiecare fărâmă de informaţie venită de pe Venus, cu fiecare zi care trecea.

*

8 şi 30 dimineaţa, pe Venus, în fosă, într-o vreme baza galactică secretă a Celui Mai Mare Imperiu din sistemul solar. Patricia Hardie, în al său arbore apartament, studia un ghid general prescurtat. O tânără femeie subţire a cărei frumuseţe ascunsă puţin de o însuşire mai curioasă: autoritatea. Bărbatul care deschise uşa şi intră, se opri pentru a o privi; îl auzise, dar nu lăsa să se vadă.

Eldred Crang aşteptă, un pic amuzat, dar nu ofensat. O respecta, o admira pe Patricia Hardie, dar ea nu-şi terminase antrenamentul filosofic non-A şi, prin urmare, ea poseda încă nişte tehnici fixe de reacţie de care nu-şi dădea seama, desigur. Fiind observată, ea trecu de procesul inconştient de acceptare a intruziunii lui, fiindcă se întoarse la el.

— Deci, zise ea.

Încurajat, Eldred înaintă.

— Nu merge, zise el.

— Câte mesaje?

— Şaptesprezece.

El scutură din cap:

— Mi-e teamă că am cam întârziat. Am subînţeles că Gosseyn va reuşi să se întoarcă aici. Acum, singura noastră nădejde este faptul că el se găseşte în transportorul care părăseşte azi Pământul în direcţia Venus.

Urmă un moment de tăcere. Femeia făcu nişte semne în ghid cu un instrument ascuţit. Când atingea pagina, materia lucea albăstruie. În cele din urmă ridică din umeri:

— N-avem ce face. Cine s-ar fi gândit că Enro va descoperi atât de curând ceea ce faceţi! Din fericire aţi fost iuţi, iar soldaţii lui din acest sector sunt deja împrăştiaţi într-o duzină de baze şi folosiţi acum în alte scopuri.

Ea surâse admirativă.

— A fost ingenioasă, dragă prietene, încredinţarea acestor soldaţi grijii blânde a comandanţilor bazelor. Au cu toţii nevoie de mai mulţi oameni în sectoarele lor încât atunci când un ofiţer responsabil le dă câteva milioane, aceştia aproape că i-ar ascunde. Cu ani în urmă Enro a fost obligat să conceapă un sistem complicat pentru a ajunge să regăsească armatele pierdute în acest fel.

Ea se întrerupse:

— Aţi determinat cât timp am mai putea rămâne?

— Veşti proaste în privinţa asta, zise Crang. Au primit ordine, pe Gela 30, să o debranşeze pe Venus din sectorul, „matricelor” individuale în momentul în care vom fi amândoi pe Gela. Mai lasă transporturile şi asta e ceva; dar mi s-a spus că toate distorsoarele personale vor fi debranşate în douăzeci şi patru de ore, fie că mergem sau nu pe Gela.

El se încruntă.

— Dacă Gosseyn s-ar grăbi! Cred că voi putea să-i fac să mai rabde o zi-două fără să vă dezvălui identitatea. Mă gândesc că ar trebui să ne asumăm acest risc. Părerea mea este că Gosseyn este mai important decât noi.

— Ai aflat ceva? întrebă scurt Patricia. Ce s-a întâmplat?

Este război?

Crang şovăi, apoi spuse:

— În momentul în care trimiteam mesajul, acuma cinci minute, am captat o grămadă de apeluri confuze de undeva din centrul galaxiei. Nouă sute de mii de nave de război, aproximativ, au atacat capitala Ligii, în al şaselea decan.

Tânăra femeie rămase un timp tăcută. În sfârşit, vorbi, cu lacrimi în ochi.

— Aşadar, Enro a făcut saltul!

Scutură din cap, furioasă, şi-şi şterse ochii.

— Situaţia este clară. Am terminat cu el. Puteţi să-i faceţi ce vreţi, dacă veţi avea vreodată ocazia.

Crang, neimpresionat, răspunse:

— Era inevitabil. Rapiditatea, însă, mă încurcă. Am fost luaţi pe nepregătite. Îţi dai seama, să aştepţi până ieri pentru a trimite după Gosseyn!

— Când va ajunge?

El dădu din mână.

— N-are importanţă. Mi-aţi spus deja parcă, nu? Poimâine, Eldred, nu putem aştepta.

Ea veni la el, cu ochii mijiţi, gânditori, cercetându-i faţa.

— N-ai de gând să ne faci să ne asumăm nişte riscuri imposibile, sper.

— Dacă nu aşteptăm, zise Crang, Gosseyn rămâne izolat aici nouă sute şaptezeci şi unu ani-lumină de transportul interstelar cel mai apropiat.

Patricia răspunse foarte repede:

— În orice moment, Enro poate „similariza” o bombă atomică în fosă.

— Nu cred că va distruge baza. A cerut prea mult timp pentru organizare. De altfel, eu cred că ştie că eşti aici.

Ea îl privi cu duritate.

— De unde-ar fi putut afla?

Crang zâmbi.

— De la mine. La urma urmelor, a trebuit să-i spun lui Thorson cine eşti pentru a te lăsa în viaţă. Am mai spus-o şi

unui agent de informaţii al lui Enro.

— Cu toate acestea, zise Patricia, totul e fondat pe dorinţe. Dacă vom pleca teferi, am putea reveni să-l căutăm pe Gosseyn.

Crang o privi, gânditor.

— Lucrurile sunt mai complicate decât par. Nu uita că Gosseyn a fost dintotdeauna convins că dincolo de el, sau îndărătul lui, se găseşte o fiinţă pe care el o numeşte în lipsa unui nume exact un jucător de şah cosmic. Fireşte, este o comparaţie îndrăzneaţă dar dacă are un sâmbure de adevăr, atunci, neapărat trebuie să presupunem un al doilea jucător. Şahul nu este un joc solitar. Altceva: Gosseyn se considera aproape ca un pion pe rândul al şaptelea. Ei bine, eu cred că a ajuns regină când l-a omorât pe Thorson. Vă spun, Reesha, este periculos să laşi o regină într-o poziţie de unde nu se mai poate mişca. Trebuie să fie liberă, printre stele, acolo unde ar avea cea mai mare mobilitate posibilă. După mine, atâta timp cât jucătorii vor rămâne ascunşi şi în măsură să-şi mute piesele fără să fie prinşi şi nici observaţi, Gosseyn va fi în pericol de moarte. Eu cred că şi un interval de câteva luni ar putea fi fatal.

Patricia, tăcută o vreme, spuse:

— Şi încotro ne îndreptăm?

— Ei bine, trebuie să utilizăm comunicaţiile normale. Dar mă gândesc să ne oprim undeva pentru a afla noutăţile. Dacă este ce cred eu, nu există decât un loc unde am putea merge.

— O! făcu femeia cu un glas neutru. Cât timp ai de gând să aşteptăm?

Crang, întunecat, o privi şi respiră profund.

— Dacă numele lui Gosseyn este pe lista pasagerilor lui *Preşedintele Hardie* – şi voi avea această listă la câteva minute după plecarea de pe pământ – îl vom aştepta aici, când va sosi, peste trei zile şi două nopţi.

— Şi dacă numele lui nu este pe listă?

— Atunci vom pleca îndată ce vom fi siguri de acest

lucru.

Numele lui Gilbert Gosseyn nu se găsea pe lista pasagerilor de pe *Preşedintele Hardie.*

*

8 şi 43 dimineaţa. Gosseyn se trezi tresărind şi, aproape simultan, conştientiză trei lucruri. Ora. Soarele care strălucea prin fereastra camerei sale de hotel. Şi videofonul, de lângă pat, care zumzăia cu blândeţe, dar şi cu insistenţă.

Se ridică în capul oaselor, ieşi complet din somn şi-şi aminti brusc că în această zi, *Preşedintele Hardie* pleca spre Venus. Gândul acesta îl însufleţi. Războiul împuţinase comunicaţiile, între cele două planete nemaifiind decât un schimb săptămânal şi nu era nevoie de o autorizaţie de îmbarcare. Se aplecă şi manevră receptorul. Dar, fiind încă în pijama, lăsă stinsă placa video.

— Aici Gosseyn, spuse.

— Domnule Gosseyn, se auzi un glas de bărbat, aici Institutul de emigrare.

Gosseyn înlemni. Ştia că astăzi se va hotărî, şi o anumită nuanţă în glasul acesta nu-i plăcu.

— Cine-i la aparat, întrebă el inexpresiv.

— Janasen.

— A!

Gosseyn se posomorî. Era omul care-i pusese atâtea beţe în roate, insistând să-i prezinte un act de naştere şi alte hârtii, refuzând să înregistreze un test favorabil la detectorul de minciuni. Janasen – un funcţionar a cărui situaţie era surprinzătoare dat fiind refuzul său aproape patologic de a face ceva din proprie iniţiativă. Nu era tipul cu care să vorbeşti în ziua în care o navă aeriană trebuia să plece pe Venus.

Gosseyn întinse mâna şi activă placa video. Aşteptă ca imaginea figurii ascuţite a celuilalt să se clarifice, după care

spuse:

— Ascultă, Janasen, vreau să vorbesc cu Yorke.

— Am primit instrucţiunile de la domnul Yorke.

Janasen rămânea imperturbabil. Figura lui părea ciudat de netedă în ciuda ascuţimii.

— Dă-mi-l pe Yorke, zise Gosseyn.

Janasen nu luă în seamă întreruperea.

— S-a hotărât, continuă el, ca, datorită situaţiei tulbure de pe Venus…

— Lasă linia! zise Gosseyn eu glas ameninţător. Voi vorbi numai eu Yorke, cu nimeni altcineva.

— …datorită situaţiei neclare de pe Venus, cererea dumneavoastră de acces este respinsă, zise Janasen.

Gosseyn era furios. De paisprezece zile, acest individ îl ducea cu vorba şi, acum, în dimineaţă plecării, aceasta era hotărârea.

— Acest refuz, zise imperturbabil Janasen, nu vă interzice nicidecum să re-prezentaţi cererea dumneavoastră când situaţia de pe Venus va fi clarificată, ţinând cont de directivele Consiliului venusian de imigrare.

Gosseyn replică:

— Spune-i lui Yorke, că trec pe la el, imediat după micul dejun.

Degetele manevrară întrerupătorul > şi anulară contactul.

*

Gosseyn se îmbrăcă repede şi se opri pentru ultima inspecţie în faţa oglinzii din camera de hotel. Văzu un tânăr mare cu o figură hotărâtă. Percepţia îi era subtilă ca să nu repereze caracteristicile puţin comune ale acestei imagini. La prima vedere, părea absolut normal, dar în proprii ochi capul său era prea mare faţă de corp. Doar dezvoltarea umerilor, braţelor şi pectoralilor făcea tolerabilă dezvoltarea capului. În mare, îşi imagina că ar trebui să

intre în categoria „leonină”. Îşi puse pălăria. Acum avea aerul unui voinic cu figură puternică, ceea ce era satisfăcător. Voia pe cât posibil să nu se facă remarcat. Cel de-al doilea creier, care-i făcea capul cu o şesime mai voluminos decât cel al unui om normal, avea limitele lui. În răstimpul celor două săptămâni scurse de la moartea lui Thorson, liber pentru întâia oară să studieze puterea sa terifiantă, trebuise să-şi modifice convingerea precedentă de invincibilitate.

Puţin mai mult de douăzeci şi şase de ore, aceasta era durata maximă în care amintirea lui „memorizată” a unei porţiuni de sol rămânea utilă. Amintirea putea să nu se modifice vizibil, dar se altera cumva şi nu mai era în măsură să se retragă prin procedeul instantaneu de similarizare.

Însemna că el trebuia să-şi refacă apărarea în fiecare dimineaţă, seară, fără încetare, pentru a nu fi prins niciodată fără câteva puncte-cheie în care să scape în caz de urgenţă. Limitele temporale implicate prezentau mai multe aspecte neclare. Dar va avea timp să le studieze pe Venus.

Puţin mai târziu, urcă în ascensor şi-şi privi ceasul: 9 şi 27.

Un minut mai târziu, la 9 şi 28, *timpul prevăzut pentru accident,* ascensorul se prăbuşi.

2

Non-axiome

Semantica generală permite individului să se adapteze vieţii în felul următor:

1. El poate în mod logic să anticipeze viitorul;
2. El poate realiza în funcţie de capacităţile sale;
3. Comportamentul său este modificat în funcţie de mediu.

Gosseyn ajunse la locul de plecare de pe munte cu câteva minute înainte de ora 11. La această înălţime, aerul era curat şi răcoros şi producea un efect exhilarant. Rămase un moment în picioare lângă bariera înaltă dincolo de care transportorul se odihnea pe cavalet.

Primul pas, îşi zise, este trecerea dincolo de barieră.

Era simplu la bază. Locul era un furnicar; cu greu ar putea fi observat un om în plus. Problema consta în intrarea acolo fără să fie văzut cum se materializează.

Fără regrete, îşi zise, acum că se hotărâse. Întârzierea uşoară provocată de accidentul său – scăpase din ascensor prin simplul procedeu al similarizării în camera de hotel – îl făcea să perceapă cu acuitate cât de puţin timp îi mai rămăsese. Se văzu încercând să obţină un certificat de admitere la Institutul de emigrare, în această ultimă zi, şi această viziune îi fu de ajuns. A trecut timpul legalităţii.

Reperă un punct de cealaltă parte a barierei, în spatele

unor valize, îl memoriză, se furişă îndărătul unui camion – şi o clipă mai târziu ieşi de după valize şi se îndreptă spre transportor. Nimeni nu încercă să-l oprească. Nimeni nu-i acordă decât o atenţie trecătoare. Faptul că se grăbea de cealaltă parte a barierei era suficient, în aparenţă.

Urcă la bord şi petrecu primele zece minute memorizând o duzină de porţiuni de sol, cu creierul secund – şi asta a fost tot. În timpul desprinderii, se întinse confortabil pe patul unuia din cele mai bune apartamente ale transportorului. După aproximativ o oră, o cheie se învârti în broască. Repede, Gosseyn se acordă pe o zonă memorizată şi se transportă acolo.

Alesese judicios poziţiile materializării. Cei trei oameni care-l văzură ieşind de după stâlpul de susţinere se gândiră că se găsea acolo de câteva minute, fiindcă abia se uitaseră la el. Se duse nonşalant până în partea din spate a navei şi, în picioare în faţa marelui tablou de plexiglas, privi Pământul.

Planeta se întindea, imensă, sub el, o lume încă puţin colorată. În timp ce-o observa, se preschimbă în gri închis, se rotunjea cu fiecare minut.

Prinse a se micşora repede şi, pentru prima dată, o văzu, mare minge de ceaţă plutind în spaţiul întunecat.

Părea puţin cam ireal.

*

Petrecu această primă noapte într-una dintre cabinele neocupate. Somnul veni încet, fiindcă gândurile i se învârteau fără încetare. Două săptămâni de la moartea lui Thorson, şi niciun cuvânt de la Eldred Crang şi nici de la Patricia Hardie. Toate eforturile lui de a-i contacta prin intermediul Institutului de. imigrare au fost întâmpinate cu acelaşi răspuns: biroul nostru de pe Venus declară mesajul dumneavoastră netransmisibil. Se gândise în vreo două rânduri că Janasen, funcţionarul de la Institut, simţea o

satisfacţie personală dându-i veşti proaste, dar era greu de crezut.

Pentru Gosseyn era neîndoios că Crang preluase controlul armatei galactice în chiar ziua morţii lui Thorson. Jurnalele erau pline cu veşti despre retragerea trupelor invadatoare din oraşele de pe Verius. Domnea o oarecare confuzie cu privire la motivele acestei retrageri masive şi editorialele rămâneau neclare. Numai pentru el, care cunoştea cauzele acestei enormi înfrângeri, situaţia era comprehensibilă. Crang ţinea frâiele. Crang îi concedia pe soldaţii galactici din sistemul solar cât de repede aceste transportoare de trei kilometri lungime, acţionate prin similaritate, puteau să-i ducă – înainte ca Enro cel Roşu, împărat militar al Celui Mai Mare Imperiu, să descopere că i s-a sabotat invazia.

Dar aceasta nu explica de ce Crang nu delegase pe cineva pentru a-l contacta pe Gilbert Gosseyn care, asasinându-l pe Thorson, făcuse să se întâmple toate acestea.

Cu acest gând, Gosseyn adormi şi dormi prost. Fiindcă, deşi pericolul iminent al invaziei a fost temporar deturnat, problema lui rămânea nerezolvată: Gilbert Gosseyn, care poseda un creier secund, deşi era mort. retrăia totuşi într-un corp aproape identic cu primul. Propriul său tel trebuia să fie acela de a descoperi tot ce-l privea, pe ei, precum şi ciudata şi teribila sa metodă de imortalitate. Oricare ar fi jocul care se desfăşura în jurul lui, părea să fie una dintre piesele importante şi puternice. A trebuit să rămână sub efectul îndelungatei tensiuni şi al confruntării josnice ou garda blindată a lui Thorson, altfel şi-ar fi dat seama mai devreme că, cu voie sau fără voie, de bine, de rău, el se afla deasupra legilor. Nicicând nu şi-ar mai fi pierdut timpul cu Institutul de imigrare…

Nimeni nu-l luă la întrebări. Când ofiţerii veneau spre el, el se îndepărtă, ieşind din câmpul lor vizual, dispărând spre una dintre zonele sale memorizate. După trei zile şi două

nopţi de la plecare, transportorul traversă cerul noros al lui Venus. Zări arborii colosali, apoi un oraş crescu la orizont.

Gosseyn coborî pasarela odată cu ceilalţi patru sute de pasageri. De la locul său din rând, observa procesul debarcării. Fiecare persoană trecea prin faţa unui detector de minciuni, vorbea, primea acordul şi trecea printr-o cruce de barieră, până să ajungă în sala principală a holului de imigrare.

Gosseyn memoriză un punct înapoia unei coloane, dincolo de barieră. Apoi, ca şi cum ar fi uitat ceva, urcă din nou la bord şi se ascunse până noaptea. Când umbrele se lungiră peste câmpuri, se materializă îndărătul coloanei şi se duse liniştit până la uşa cea mai apropiată. După puţin timp, mergea pe un trotuar pavat şi contempla o stradă lucind în milioane de lumini.

Avea sentimentul că era la începutul şi nu la sfârşitul aventurii sale acest Gosseyn care ştia prea puţin despre el însuşi.

Fosa era păzită de o divizie de venusieni A, dar nimic nu stătea în calea valului redus, dar regulat, al celor care soseau necontenit. Gosseyn hălăduia abătut prin culoarele puternic luminate ale cetăţii subterane. Imensitatea a ceea ce fusese Baza secretă a Celui Mai Mare Imperiu din sistemul solar îl descumpănea.

Nişte ascensoare silenţioase îl duceau la nivelele superioare, prin săli cu maşini lucitoare dintre care câteva mai funcţionau încă. Din când în când, se oprea pentru a privi pe inginerii venusieni, răzleţi sau în echipe, pentru a examina instrumente şi maşini. Un comunicator atrase atenţia lui Gosseyn şi o ideea subită îl făcu să se oprească şi să pună contactul. Urmă o pauză şi vocea roboperatorului răspunse calm:

— Ce stea doriţi?

Gosseyn trase aer în piept.

— Aş vrea, zise, să vorbesc cu Eldred Crang, sau cu Patricia Hardie.

Aşteptă, cu un entuziasm crescând. Ideea îi venise fulgerător şi nu-i venea să creadă că va reuşi. Dar chiar dacă nu ajungea să stabilească un contact, acest fapt va fi pentru el o informaţie. La capătul a mai multe secunde, robotul răspunse:

— Eldred Crang a lăsat următorul mesaj. Oricui ar încerca să mă caute, regret, dar orice comunicaţie este imposibilă.” Asta era tot. Fără explicaţie.

— Alt apel, domnule?

Gosseyn ezită. Era dezamăgit, dar situaţia nu era pe de-a-ntregul defavorabilă. Crang lăsase sistemul solar conectat la vasta organizaţie videofonică interstelară. Minunată ocazie pentru Venusieni; Gosseyn încerca personal un fior de plăcere gândindu-se la ceea ce ar putea să facă ei cu ea. O altă întrebare se forma în mintea lui. Răspunsul roboperatorului ieşi numaidecât,

— Unui transportor îi este necesar aproximativ un timp de patru ore pentru a veni aici de pe Gela 30, baza cea mai apropiată.

Era un punct foarte interesant pentru Gosseyn.

— Credeam că transportul prin distorsor era virtual instantaneu.

— Există o, marjă de eroare în transportul material, deşi călătorul nu are conştiinţa fizică a acestui fapt, pentru el, procesul pare instantaneeu.

Gosseyn dădu din cap. Înţelegea acest lucru într-o anumită măsură. O aproximaţie de douăzeci de zecimale nu este perfectă. Continuă:

— Dacă aş chema Gela, ar fi nevoie de opt ore pentru a primi un răspuns?

— O, nu! Marja de eroare pe planul electronic este infinitezimală. Eroarea pentru Gela, ar fi de aproximativ o cincime de secundă. Numai materia este lentă.

— Înţeleg, zise Gosseyn. Se poate vorbi de la un capăt la celălalt al galaxiei aproape fără întârziere?

— Exact.

— Dar dacă aş dori să vorbesc cu cineva care nu vorbeşte limba mea?
— Nu este o problemă. Un robot traduce frază cu frază cât se poate de cursiv.
Gosseyn nu era sigur că acest transfer verbal nu era fără cusur. O parte a sistemului non-A de abordare a realităţii se baza pe importanţa relaţiilor dintre cuvinte. Cuvintele, subtile, aveau uneori puţine raporturi cu faptele pe care erau menite a le traduce. Îşi imagina o mulţime de confuzii între cetăţenii galactici care nu vorbeau aceeaşi limbă. Cum imperiile galactice nu predau non-A şi nici nu-l practicau, păreau să nu cunoască pericolul neînţelegerii implicat de procedeul de comunicare prin intermediul roboţilor.
Important era să percepi problema în fiece clipă.
Gosseyn zise: „Asta-i tot, mulţumesc” şi întrerupse contactul.

…………

Sosi la arborele-apartament împărţit cu Patricia Hardie pe când erau prizonierii lui Thorson. Căută un eventual mesaj, o dare de seamă mai completă şi mai personală decât ce s-ar putea încredinţa serviciului video. Găsi transcripţia mai multor conversaţii între Patricia şi Crang – şi află ceea ce voia.
Aluziile la identitatea Patriciei nu-l mirară. Dintotdeauna a ezitat să accepte afirmaţiile ce o priveau deşi a fost demnă de încredere în lupta împotriva lui Thorson. Vestea declanşării marelui război cosmic îl răvăşi. Dădu din cap la sugestia conform căreia ei vor reveni ca să-l caute în „câteva luni”. Prea mult. Dar certitudinea, încet – încet dobândită, că era rupt de toate, într-un sistem solar izolat, îl făcu foarte atent la darea de seamă destul de cuprinzătoare a eforturilor, făcute de Crang pentru a intra în contact cu el pe Pământ.
Janasen era răspunzător, fireşte. Gosseyn înţelese şi

suspină. Dar ce-ar putea să-l fi făcut pe omul ăsta să se înverşuneze atâta? Antipatie personală? Posibil. Se întâmplă lucruri şi mai ciudate. Tot gândindu-se, Gosseyn consideră, totuşi că nu asta era explicaţia.

Mai profund îşi lăsă mintea să lucreze asupra ideii lui Crang despre jucătorii de şah posibili şi pericolul ce-l pândea pe Gosseyn. Era ciudat de convingător şi gândul zbură din nou la Janasen ca fascicolul unui far.

Acest om era punctul de plecare. Cineva îl plasase pe „eşichier”, poate pentru un moment infinitezimal al timpului universal, simplu pion într-o imensă partidă – dar pionii au locul lor. Pionii veneau de undeva, şi, dacă erau umani, se vor întoarce de unde veneau. Probabil că nu mai era timp de pierdut.

Dar în momentul în care sesiza aceste lucruri, logica lor, o altă hotărâre se asambla în mintea lui Gosseyn. Luă în considerare câteva din posibilităţi, apoi se aşeză în faţa comunicatorului apartamentului şi făcu un apel. Când roboperatorul îl întrebă ce stea doreşte, spuse:

— Daţi-mi-l pe cel mai înalt funcţionar disponibil la biroul guvernamental al Ligii Galactice.

— Din partea cui?

Gosseyn îi indică numele şi se instală pentru a aştepta. Planul era simplu. Nici Crang şi nici Patricia Hardie nu putuseră să informeze nici Liga despre ceea ce se întâmpla în sistemul solar. Era un risc imposibil de asumat de unul sau celălalt, fără un pericol considerabil. Dar Liga, sau, cel puţin, o infinită parte a acesteia, îşi folosise slaba influenţă pentru a încerca să salveze planeta Venus de Enro, iar Patricia Hardie afirma că funcţionarii săi permanenţi se interesau de non-A dintr-un punct de vedere educativ. Gosseyn vedea o sumedenie de avantaje în această luare de contact, Roboperatorul îi curmă meditaţia:

— Madrisol, secretarul Ligii, vă va vorbi.

Abia fură pronunţate aceste cuvinte şi imaginea unei feţe

înguste, se desenă puternic pe ecranul video. Omul arăta cam la patruzeci şi cinci de ani şi pasiuni multiple se înscriau pe trăsăturile sale. Ochii albaştrii aveau o lucire arzătoare. Privirea lui se fixă pe privirea lui Gosseyn. În sfârşit, aparent satisfăcut, deschise gura şi vorbi. Urmă un moment mut, apoi:

— Gilbert Gosseyn?

Tonul robotului traducător sugera o interogaţie. Dacă aceasta era o reproducere destul de exactă a originalului, era o realizare remarcabilă. Cine – adică – este Gilbert Gosseyn?

Nu zăbovi asupra acestui amănunt. Îşi limită expozeul la evenimentele produse în sistemul solar „de care-am motive să cred că însăşi Liga s-a interesat.” Dar în timp ce vorbea, era încercat de un sentiment de deziluzie. Sperase că va găsi un anumit grad de non-A la secretarul general al Ligii, dar figura bărbatului trăda personalitatea unui talamic. Îl stăpâneau emoţiile. Majoritatea faptelor, hotărârilor sale, erau reacţii pe bază de „fixaţii” emoţionale şi nu de procese cortico-talamice non-A.

În vreme ce descria posibilitatea unei utilizări a venusienilor în bătălia împotriva lui Enro, Madrisol îi tăie firul gândurilor şi al relatării…

— Carevasăzică, zise pe un ton ascuţit, Statele Ligii stabilesc o reţea de transport în direcţia sistemului solar şi încredinţează unor non-A conducerea războiului de partea Ligii.

Gosseyn îşi muşcă buzele. Era bine înţeles că venusienii vor atinge în foarte scurt timp poziţiile cele mai înalte, dar talamicii nu trebuiau să bănuiască. Odată pornite lucrurile, ei vor fi surprinşi să vadă cât de repede, oamenii non-A, originari de pe Pământ, vor obţine locurile cele mai înalte dacă le considerau necesare. Deocamdată, spuse cu un zâmbet neutru şi fără umor:

— Fireşte, cei non-A nu vor juca decât un rol de asistenţi pe planul tehnic.

Madrisol se întunecă.

— Va fi dificil, zise. Sistemul solar este înconjurat de sisteme stelare dominate de Cel Mai Mare Imperiu. Dacă am încerca să pătrundem în el, aceasta ar însemna că noi acordăm o importanţă specială lui Venus, caz în care Enro ar putea distruge planetele noastre. Totuşi voi prezenta cazul funcţionarilor în drept şi puteţi fi siguri că se va face tot posibilul. Acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă…

Îl expedia. Repede, Gosseyn răspunse:

— Excelenţa Voastră, am putea fără îndoială să realizăm anumite aranjamente ingenioase. Nişte transporturi uşoare ar putea duce câteva mii de oameni din cei mai calificaţi în punctele în care ar fi utili.

— Este posibil. (Madrisol părea să se impacienteze, iar traducătorul mecanic dădea o intonaţie corespondentă vocii sale:) Dar voi prezenta aceasta…

— Aici pe Venus, insistă Gosseyn, avem un distorsor intact pentru transportul navelor stelare de mai multe mii de metri lungime. Poate că l-aţi putea folosi. Poate aţi putea să-mi indicaţi cât timp rămâne un transmiţător similarizat la alte transmiţătoare pe alte stele.

— Voi transmite toate acestea, zise Madrisol, experţilor calificaţi şi vor fi luate nişte-decizii în consecinţă. Presupun vă vom putea găsi o persoană autorizată pentru a discuta acest lucru la noi!

— Voi aranja ca roboperatorul să facă în aşa fel încât să puteţi vorbi cu… a… autorităţile constituite aici, zise Gosseyn reprimându-şi un zâmbet.

Nu existau „autorităţi” pe Venus, dar nu era de fel momentul îmbarcării în vasta chestiune a democraţiei non-A.

— La revedere şi succes.

Se auzi un declic şi imaginea intensă se şterse de pe ecran. Gosseyn ordonă roboperatorului să treacă toate apelurile stelare viitoare la Institutul de semantică al celui mai apropiat oraş şi debranşă. Era cât se poate de

satisfăcut. Pusese în mişcare un alt dispozitiv şi, deşi nu avea intenţia să aştepte, tot era ceva.

Şi acum, Janasen – chiar dacă aceasta însemna o întoarcere pe Pământ…

3

Non-axiome

Pentru a fi întreg la minte şi adaptat, este necesar ca un individ să-şi dea seama că nu poate cunoaşte tot ce este de cunoscut. Nu este suficient să înţelegi această limitare pe plan intelectual. Această înţelegere trebuie să fie un proces ordonat şi condiţionat pe plan inconştient ca şi. pe plan conştient. O astfel de condiţionare este esenţială unei căutări echilibrate a cunoaşterii.

Janasen nu-şi revenise din surpriza escamotării lui din birourile Institutului de imigraţii. Nu bănuia prezenţa unei maşini de transport în propriul său birou. Discipolul trebuia să aibă alţi agenţi în acest sistem planetar. Se uită prudent în jur. Se găsea într-un parc slab luminat. De pe o înălţime invizibilă, dincolo de un boschet, se prăbuşea o cascadă. Pânza de apă sclipea în lumina plăpândă.

Silueta Discipolului de decupa în parte pe cascadă, dar corpul său fără formă părea să se topească în umbra mai întunecată. Tăcerea se prelungea şi Janasen se muta de pe un picior pe altul. Ştia că nu era bine să vorbească primul, în sfârşit, Discipolul se mişcă şi se apropie câţiva paşi.

— Nici mie nu mi-a fost uşor să mă adaptez. Problemele acestea de energie complexe m-au deranjat întotdeauna, mai ales că nu am un spirit mecanic.

Janasen tăcea. Nu aşteptase explicaţia şi nu se simţea calificat pentru a interpreta ceea ce primea. Aştepta.

— Trebuie să riscăm, zise Discipolul. Am urmat această cale pentru că vreau să-l izolez pe Gosseyn de cei care ar putea să-l ajute şi doresc să-l aduc cu forţa într-o poziţie în care să-l pot studia şi, dacă este necesar, să-l distrug. Planul pe care am acceptat să-l respect pentru a-l asista pe Enro cel Roşu nu poate fi zădărnicit de către o persoană ale cărei posibilităţi sunt necunoscute.

În umbră, Janasen ridică din umeri. Pe moment, se miră şi el de propria-i indiferenţă. Pe moment îi trecu prin minte că ar avea ceva supranatural în el. Gândul luminos se stinse. Aveau prea puţină importanţă riscul pe care şi-l asuma şi posibilităţile necunoscute ale adversarilor. Nu se sinchisea. „Sunt o unealtă”, îşi zise cu orgoliu. „Sunt servitorul unui stăpân din umbră”. Râse dezlănţuit, căci se intoxicase cu propriul *ego,* cu faptele lui, cu senzaţiile şi gândurile proprii. Janasen – sub acest nume se făcuse cunoscut, pentru că era numele cel mai apropiat de cel adevărat – David Janasen.

Discipolul reluă:

— Există nişte neclarităţi dubioase, zise el, în viitorul lui Gosseyn, dar apar imagini, deşi niciun prezicător nu poate să le sesizeze limpede. Totuşi, sunt sigur că te va căuta. Nu încerca să-l împiedici. Va descoperi că numele dumitale este pe lista pasagerilor de pe *Preşedintele Hardie.* Se va mira că nu te-a văzut, dar măcar aceasta va dovedi că acum eşti pe Venus. Chiar în acest moment, ne găsim într-un parc la periferia oraşului New Chicago.

— Hă?

Janasen se uită în jur, stupefiat. Nu erau decât pomi, tufişuri de umbre şi clipocitul cascadei. Ici şi colo, în umbră, luciri slabe aruncau lumini palide, dar nici urmă de oraş.

— Cetăţile astea venusiene, zise Discipolul, nu au seamăn în galaxie. Ele sunt dispuse altfel, organizate altfel. Totul este gratuit, hrană, transport, locuinţă, tot.

— Asta simplifică lucrurile.
— Nu chiar. Venusienii au luat cunoştinţă de existenţa altor oameni pe planetele altor stele. Fiind invadaţi o dată, îşi vor lua fără îndoială, o seamă de precauţii. Cu toate acestea, vei avea cel puţin o săptămână, vreme în care Gosseyn ar trebui să te găsească.
Janasen era interesat.
— Şi atunci?
— Cheamă-l la dumneata şi dă-i asta,
Ivindu-se din umbră, un obiect căzu, strălucind cu o flacără albă şi palpitantă. Se prăbuşi în iarbă lucioasă, ca o oglindă în soare.
— Nu va fi la fel de luminoasă în plină zi, zise Discipolul. Ţine minte că trebuie să i-l dai în camera dumitale. Întrebări?
Janasen culese cu vioiciune obiectul strălucitor. Părea ca un fel de plastic. Era plăcut la pipăit şi era satinat. Pe el era ceva imprimat, prea mărunt pentru a putea citi cu ochiul liber.
— Şi ce trebuie să facă asta?
— Să citească mesajul.
Janasen se încruntă.
— Şi ce se va întâmpla?
— Nu are rost să ştii. Execută doar instrucţiunile mele.
Janasen cumpăni şi protestă.
— Aţi spus adineauri că „noi” ar trebui sa ne asumăm nişte riscuri. Am impresia că numai eu risc.
— Prietene, zise Discipolul cu o voce de oţel, te asigur că greşeşti, Dar să nu discutăm. Alte-întrebări?
De fapt, îşi zise Janasen, niciodată nu-şi făcuse probleme şi răspunse:
— Nu.
Tăcere. Şi apoi Discipolul începu să dispară. A fost imposibil pentru Janasen să definească momentul desăvârşirii evaporării. Dar acum ştia că era singur.

*

Gosseyn îşi coborî ochii pe „hartă”, şi-i ridică asupra lui Janasen. Îl interesa calmul pentru că-i deschidea o fereastră spre caracterul acestuia. Janasen era un solipsist care ajunsese să-şi echilibreze nevroza construind o atitudine de mare tupeu. Avea un echilibru puţin stabil în timp. fiindcă în fiecare clipă depindea de toleranţa aproapelui. Avea o privire insolentă şi afectată.

Cadrul întâlnirii lor era plin de culoare venusiană. Se aflau într-o încăpere care dădea spre o curte şi, nu prea departe spre nişte masivi de curând iviţi. Odaia avea tot confortul, inclusiv livrarea automată de hrană.

Privind cu răutate, Gosseyn îl examina pe bărbatul cu obraji scofâlciţi. Descoperirea lui Janasen nu fusese anevoioasă. Câteva mesaje interplanetare – fără obstrucţii de această dată –, un control rapid al roboregistrelor de hotel şi ajunsese la capătul drumului.

Janasen vorbi primul.

— Sistemul acestei planete este, cert, interesant, dar nu mă pot obişnui cu ideea de hrană gratuită.

Gosseyn răspunse sec:

— Ce-ar fi să începi să vorbeşti? Ce voi face cu dumneata depinde în întregime de ceea ce urmează să-mi spui.

Ochii albaştri, limpezi, îndrăzneţi, îl măsurau meditativi,

— Voi spune tot ce ştiu, făcu în sfârşit Janasen, ridicând din umeri, dar nu pentru că mă ameninţi. Şi mi-e absolut indiferent dacă păstrez sau nu secretele mele sau pe ale celorlalţi.

Gosseyn era dispus să-l creadă. Acest agent al Discipolului va fi norocos dacă mai apuca de trăit cinci ani, dar îşi va păstra demnitatea. Totuşi, nu făcu nicio remarcă şi Janasen începu să vorbească. Prezentă relaţiile sale cu Discipolul. Părea sincer. Făcea parte din serviciul secret al Celui Mai Mare Imperiu şi atrăsese cumva atenţia formei de umbră. Şi se porni să redea, cuvânt cu cuvânt discuţiile lui

cu Discipolul despre Gosseyn. La sfârşit se întrerupse şi reveni la prima lui afirmaţie:

— Galaxia, zise, este plină de idei anarhice, dar n-am auzit niciodată că aceste idei ar putea să meargă. Am încercat să-mi imaginez cum aceşti non-aristo… non-arto… tele…

— Zi-le non-A, sugeră Gosseyn.

— Cum funcţionează chestiile astea non-A; dar asta pare să implice faptul că lumea este rezonabilă, iar asta eu nu pot să cred.

Gosseyn nu zise nimic. Tocmai despre sănătatea mentală trebuia să discute, dar nu se putea face nimic numai cu vorbe. Dacă-l interesa chestiunea asta pe Janasen, n-avea decât să se ducă la şcoala primară. Celălalt trebuia să fi înţeles reacţia lui, fiindcă ridică iarăşi din umeri.

— Încă n-aţi citit harta? întrebă el.

Gosseyn îi răspunse imediat. Lăsase deja cel de-al doilea creier să „palpeze” obiectul. Era activ din punct de vedere chimic, dar nu periculos. Presimţea că era vorba de un material absorbant. În orice caz, avea un lucru straniu, un produs evident al ştiinţei galactice şi nu avea chef să trateze treaba asta cu uşurinţă.

— Acest Discipol, zise el în sfârşit, a prezis el, efectiv vă voi urca în ascensor la ora 9 şi 28 dimineaţa?

Greu de crezut. Fiindcă Discipolul nu venea de pe Pământ nici din sistemul solar. Undeva, la îndepărtate hotare ale galaxiei acest… această fiinţă îşi îndreptase atenţia asupra lui Gilbert Gosseyn. Şi şi-l reprezentă efectuând un act determinat, într-un moment determinat. Ceea ce implica relaţia cu Janasen.

Complexitatea implicată prin această precizare îl tulbura. Harta devenea valabilă. Din locul lui, văzu că era ceva scris, dar cuvintele erau ilizibile. Se aplecă mai aproape: literele erau prea mici pentru a putea fi descifrate cu ochiul liber.

Janasen împinse către el o lupă.

— A trebuit să găsesc asta ca să pot să mă uit, îi zise.

Gosseyn ezită, apoi luă harta şi o examină. Încercă să se gândească la ea ca la un declanşator, capabil să acţioneze un mecanism mai important. Dar care anume?

Se uită prin încăpere. De la intrare, memorizase prizele de curent cele mai apropiate şi reperase cablurile. Unele deserveau masa la care erau aşezaţi şi furnizau curent maşinii compacte de gătit electronice încorporate, Gosseyn ridică ochii.

— Vom rămâne o vreme împreună, domnule Janasen, zise. Bănuiesc că te vor trimite de pe Venus, fie prin distorsor, fie prin transportor stelar. Am de gând să merg cu dumneata.

Privirea lui Janasen deveni curioasă.

— Nu credeţi că poate fi periculos?

— Ba da, zise Gosseyn zâmbind. Da, se poate.

Urmă o tăcere.

Gosseyn acordă harta pe una dintre zonele memorizate şi, simultan, alese drept circuit-actor, o emoţie simplă: tea mă-îndoială. Dacă emoţiile de teamă sau de îndoială îi penetrau spiritul instantaneu, harta era similarizată în afara camerei.

Precauţia nu era perfect adecvată, dar îi păru că trebuia să-şi încerce şansa.

Reglă lupa şi citi:

Gosseyn,

Un distorsor posedă o proprietate fascinantă. Are o sursă de putere, electrică, dar nu prezintă caracteristici anormale, chiar în mers. Unul dintre aceste instrumente este încastrat în masa la care sunteţi aşezat. Dacă aţi citit acestea, sunteţi acum prins în capcană cea mai complexă care a fost vreodată imaginată de un individ.

Dacă emoţia fricii apăru, nu şi-o aminti nici în acel moment, nici mai târziu.

Fiindcă se întunecase.

4

Non-axiome

Spiritul unui copil, în lipsa unui cortex dezvoltat, este virtual incapabil de discriminare. Copilul, inevitabil, face numeroase greşeli în evaluarea lumii. Multe dintre aceste judecăţi false în fond sunt integrate de sistemul nervos pe planul „nonconştient” şi pot dura până la vârsta adultă. Prin urmare, se întâmplă ca un adult, mascul sau femelă, să reacţioneze în mod copilăresc.

Roata scânteia învârtindu-se. Gosseyn, întins pe şaretă, o privea alene. Privirea lui se desprinse în sfârşit de metalul strălucitor şi se opri pe orizontul apropiat unde se întindeau clădirile. O construcţie vastă care se rotunjea începând de la sol ca o imensă minge din care numai o porţiune era vizibilă.

Gosseyn lăsă imaginea să se înscrie în conştient şi, mai întâi – nu se simţea nici tulburat, nici îngrijorat – se pomeni că face o comparaţie între ceea ce avea în faţa ochilor şi cameră de hotel în care se întreţinuse cu Janasen.

În acest moment, gândi: „Sunt Ashargin.”

Era o idee nonverbală, o conştientizare automată a lui însuşi, o simplă identificare emanată de organele şi glandele corpului său şi luată de bună de sistemul lui nervos.

Nu chiar. Totuşi, Gilbert Gosseyn respingea această identificare cu o stupefacţie care genera un frison de alarmă şi un sentiment de confuzie.

O briză de vară îi mângâie faţa. Mai erau şi alte edificii lângă marea construcţie, clădiri anexe răspândite ici şi colo într-o reţea de arbori. Dincolo de ei, – pânză de fond de o splendoare inegalabilă – se ridica un munte maiestuos, moţat cu nea.

— Ashargin!

Gosseyn sări în sus când răsună această chemare de la mai puţin de treizeci de centimetri de urechea lui. Făcu o întoarcere, dar în acest răstimp zări degetele. Şi încremeni. Uită de om, uită chiar să se uite la el. Ca trăsnit. Îşi examină mâinile. Erau fine, delicate, diferite de cele puternice, mai dure, mai mari, ale lui Gilbert Gosseyn. Îşi privi corpul. Era cel al unui adolescent subţiratic.

Brusc, percepu diferenţa *internă*, o senzaţie de slăbiciune, un flux vital mai mic. Un talmeş-balmeş de alte gânduri. Nu, nu gânduri. Sentimente. Exprimate de organe controlate odată de un spirit diferit.

Spiritul pirpiriu se retrăgea, dezorientat, şi încă o dată, pe un plan nonverbal, apăru această informaţie fantastică: „Sunt Ashargin."

Nu Gosseyn? Mintea i se clătina, fiindcă îşi amintea ce scrisese Discipolul pe hartă. „Sunteţi acum… prins în capcana cea mai complexă… imaginată vreodată…" Senzaţia de dezastru care izbucni nu aducea cu nimic din ceea ce simţise până acum.

— Ashargin, trândavule, coboară şi aranjează chingile ăstui drull.

Sări iute din brişcă. Cu degete nerăbdătoare, strânse cureaua slăbită de la gâtul masivului animal, asemănător unui bou. Fără să se gândească. Conducătorul, un preot în ţinută de lucru, plesni din bici. Şareta se clătină şi o ocoli prin curte.

*

Gosseyn se zbătea să înţeleagă obedienţa servilă care-l făcuse să se activeze ca un automat. Era dificil de gândit. Atâta confuzie! Dar până la urmă se născu o anumită înţelegere.

Acest corp a fost sub controlul unui alt spirit. Spiritul lui Ashargin. Un spirit non-integrat. Dominat de temeri, de emoţii incontrolabile, încrustate în sistemul nervos şi muşchii Trupului. Partea fatală a acestei dominări era faptul că la Ashargin carnea vie reacţiona la acest dezechilibru intern pe un plan non-conştient. Chiar şi Gilbert Gosseyn, ştiind ce este adevărat şi ce este fals, nu ar fi decât o influenţă minimă asupra acestor violente impulsuri fizice – până când va reuşi să aducă trupul lui Ashargin la nivelul de sănătate mentală cortico-talamică non-A.

Până când va reuşi. „Asta este deci? se întrebă Gilbert Gesseyn. De asta sunt eu aici? Pentru a educa acest corp?”

Mai rapid decât propriile impulsuri, un flux de „trecut” organic îi parcurse creierul – amintirile celeilalte conştiinţe. Ashargin. Ashargin. Moştenitorul. Imensa semnificaţie ajunse la el încet, vag, abia schiţat, fiindcă se petrecuseră atâtea lucruri! La paisprezece ani, el, Ashargin, văzuse şcoala la care mergea el, invadată de armatele lui Enro. În acea zi de îngrijorare, îşi aştepta moartea din mâna oamenilor uzurpatorului. Dar în loc să-l omoare, îl duseră pe planeta natală a lui Enro, Gorgzid, şi-l încredinţară preotului Zeului Adormit.

Aici, lucra la câmp. Era înfometat. Era hrănit dimineaţa ca un animal. În fiecare noapte, dormea tremurând, cu gândul la singura lui masă, cea de dimineaţă. Nu uita că era Ashargin moştenitorul, dar se spunea că vechile familii dominatoare aveau tendinţa spre subţiere, slăbire, decadenţă. În astfel de perioade, cele mai mari imperii cădeau de obicei în mâinile unor stăpâni energici ca Enro cel Roşu.

Şareta ocoli un mănunchi de pomi care împodobea o parte centrală a grădinilor şi brusc ieşiră în faţa unui aerobuz. Mai mulţi oameni în uniforme negre de preoţi şi un individ îmbrăcat somptuos, stând în picioare în iarbă, lângă avion, aşteptau şareta.

Preotul lucrător se aplecă, agitat, şi-l împinse pe Ashargin cu capătul tocit al biciului, cu un gest brutal de nerăbdare. Zise degrabă:

— Închină-te. E însuşi Yeladji, paznicul criptei Zeului Adormit.

Gosseyn simţi o impulsiune violentă. Se răsuci şi se lipi de fundul şaretei. Aşteptă, acolo, mirat, şi-şi dădu seama, puţin câte puţin, că muşchii lui Ashargin răspunseseră la comandă cu o rapiditate automată. Şocul rezultat mai persistă când un glas puternic şi sonor anunţă:

— Koorn, urcă-l pe prinţul Ashargin în avion şi consideră-te dezlegat. Prinţul nu se va mai întoarce în lagărul de muncă.

Încă odată, supunerea lui Ashargin se dovedi totală, înţelegerea lui se înceţoşa. Membrele i se agitau impulsiv. Gosseyn îşi aminti că se prăbuşea într-un fotoliu. Şi aparatul se puse în mişcare.

A fost aşa de rapid.

*

Unde-l duceau? Primul gând care-i veni, când era din nou în stare să reflecteze. Treptat, faptul că era aşezat destinse muşchii încordaţi ai lui Ashargin. Gosseyn făcu o pauză corticotalamică non-A şi simţi corpul „său” destinzându-se şi mai mult. Ochii se acomodau şi văzu că avionul urca deja spre vârful înzăpezit, dincolo de Templul Zeului Adormit.

La aceste cuvinte, spiritul i se opri precum pasărea lovită în plin zbor. Zeu Adormit? Avea o amintire vagă a altor „fapte” înţelese de Ashargin. Aparent, Zeul Adormit odihnea într-un cufăr translucid, în sala interioară a

domului. Numai preoţii au avut dreptul să-i privească trupul, şi numai în timpul iniţierii, o singură dată în viaţa fiecăruia.

Amintirile lui Ashargin se opreau aici, dar Gosseyn avea ceea ce-i trebuia. Variantă tipică a unei religii păgâne. Pământul cunoscuse multe asemenea, iar detaliile nu aveau însemnătate. Spiritul său sări în întâmpinarea realităţii, mult mai esenţială, a situaţiei lui.

Era evident un moment important din cariera lui Ashargin. Gosseyn privi în jur, încredinţându-se şi mai mult. Trei preoţi în uniformă neagră unul dintre ei la comenzi, şi Yeladji – paznicul criptei. Era un bărbat grăsuţ. Veşmintele, uimitoare la prima vedere, nu erau, văzute mai de aproape, decât o uniformă neagră pe care era drapată o capă de aur şi argint.

Examinarea se termină. Yeladji, preotul numărul 2 în ierarhia de pe Gorgzid, nu se supunea decât lui Secoh, stăpânul religios al planetei natale a lui Enro. Dar nici rangul şi nici rolul nu însemnau nimic pentru Gilbert Gosseyn, Părea un personaj minor în afacerile galaxiei.

Gosseyn se uită pe geam: tot munţi. Făcând astfel, băgă de seamă pentru prima oară că purta haine nepotrivite pentru Ashargin, băiatul de fermă: o mare ţinută de ofiţer al Celui Mai Mare Imperiu – pantalon cu galon de aur, vestă colantă cu revere cu nestemate – rezervată celor mai înalţi demnitari ai statului major general, o ţinută cum Ashargin nu mai văzuse de la vârsta de paisprezece ani, adică de vreo unsprezece ani.

General! Importanţa rangului, îl surprinse pe Gosseyn. Gândurile i se limpeziră, se ascuţiră. Trebuia să fie un motiv foarte important pentru care Discipolul îl adusese aici, în acest punct decisiv al carierei lui Ashargin moştenitorul – dar fără cel de al doilea creier şi rătăcit într-un corp controlat de un sistem nervos – integrat…

Dacă era vorba de o stare temporară, era un prilej minunat pentru observarea unui aspect al vieţii galactice,

cum nu s-ar fi ivit în mod normal. Dacă, pe de altă parte, evadarea lui din această „capcană” depindea de eforturile lui personale, rolul lui devenea şi mai clar: să-l cultive pe Ashargin. Să-l antreneze cu toată viteza conform metodelor non-A. Numai astfel, putea să spere că va domina această situaţie unică – să se afle în posesia unui corp care nu era al lui.

*

Gosseyn oftă adânc. Se simţea, în mod curios mai bine. Se hotărâse. Cu fermitate şi cu o cunoaştere suficientă a limitelor poziţiei sale. Timpul, evenimentele puteau adăuga alte aspecte planului său, dar cât timp era „întemniţat” în sistemul nervos al lui Ashargin, antrenamentul trebuia să treacă pe primul plan. Nu avea cum să fie prea greu…

Felul pasiv prin care Ashargin accepta călătoria îi jucă o festă. Se aplecă, pe culoar, spre Yeladji.

— Preanobile senior gardian, unde sunt dus?

Marele preot secund se întoarse spre el, surprins.

— Păi, dar la Enro. Unde în altă parte? zise.

Gosseyn avusese intenţia de a observa pe tot parcursul, dar nu avu posibilitatea. Corpul lui Ashargin păru să se topească într-o pastă fără formă. Vederea i se tulbură în orbirea groazei.

Impactul avionului la aterizare îl scutură, aducându-l într-o stare cât de cât normală. Cu picioarele tremurând, ieşi din avion şi văzu că aterizase pe acoperişul unui edificiu.

Privi curios în jur. Părea important să păstreze o imagine a cadrului. Îşi dădu seama că nu mai avea nicio şansă. Reticent, îi lăsă pe cei trei preoţi să-l conducă spre o scară. Zări un munte, departe, în stânga – la şaizeci, şaptezeci de kilometri. Era muntele dincolo de care se ridica Templul? — Fără îndoială, fiindcă nu mai vedea pe niciunde o altă înălţime corespunzătoare.

Coborî trei etaje cu escorta şi trecu printr-un culoar

luminos. Se opriră în faţa unei uşi somptuoase. Preoţii de rang inferior se retraseră. Yeladji înaintă lent, cu ochii albaştrii scânteind.

— Vei intra singur, Ashargin, zise. Îndatoririle sunt simple. În fiece dimineaţă, exact la această oră – 8, ora oraşului Gorgzid – te prezinţi la această uşă şi intri fără să baţi.

Ezită, păru să-şi cântărească cuvintele ce-i vor continua discursul şi reluă pe un ton precis:

— În niciun caz nu va trebui să ţii cont de ceea ce face Excelenţa Sa atunci când intri, chiar dacă se găseşte o doamnă în încăpere. Unor astfel de incidente nu vei acorda literalmente nicio atenţie. Odată ajuns înăuntru te pui în întregime la dispoziţia lui. Aceasta nu înseamnă că ţi se va cere neapărat să execuţi o muncă de slujnic, dar dacă ţi se va face onoarea de a-i oferi Excelenţei Sale un serviciu personal, îl vei îndeplini imediat.

Tonul de comandă dispăru. Se strâmbă penibil, apoi surâse graţios. Era un act de condescendenţă seniorială amestecat cu o uşoară nelinişte, ca şi cum toate câte se întâmplau erau neaşteptate. Se simţea, chiar, că gardianul criptei regreta anumite măsuri disciplinare pe care le luase cândva în privinţa lui Ashargin. Spuse:

— Dacă înţeleg bine, Ashargin, noi ne despărţim acum. Ai fost crescut în respectul strict datorat rangului tău şi marelui rol ce-ţi revine acum de drept. Dogma noastră cere ca întâia datorie a omului faţă de Zeul Adormit să fie învăţarea umilinţei. Câteodată, poate, te-ai întrebat dacă povara nu era prea mare, dar acum poţi să-ţi dai seama că toate acestea au fost în interesul dumitale. Ca titlu de ultimă recomandare, te rog să nu uiţi un lucru: dintotdeauna prinţii recenţi ca Enro au avut obiceiul să extermine clasele regale rivale, părinţi, copii şi aliaţi. Eşti încă în viaţă. Pentru acest lucru numai, ar trebui să fii recunoscător marelui om care guvernează cel mai vast imperiu al timpului şi spaţiului.

Din nou, o oprire. Gosseyn avu timp să se întrebe de ce Enro îl lăsase în viaţă pe Ashargin; se lămuri că acest preot cinic pur şi simplu încerca să trezească într-însul gratitudinea; apoi celălalt conchise:

— Asta este tot! Acum, intră.

Era un ordin, iar Ashargin se supuse în modul abject pe care Gosseyn nu-l putea suporta. Mâna lui se întinse. Degetele prinseră mânerul, îl răsuciră şi împinseră uşa. Trecu peste prag.

Uşa se închise în urma lui…

*

Pe planeta unui soare îndepărtat, o umbră se îngroşa în mijlocul unei încăperi cenuşii. Ajunse să plutească deasupra podelei. În această cameră strâmtă se găseau alte două persoane, conştiente, separate una de alta şi separate de Discipol prin bare subţiri de metal, dar umbra nu le acordă nicio atenţie. Ea alunecă până la un stănog de lemn pe care zăcea corpul ţeapăn al lui Gosseyn.

Ea se aplecă, parcă trăgând cu urechea. Se îndreptă în sfârşit.

— Trăieşte! zise Discipolul cu voce tare.

Părea deconcentrat, ca şi cum se petrecea ceva care nu se potrivea cu desfăşurarea propriilor planuri. Se întoarse pe jumătate pentru a sta cu faţa la femeie printre barele care-i separau – atât cât poate sta cu faţa ceva care nu are faţă. Întrebă:

— S-a întâmplat la momentul prezis?

Femeia ridică din umeri, şi, morocănoasă, aprobă.

— De atunci este în starea asta?

Glasul sonor era acum insistent.

De această dată, femeia nu răspunse direct.

— Aşadar, marele Discipol s-a lovit de cineva care nu este malebil? zise ea.

Substanţa din umbră tremură, ca pentru a se scutura de

aceste vorbe. Răspunsul întârzia.

— Este un univers straniu, zise în sfârşit Discipolul. Ici şi colo, pe miriade de planete, se găsesc indivizi care, ca şi mine, posedă o facultate unică, care-i ridică peste normă. Iată-l pe Enro – şi acum Gosseyn.

Se opri, apoi spuse încet de parcă se gândea cu glas tare:

— Aş putea să-l omor pe dată lovindu-l în cap, înjunghiindu-l sau în zeci de alte feluri. Şi totuşi...

— De ce n-o faceţi?

Tonul femeii îl sfida.

Ezită.

— Pentru că... nu prea ştiu.

Glasul se făcu rece şi hotărât.

— Şi de altfel eu nu omor oameni pe care nu sunt în stare să-i controlez. Voi reveni.

Începu să se estompeze. Acum nu mai era în acest înfiorător local de ciment în care o femeie şi doi băi baţi se aflau întemniţaţi în celule separate una de cealaltă printr-o subţire şi fantastică plasă de metal.

*

Gosseyn-Ashargin constată că intrase într-o sală imensă. La prima vedere, părea plină cu maşini; pentru Ashargin, a cărui educaţie se oprise la paisprezece ani, nu era decât confuzie. Gosseyn recunoscu mapamonduri mecanice şi videoplăci pe pereţi şi, aproape oriunde se uita, tablouri de distorsoare. Văzu mai multe instrumente cu totul noi, dar dispunea de comprehensiune ştiinţifică atât de acută încât tocmai modul în care se potriveau toate îi dădu o idee asupra utilizării lor.

Se afla într-o sală de control militar. De acolo, Enro dirija, atât cât putea un singur om, forţele, de neconceput prin vastitatea lor ale Celui Mai Mare Imperiu. Videoplăcile îi serveau drept ochi. Luminile care clipeau pe hărţi puteau,

teoretic, să-i furnizeze o imagine completă a oricărei bătălii. Iar importanţa echipării cu distorsoare arăta că el ţinea să păstreze un control strâns al Imperiului său fără limite. Poate că poseda chiar şi o reţea de transport prin intermediul căreia era în stare să ajungă, aproape instantaneu. În fiecare punct al Imperiului său.

În afară de aparate, marea sală era goală, şi fără gărzi.

Într-un colţ se deschidea o fereastră mare, iar Gosseyn se grăbi într-acolo. Peste puţin timp, contempla oraşul Gorgzid.

Capitala Celui Mai Mare Imperiu strălucea sub ochii lui în razele soarelui său albastru deschis. Gosseyn îşi aminti cu memoria lui Ashargin că vechea capitală, Nirena, fusese rasă de bombele atomice şi că întreaga suprafaţă pe care se afla altă dată un oraş de treizeci de milioane de indivizi nu era decât un deşert radioactiv.

Această amintire îl tulbură pe Gosseyn. Ashargin. care nu asistase la scenele de distrugere din acea zi de coşmar, rămânea indiferent, aşa cum sunt indiferenţi oamenii incapabili să-şi imagineze un dezastru pe care nu l-au văzut. Dar Gosseyn se crispă amintindu-şi de una dintre crimele fără număr ale lui Enro. Pericolul mortal consta în faptul că acest individ tocmai aruncase civilizaţia galactică într-un război a cărui amploare depăşea deja orice imaginaţie. Dacă Enro putea fi asasinat.

Inima i-o luă razna. Genunchii începură să-i tremure, înghiţind, Gosseyn făcu pauza non-A şi întrerupse reacţia de teroare a lui Ashargin cu determinarea dură formata fulgerător în spiritul lui Gosseyn.

Dar decizia persista. Îşi reprezentă aici o oportunitate prea importantă pentru ca să se opună cineva. Inima aceasta slabă de adolescent trebuia să fie convinsă, trebuia să fie sedusă, trebuia să fie determinată să facă acest efort suprem. Era posibil. Se poate da bice sistemului nervos uman până-l faci să accepte acţiunea extatică şi şi sacrificiul fără limite.

Ar trebui să fie cu băgare de seamă. În momentul desfăşurării omorului, ar exista un pericol mortal; iar problema întoarcerii lui Gosseyn în propriul său corp, ar putea să se pună atunci.

Cu toate acestea, el rămâne acolo, încruntat, cu buzele strânse, hotărât. Şi sesiză diferenţa în interiorul corpului lui Ashargin, forţa care se aduna pe măsură ce acest mod de gândire total străin transforma metabolismul glandelor şi organelor. Nu se îndoia nicidecum de ceea ce se întâmpla. Un spirit puternic se afla în posesia unui corp firav. Nu era suficient, fireşte. Nu era în sine însuşi. O educaţie musculară, o coordonare nervoasă non-A se impunea încă. Dar primul pas era făcut. Luase o hotărâre irevocabilă:

Să-l omoare pe Enro…

Contempla oraşul Gorgzid cu un interes real. Îl percepu ca o cetate cu coline-grădini. O cetate prevăzută pentru a găzdui un guvernământ. Chiar şi zgârie-norii erau acoperiţi de muşchi şi „iederă” căţărătoare – semăna cu iedera – şi fundaţiile comportau turnuri, demodate şi rampe ciudate care păreau să se încrucişeze. Dintre cele paisprezece milioane de locuitori ai oraşului, patru cincimi ocupau poziţii cheie în birouri, în legătură directă cu birourile de „lucru” ale celorlalte planete. Aproximativ cinci sute de mii de locuitori – Ashargin n-a ştiut niciodată cifra exactă – ostateci, duceau o viaţă lugubră în periferiile luxuriante şi îndepărtate. O viaţă lugubră pentru că ei considerau Gorgzid-ul ca un oraş provincial şi se simţeau jigniţi. Gosseyn zărea unele dintre casele lor, splendide locuinţe ascunse printre arbori şi frunziş veşnic verde, case care ocupau dealuri întregi, se târau până în văi şi se pierdeau în depărtări ceţoase.

Gosseyn întoarse încet spatele priveliştii. De un minut, sunete ciudate ajungeau la el de la uşa opusă. Se îndreptă într-acolo, conştient că întârziase mai mult decât se cuvenea pentru o primă dimineaţă. Uşa era închisă, dar o deschise cu hotărâre şi trecu peste prag.

Imediat zgomotul îi umplu urechile.

5

Non-axiome

Deoarece copiii – şi adulţii infantili – sunt incapabili de discriminări subtile, diverse experienţe provoacă asupra sistemului lor nervos şocuri atât de violente încât psihiatrii le dau un nume special: traumatisme. Timp de ani de zile, aceste traumatisme pot perturba într-atât un individ încât non-sanitatea – adică nevroza şi chiar insanitatea – adică nebunia – se pot instala. Aproape fiecare individ a suferit mai multe traumatisme. Este posibilă atenuarea efectelor multora dintre aceste şocuri prin psihoterapie.

I-a trebuit un moment pentru a accepta tabloul.

Se găsea într-o vastă sală de baie. Printr-o uşă întredeschisă, în dreapta, zări pragul unui pat enorm într-un alcov, la extremitatea îndepărtată a unui imens dormitor. Alte porţi dădeau în sala de baie, dar erau închise. În plus, la prima vedere, Gosseyn îşi îndreptă spiritul şi privirea spre scena care se desfăşura în faţa ochilor săi.

Baia era făcută, efectiv, numai din oglinzi. Pereţii, tavanul, pardoseala, aparatele, toate, numai oglinzi, atât de perfect ajustate, încât îşi vedea, oriunde s-ar fi uitat, propriile imagini la infinit, toate precise şi clare. O cadă care ieşea din zid era făcută şi ea din oglinzi. Se rotunjea puternic începând de la sol până la o înălţime de aproape un metru. Apa, ieşind din trei mari robinete, se năpustea şi

se învolbura zgomotos în jurul unui bărbat enorm, gol, roşcat, îmbăiat de patru tinere. Bărbatul ridică ochii. Îl văzu pe Gosseyn şi făcu semn tinerelor să se dea la o parte.

Erau nişte fete vioaie. Una dintre ele opri apa. Celelalte se dădură înapoi. Liniştea se instaura în sala de baie. Cel ce se îmbăia se lăsă pe spate, strângându-şi buzele, cu sprâncenele contractate, şi-l măsură pe zveltul Gosseyn-Ashargin. Tensiunea provocată de această examinare asupra sistemului nervos al lui Ashargin era grozavă. De vreo zece ori, printr-un efort de voinţă, Gosseyn făcu pauza cortico-talamică non-A. Era obligat, nu numai pentru a-şi păstra controlul, dar şi în scopul de a împiedica trupul lui Ashargin să-şi piardă cunoştinţa. Situaţia ajungea tocmai la acest grad de disperare.

— Aş vrea să ştiu, spuse lent Enro cel Roşu, ce te-a făcut să te opreşti în centrul de control şi să priveşti pe fereastră. De ce fereastra?

Părea preocupat. Ochii nu-i erau duşmănoşi, dar scânteiau întrebători.

— La urma urmelor, ai mai văzut oraşul?

Gosseyn nu putu să răspundă. Întrebarea ameninţa cu topirea lui Ashargin. Gosseyn ducea o luptă sălbatică pentru a-şi păstra controlul, în vreme ce faţa lui Enro lua o expresie de satisfacţie sardonică. Dictatorul se ridică şi ieşi de acolo punând piciorul pe dalele de oglinzi. Cu un surâs lejer, Enro, remarcabil prin musculatura sa, aşteptă ca femeile să-i învelească trupul şiroind de apă cu un imens halat. După ce i-l luară, ele îl şterseră cu prosoape, cu mişcări viguroase. În final un halat de cameră, de culoarea părului său de foc îi fu prezentat. Îl îmbrăcă şi vorbi din nou, zâmbind mereu.

— Îmi place să fiu îmbăiat de către femei. Ele au o blândeţe care-mi destinde spiritul.

Gosseyn nu spuse nimic. Remarca lui Enro se voia umoristică, dar, ca la atâţia oameni care nu se înţelegeau pe ei înşişi, nu făcea decât să-l trădeze. Întreaga sală de

baie era doldora de probe ale dezvoltării mentale incomplete a bărbatului. Şi copiii de ţâţă adoră atingerea duioasă a mâinilor de femeie. Dar nu toţi copii de ţâţă cresc până la obţinerea controlului Celui Mai Mare Imperiu al timpului şi spaţiului. Şi modul în care Enro îşi dăduse seama de ceea ce făcea Gosseyn-Ashargir în camera alăturată, fără să-şi părăsească sala de baie, dovedea, oricât de imatur ar fi, că măcar o parte a fiinţei sale atinsese un grad relativ superior. Valoarea acestei facultăţi, în caz de urgenţă, rămânea totuşi de dovedit.

Pe moment, uitase de Ashargin. Periculoasă omisiune. Remarca directă făcută de Enro referitoare la femei, era prea mult pentru sistemul nervos instabil: Inima-şi acceleră bătăile, genunchii începură să-i tremure şi muşchii să-i freamăte. Se clătină şi ar fi căzut dacă dictatorul nu ar fi făcut semn femeilor. Gosseyn întrevăzu mişcarea în mod marginal. O secundă după aceea, nişte mâini puternice îl susţineau.

Când fu din nou în stare să se ţină pe picioare şi să vadă limpede, Enro trecea printr-una dintre cele două uşi din peretele din stânga, într-o vastă încăpere, luminată de soare. Şi trei femei părăseau sala de baie prin uşa întredeschisă a dormitorului. Singură, cea de a patra fată, continua să susţină corpul, cuprins de frisoane. Muşchii lui Ashargin urmau să-l ducă departe de privirea ei. Gosseyn făcu „pauza”. El fu acela care îşi dăduse seama că în această privire, era mai multă milă decât dispreţ.

— Deci asta au făcut din dumneata, zise ea duios.

Avea ochi gri, trăsături de o frumuseţe clasică. Se întunecă, apoi ridică din umeri.

— Eu mă numesc Nirena, iar dumneata, prietene, ar trebui să treci pe acolo.

Ea îl împinse spre uşa prin care dispăruse Enro, dar Gosseyn avea din nou comenzile, O reţinu. Fusese frapat de numele ei.

— Există vreo legătură, zise, între această Nirenă şi

vechea capitală Nirena?

Păru încurcată.

— Adineauri leşinai şi acum pui nişte întrebări inteligente. Caracterul dumitale este mai complex decât ar sugera-o înfăţişarea. Ei, dar acum, grăbeşte-te. Trebuie.

— Ce sugerează înfăţişarea mea? întrebă Gosseyn.

Ochii reci şi gri îl studiau.

— Dumneata ai vrut-o? zise ea: învins, slab, efeminat copilăros, incapabil.

Se întrerupse nerăbdătoare.

— Ţi-am spus să te grăbeşti. E serios. Nu mai rămâne o secundă în plus.

Plecă. Fără să se uite înapoi, fugi pe uşa dormitorului, pe care o trase după ea.

Gosseyn nu încercă să se grăbească. Nu se amuza. Era grijuliu cu corpul său. Dar începea să-şi dea seama de ceea ce va trebui să facă într-o bună zi dacă el – şi Ashargin – supravieţuiau până în acea zi fără să-şi atragă o totală dizgraţie.

Să se ţină tare. Să-şi întârzie reacţiile confuze, conform metodei non-A. Instruirea prin acţiune, cu toate dezavantajele metodei. Avea convingerea că pentru câteva masuri bune, va fi urmărit de ochii vigilenţi şi calculatori ai lui Enro, care va surprinde cel mai mic semn de seif control la un om pe care încercase deja să-l distrugă. Aici, n-avea ce face. Vor fi incidente neplăcute, destule poate pentru a-l convinge pe dictator că totul era aşa cum trebuia să fie.

Şi din clipa în care se va găsi în camera care-i va fi dată va încerca din plin să-l „îngrijească” pe Ashargin prin metodele non-A.

Înaintând încet, Gosseyn intră pe uşa prin care dispăruse Enro. Se găsea într-o sală foarte mare, în care, sub o imensă fereastră, era pusă masa pentru trei persoane. Se mai uită o dată pentru a putea evalua înălţimea ferestrei, vreo treizeci de metri. Servitorii circulau, iar mai mulţi indivizi cu aspect distins stăteau în picioare ţinând neglijent

documente importante. Enro se apleca deasupra mesei. Gosseyn se opri, iar dictatorul ridică unul după altul capacele strălucitoare şi mirosi conţinutul aburind. Se îndreptă în sfârşit.

— A! zise, mantule prăjite. Delicios.

Se întoarse surâzând spre Ashargin-Gosseyn.

— Aşează-te acolo.

Indică unul dintre cele trei scaune.

Nu-l surprinse pe Gosseyn că urma să ia masa cu Enro. Aceasta era în concordanţă cu analiza intenţiilor lui Enro faţă de Ashargin. Îşi dădu seama la timp că tânărul o lua din nou razna. Făcu pauza cortico-talamică şi văzu că Enro îl observă îngândurat.

— Aşadar, Nerena se interesează de dumneata, zise el încet. Este o posibilitate pe care n-o luasem în considerare. Totuşi putem trage nişte concluzii. A, iată-l pe Secoh.

Noul venit trecu la vreo treizeci de centimetri de Gosseyn astfel că prima viziune a bărbatului fu laterală şi posterioară. Un om la patruzeci de ani, cu păr negru, foarte frumos, dar de o frumuseţe caustică. Purta un costum colant albastru dintr-o bucată şi o capă stacojie drapată cu grijă pe umăr. Gosseyn avea deja impresia unui om viclean, rapid, alert şi ingenios. Enro vorbea.

— Nu pot să înţeleg că Nirena i-a vorbit.

Sechos se îndreptă către unul dintre scaune şi se plasă îndărătul lui. Ochii negri, pătrunzători îl priviră pe Enro, întrebători. Acesta îi explică în câteva vorbe ce se întâmplase între Ashargin şi tânăra femeie.

Gosseyn observă că el asculta cu mirare. Din nou, constată dotarea inumană a dictatorului de a şti ce se întâmplă în locurile în care nu avea cum să vadă şi nici să audă în mod normal.

Acest fenomen modifică direcţia gândurilor sale. Puţin din tensiunea lui Ashargin dispăru. Într-o clipă întrezări acest vast ansamblu de civilizaţie galactică şi oamenii care-l dominau.

Fiecare individ avea o calificare specială. Enro putea să „vadă” în camerele din preajmă. Era o facultate unică, dar care justifica însă prea puţin întinderea puterii sale obţinute datorită acesteia. La prima vedere, aceasta părea să arate că oamenii nu aveau nevoie de un mare avantaj asupra semenilor pentru a exercita asupra lor acest ascendent.

Poziţia specială a lui Secoh părea să deriveze din faptul că era şeful spiritual al Gorgzidului, planetă natală a lui Enro. Calificarea exactă a lui Madrisol, de la Ligă, rămânea încă o necunoscută. În sfârşit, rămânea Discipolul, a cărui ştiinţă combina o prezicere exactă a viitorului, un sistem care-i îngăduia să se desubstanţializeze şi care-i oferea un asemenea control al conştiinţelor exterioare încât putea să o transporte pe cea a lui Gosseyn la Ashargin. Din cei trei, Discipolul apărea ca fiind cel mai periculos. Dar mai rămânea să o dovedească.

Enro reluă cuvântul.

— Parcă-mi vine să i-o fac amantă, zise.

Se ridică în picioare, se întunecă, apoi se lumină la faţă şi zise:

— În numele cerului, aşa voi face.

Părea în toane bune fiindcă izbucni în râs.

— S-o vedem şi pe asta.

Făcu o glumă îndoielnică în privinţa problemelor sexuale ale anumitor nevrozaţi şi termină cu accente mai sălbatice.

— O să-i treacă femelei ăsteia de toate planurile ei.

Secoh ridică din umeri şi zise cu glas sonor:

— Cred că supraestimaţi posibilităţile. Dar nu avem ce pierde dacă vom face ceea ce spuneţi.

Făcu un gest autoritar pentru luare aminte către unul dintre asistenţi.

— Notează dorinţa Excelenţei Sale, îi ordonă.

Omul se înclină.

— Am şi notat Excelenţa Voastră.

Enro făcu un semn lui Gosseyn.

— Vino, zise. Mi-e foame.

Glasul i se făcu de o politeţe muşcătoare:

— Sau poate că doreşti să te ajutăm să te aşezi?

Gosseyn reuşi să combată reacţiile lui Ashargin la proiectul lui Secoh. Ajunse la locul său; îşi ocupa poziţia când duritatea tonului lui Enro trebuia să fi pătruns până la Ashargin. Sau poate, era efectul unui ansamblu de lucruri importante, prea importante. Oricare ar fi fost cauza, cea ce a urmat, a fost prea rapid ca să mai poată reacţiona. În timp ce Enro se aşeza, Ashargin-Gosseyn a leşinat.

*

Când şi-a revenit, Gosseyn se găsea aşezat la masă susţinut de doi servitori. Imediat corpul lui Ashargin se contractă, în aşteptarea unui reproş. Alarmat, Gosseyn combătea leşinul posibil.

Aruncă o privire la Enro, dar dictatorul înfuleca de zor. Nici preotul nu-l privea. Ospătarii îl abandonară şi începură să-l servească. Mâncarea aceasta îi era cu totul străină lui Gosseyn, dar de fiecare dată când era ridicat un capac, simţea în el însuşi o reacţie favorabilă sau defavorabilă. Iată că impulsurile inconştiente ale corpului lui Ashargin foloseau şi ele la ceva. După un minut-două, absorbea alimente care aveau un gust familiar şi satisfăcător pentru papilele lui Ashargin.

Începea să se simtă deprimat pentru cele întâmplate. Era greu să participi la o experienţă atât de umilitoare fără să te încerce în sinea ta sentimentul că participi efectiv la ea. Şi ce era mai rău era că nu putea să facă pe moment nimic. Era prins în acest corp, cu spiritul şi amintirile suprapuse pe creierul şi corpul unui alt individ, fără îndoială printr-o variantă de similarizare prin distorsor, Şi ce se întâmpla în această vreme cu corpul lui Gilbert Gosseyn?

O asemenea stăpânire a unui alt corp nu putea fi permanentă şi în plus, nu trebuia uitat faptul că acest sistem de imortalitate, datorită căruia putuse să

supravieţuiască, îl ocrotea încă. Prin urmare era vorba de un accident extrem de important. Trebuia să-l aprecieze, să încerce să-l înţeleagă, să rămână conştient de tot ce se întâmpla.

„În sfârşit, îşi zise el cu stupefacţie, iată-mă la M.S.M.[1] al lui Enro cel Roşu, şeful actual al Celui Mai Mare Imperiu. Şi iau masa cu el.”

Nu mai mâncă şi privi colosul, cu o bruscă fascinaţie. Enro, despre care auzise de la Thorson, Crang şi Patricia Hardie. Enro, care ordona distrugerea celor non-A doar pentru că era modalitatea cea mai comodă de a declanşa un război galactic. Enro, dictator, conducător, Cezar, uzurpator, tiran absolut, care datora, fără îndoială, o parte a ascensiunii sale facultăţii de a auzi şi de a vedea ce se petrecea în încăperile învecinate. În felul său, era un bărbat arătos. Figura-i era puternică, dar câţiva pistrui îi dădeau un aspect adolescentin. Ochii, limpezi şi mândri, erau albaştri; ochii şi gura aveau ceva familiar; poate că nu era doar o iluzie. Enro cel Roşu, la înfrângerea căruia Gosseyn contribuise, în sistemul solar, cel care pornise cea mai vastă campanie galactică. Neavând prilejul de a-l asasina, ar fi o reuşită fantastică să descopere chiar aici, în inima şi creierul Celui Mai Mare Imperiu, un mijloc de a-l înfrânge.

Enro împinse înapoi scaunul. Era un semnal. Secoh încetă – numaidecât să mănânce, deşi mai avea mâncare în farfurie. Gosseyn lăsa cuţitul şi furculiţa şi se gândea că dejunul se termina. Servitorii începură să strângă masa. Enro se ridică în picioare şi zise cu vioiciune:

— Nicio veste de pe Venus?

Secoh şi Gosseyn se ridicară. Al doilea cu dificultate. Şocul produs de acest nume familiar într-un loc atât de depărtat de sistemul solar era numai personal, aşadar controlat. Fragilul sistem nervos al lui Ashargin nu reacţionă la cuvântul „Venus”.

[1] Marele Stat Major (n. trad.).

Figura îngustă a preotului era liniştită.

— Avem câteva amănunte în plus. Nimic important.

Enro se concentră.

— Trebuie să facem ceva pentru această planetă, zise el încet. Dacă aş putea fi sigur că Reesha nu e acolo…

— Nu era decât un raport, Excelenţa Voastră.

Enro se răsuci, furios.

— Această simplă posibilitate, zise, este suficientă pentru a-mi oferi mâna.

Preotul rămase impasibil.

— Ar fi regretabil, zise el cu răceală, ca puterile Ligii să descopere slăbiciunea voastră şi să publice rapoarte după care Reesha s-ar găsi pe oricare dintre miile de planete ale Ligii.

Dictatorul încremeni, şovăind. Apoi izbucni în râs. Înaintă şi-şi puse braţul pe umerii bărbatului.

— Bătrânul Secoh, zise, sarcastic.

Seniorul Templului clipi la acest contract, dar îl suportă un moment cu o expresie de dezgust. Colosul hohoti:

— Ce este?

Secoh se eliberă, uşor, dar ferm.

— Aveţi să-mi daţi instrucţiuni?

Dictatorul râse din nou, apoi, deodată, redeveni îngândurat.

— Nu are importanţă ce se poate întâmpla cu acest sistem. Dar sunt iritat ori de câte ori îmi aduc aminte de Thorson, că a fost omorât acolo. Şi aş vrea să ştiu cum am fost învinşi. Ceva n-a mers cum trebuia.

— A fost numită o comisie de anchetă, zise Secoh.

— Bun. Şi bătălia?

— Costisitoare, dar aproape decisivă. V-ar interesa să cunoaşteţi cifrele pierderilor?

— Da.

Unul dintre asistenţii-secretari întinse o hârtie lui Secoh care i-o înmână tăcut lui Enro. Gosseyn urmărea faţa dictatorului. Posibilităţile acestei situaţii se măreau cu

fiecare clipă. Trebuia să fie vorba de angajamentul menţionat de Patricia Hardie şi Crang, nouă sute de mii de nave de război aeriene ducând o bătălie titanică în al şaselea decant.

Decant? Medită cu o însufleţire confuză. Galaxia are forma unei roţi imense – o împărţiseră în decanţi. Mai erau şi alte metode pentru reperarea latitudinii şi longitudinii planetelor şi stelelor, bineînţeles, dar…

*

Enro înapoie hârtia consilierului său. Faţa lui purta o expresie puţin încântată, iar ochi părea îngrijoraţi.

— Nu sunt hotărât, zise încet. Este o impresie personală, nesatisfacerea întregii mele forţe vitale.

— Aveţi un anumit număr de copii, remarcă Secoh.

Enro ignoră remarca.

— Preotule, zise, se împlinesc patru ani siderali de când sora mea, hărăzită după vechea tradiţie de pe Gorgzid să fie singura mea soţie legitimă, a plecat… unde?

— Nici urmă.

Glasul omului uscăţiv venea de departe. Enro, întunecat, îl privi şi spuse cu blândeţe:

— Prietene, erai mereu cu ea. Dacă m-aş gândi că ai păstra anumite informaţii…

Se întrerupse, iar în ochii celuilalt apăru ceva, fiindcă spuse foarte repede cu un zâmbet lejer:

— Bine, bine, nu te supăra, mă înşel, aşa ceva este cu neputinţă pentru un om care poartă aceste haine. Astea-s legămintele.

Părea să vorbească singur. Îşi ridică ochii spălăciţi şi zise:

— Va trebui să am grijă ca printre copiii – copiii ce se vor naşte – pe care-i voi avea de la sora mea, fetele să nu fie educate în şcoli şi pe planete pe care principiul dinastic al căsătoriei frate-soră a ajuns de râs.

Niciun răspuns. Enro ezita, privindu-l insistent pe Secoh.

Părea că uitase de prezenţa martorilor. Brusc schimbă subiectul.

— Mai pot opri războiul, zise. Membrii Ligii galactice îşi refac moralul în acest moment, dar ar fi în stare să se bată ca să-mi lase mâinile libere dacă aş manifesta cea mai mică intenţie de a opri bătălia din al şaselea decant.

Preotul era blând, calm, inflexibil.

— Principiul ordinului universal, zise, şi al statului universal, transcende emoţiile indivizilor. Nu vă puteţi sustrage de la niciuna dintre crudele sale necesităţi.

Glasul era aspru.

— Niciuna.

Enro evita ochii palizi.

— Sunt nehotărât, repetă. Mă simt nesăvârşit, incomplet. Dacă sora mea iar fi aici, făcându-şi datoria…

Gosseyn abia auzea. Sumbru, medita. „Aşadar, iată ce gândesc. Un stat universal, cu un control central, unificat cu forţa.”

Era un vis vechi al omului şi de nenumărate ori destinul iscase o amăgire vremelnică de izbândă. Un mare număr de imperii terestre realizaseră un control virtual al tuturor pământurilor civilizate ale momentului. Timp de câteva generaţii, aceste vaste domenii îşi păstrează coeziunea artificială – artificială, pentru că verdictul: istoriei părea mereu să-l aducă la câteva sentinţe semnificative: „noul şef nu avea înţelepciunea tatălui său” – „ridicarea maselor” – „Statele cucerite, mult timp asuprite, se revoltă cu succes împotriva imperiului slăbit.” Se dădeau chiar şi motivele slăbirii fiecărui stat în special.

Amănuntele nu continuau. Nu era nimic stupid în fondul ideii unui stat universal, dar oamenii cu gândire talamică nu vor reuşi niciodată să creeze decât aparenţa exterioară a unui asemenea stat. Pe Pământ non-A ajunsese să domine, când cinci la sută din populaţie fusese antrenată conform dogmelor sale. În galaxie, trei la sută ar fi de ajuns. În acest moment şi nu înainte, statul universal va fi o concepţie

realizabilă.

Prin urmare, războiul actual era o fraudă. Nu însemna nimic. Dacă Enro câştigase, statul universal rezultat ar dura o generaţie, poate două. În acest moment, Impulsurile afective ale altor indivizi lipsiţi de bun simţ i-ar determina să comploteze şi să se răzvrătească. În acelaşi timp, ar muri miliarde, doar pentru ca un nevrozat să-şi facă plăcerea de a obliga câteva doamne în plus să-l îmbăieze în fiecare dimineaţă.

Omul nu era decât lipsit de bun simţ, dar declanşase un război de maniac. Trebuia să fie împiedicat să se extindă.

La una dintre uşi se făcu zarvă şi meditaţia lui Gosseyn fu întreruptă. Răsună vocea iritată a unei femei.

— Fireşte, pot să intru. Aţi îndrăzni să mă împiedicaţi să-mi văd fratele?

Vocea, deşi furioasă, avea o sonoritate familiară. Gosseyn se răsuci şi-l văzu pe Enro alergând spre uşa opusă marii ferestre.

— Reesha, strigă, iar glasul îi era vesel.

Prin ochii umezi ai lui Ashargin, Gosseyn observa întâlnirea. Un bărbat înalt o însoţea pe tânăra femeie, iar pe când se apropiau, Enro ţinând-o în braţe şi strângând-o tare, bărbatul acela îi reţinu privirea fascinată a lui Gosseyn.

Fiindcă era Eldred Crang. Crang? Dar atunci trebuia să fie… trebuia să fie… Se întoarse şi o privi în momentul în care Patricia Hardie spunea şugubeaţă:

— Enro, lasă-mă. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe soţul meu.

Corpul dictatorului înţepeni. Uşor, puse femeia jos, şi, uşor se întoarse spre Crang. Privirea rău voitoare întâlni ochii galbeni ai detectivului non-A. Crang zâmbi, parcă inconştient de imensa ostilitate a lui Enro. Ceva din puternica înfăţişare a lui Enro se schimbă puţin. Un moment păru tulburat, chiar deconcertat, apoi deschise gura şi era să vorbească chiar, când, cu coada ochiului, îl văzu pe Ashargin.

— A!… zise.
Purtarea i se schimbă radical.
Îşi recăpătă stăpânirea de sine. Îl invită pe Gosseyn cu un gest brusc.
— Vino prietene. Doresc să-mi fi ofiţer de legătură între mine şi Marele amiral Paleol. Spune-i amiralului…
Porni spre o uşă din apropiere. Gosseyn îl urmă şi ajunse la ceea ce recunoscuse a fi sala de control militar a lui Enro. Enro se opri în faţa uneia dintre cutiile de distorsoare. Se uită la Gosseyn.
— Spune-i amiralului, repetă el, că eşti reprezentantul meu. Iată mandatul.
Îi întinse o plăcuţă strălucitoare.
— Acum, intră.
Arătă spre cabină. Un asistent deschise uşa a ceea ce Gosseyn ştia că era un transportor prin distorsor. Gosseyn înainta supărat. Nu dorea să plece de la curtea lui Enro tocmai acum. Nu ştia destule. Părea important să rămână pentru a afla mai multe. Se opri la uşă.
— Ce trebuie să-i spun amiralului?
Zâmbetul celuilalt se lărgi.
— Numai cine eşti, zise Enro cu suavitate. Prezintă-te. Fă cunoştinţă cu ofiţerii statului major.
— Înţeleg, zise Gosseyn.
Efectiv înţelegea. Moştenitorul Ashargin arătat militarilor. Enro se aştepta la o opoziţie din partea ofiţerilor de rang înalt; n-avea decât să arunce o privire la prinţul Ashargin pentru a-şi da seama cât de lipsit de şanse ar fi organizarea unei rezistenţe în jurul unei singure persoane care deţinea o poziţie legală şi populară. Ezită iar.
— Acest transportor mă duce direct la amiral?
— Nu funcţionează decât într-o direcţie, în ambele sensuri. Se duce şi se întoarce. Succes!
Gosseyn urcă în cutie fără o vorbă. Uşa făcu *bang!* în urma lui. Se aşeză într-un fotoliu de comandă; ezită o clipă… fiindcă la urma urmei, nu era de aşteptat ca

Ashargin să acţioneze cu promptitudine… şi trase levierul.
Instantaneu îşi dădu seama că era liber.

6

Non-axiome

Copiii, adulţii lară maturitate şi animalele „identifică”. De fiecare dată când o persoană reacţionează la o situaţie nouă ca şi cum ar fi vorba de o situaţie veche şi invariabilă, se spune că el sau ea – „identifică”. Un asemenea comportament este aristotelian.

Liber. Acesta era un fapt de necrezut. Eliberat de Ashargin. Din nou el însuşi. Curioasă, conştiinţa sa din această pricină. Părea să nască din chiar elementele corpului său. Experienţa sa personală a transportului prin creier secund îi făcea familiară tranzacţia. Era conştient de deplasare. Nici chiar întunericul nu i se păru total, de parcă creierul său nu se oprea cu totul din lucru.

În momentul ieşirii din umbră, zări un puternic dinam şi o pilă atomică şi simultan, cu o dezamăgire intensă, îşi dădu seama că erau prea departe ca să le poată folosi sau controla cumva.

Foarte repede, în acest moment, redeveni conştient. Îi revenea vederea şi observă că nu era nici în apartamentul venusian al lui Janasen şi nici într-un loc în care Enro l-ar fi trimis pe Ashargin.

Era întins pe un pat tare, cu ochii fixaţi într-un îndepărtat tavan de beton. Ochii văzură scena într-o clipă. O sală mică.

Un grilaj filiform cobora din tavan. Dincolo, aşezată pe un stănog de lemn, îl observa o tânără femeie foarte distinsă.

Ochii lui Goseyn ar fi vrut să zăbovească asupră-i, dar dincolo de celula ei, mai era un grilaj, apoi aparent adormit pe patul său, un bărbat enorm, îmbrăcat într-un şort decolorat. Dincolo de uriaş, peretele de beton.

Gosseyn se ridică, recapitulând scena. Trei celule într-o sală betonată, trei ferestre, una în fiecare celulă, la cinci, metri cel puţin, de sol fără uşă. Examenul se curmă. Fără uşă? Privirea parcurse fulgerător pereţii în căutarea despărţiturilor în ciment. Nu erau.

Repede, merse la barele care separau celula sa de a femeii. Repede, memoriză o parte de sol din propria celulă şi din celulele vecinilor. În sfârşit, încercă să se similarizeze pe una dintre zonele sale de pe Venus.

Nu se întâmplă nimic. Gosseyn acceptă implicaţia. Între punctele foarte îndepărtate exista o diferenţă de timp şi, în consecinţă, perioada de douăzeci şi şase de ore în care zonă memorizată ar rămâne similarizabilă era prea scurtă. Venus se afla la o distanţă imensă.

Se pregătea să realizeze un examen mai amănunţit al temniţei, când, încă o dată, remarcă femeia. De astă dată, îşi fixă atenţia asupra ei. Prima impresie fugitivă fusese aceea a unei persoane distinse. Privind-o mai bine, verifică justeţea acestei observaţii.

Nu era mare, dar portul său trăda un sentiment inconştient de superioritate. Inconştient. Era grăitor. Ceea ce credea spiritul este important numai în măsura în care reflectă sau ajută la fixarea „dispoziţiei” sistemului nervos.

Singura cu care o putea compara Gosseyn era Patricia Hardie, identificată spre marea sa surpriză cu sora puternicului Enro. Şi ea avea acest orgoliu în priviri, această convingere automată înnăscută de superioritate – diferită de expresia venusienilor non-A antrenaţi a căror caracteristică dominantă de adaptare completă părea parte integrantă a feţei şi corpului.

Ca şi Patricia, străina era o „mare doamnă”. Orgoliul ei ţinea de poziţie, de rang, de manierele ei şi de altceva. Gosseyn o observa foarte atent. Faţa dezvăluia reacţii şi gânduri talamice dar şi cele ale lui Enro şi Secoh, ca acelea ale fiecărui individ înaintea antrenamentului.

Emotivii puteau să-şi cultive talentul urmând una sau două căi şi să reuşească la fel de bine ca oricare venusian non-A într-un domeniu special. Dar non-A era metoda de integrare a sistemului nervos uman, de valoare esenţială, socială şi personală.

Elementul important de apreciere a femeii acesteia era faptul că acea componentă suplimentară de unde nervoase care se revărsa din ea părea să se amplifice cu fiecare clipă.

Avea părul negru, un cap în aparenţă puţin prea mare pentru corpul său şi îi întorcea privirea cu un surâs palid, tulburat, anxios, dar distant.

— Înţeleg, zise ea, stingherită, de ce s-a interesat Discipolul de dumneata.

Ea ezită.

— Poate că am putea scăpa împreună?

— Să scăpăm? zise Gosseyn ca un ecou.

O privi fix.

Femeia suspină, apoi ridică din umeri.

— Discipolul se teme de dumneata. Aşadar, această celulă nu poate fi o temniţă pentru dumneata, sau pentru mine. Greşesc oare?

Gosseyn nu răspunse, dar era furios. Greşea cu totul. El era la fel de întemniţat ca şi ea. Fără zonă exterioară spre care să se similarizeze, fără o priză de energie pe care s-o memorizeze, era dezarmat.

O studie, uşor, încruntat. Ca o codeţinută ce se afla, era o aliată teoretică. Ca doamnă de „calitate” şi fără îndoială, locuitoare a acestei planete, putea să-i devină foarte utilă. Necazul era că, foarte probabil, opera de partea Discipolului. Cu toate acestea, şi acum era nevoie de o

decizie rapidă.

Femeia zise:

— Discipolul a venit de trei ori aici şi se întreba de ce nu te-ai trezit de la venirea dumitale aici, de mai bine de două zile. Ştiai?

Gosseyn zâmbi. I se părea o naivitate ca ea să creadă că îi va povesti totul. Nu va spune nimănui că se pomenise în corpul lui Ashargin – deşi era neîndoios că Discipolul care-l introdusese aici…

Se opri şi se întinse. Se gândi, aproape fără reacţie: „Dar asta înseamnă…”

Clătină din cap, aiurit, şi rămase în picioare stupefiat. Pentru că… pentru că dacă Discipolul pierduse controlul asupra lui, aceasta implica prezenţa unei alte fiinţe de o putere încă şi mai mare. Nu ar fi fost imposibil. Nu trebuia uitată teoria. Undeva se găseau jucătorii acestei imense partide. Şi chiar „regina” care credea că era el putea fi deplasată, încolţită, pusă în şah sau în pericol, şi chiar „prinsă” şi scoasă din joc.

Era să vorbească, dar se abţinu. Fiecare cuvinţel ar fi fost notat şi analizat de către unul dintre spiritele cele mai ascuţite şi mai periculoase ale galaxiei. Mai şovăi un moment şi reveni la prima întrebare. Spuse cu glas tare:

— Să scăpăm?

Femeia oftă.

— Pare incredibil, zise. Un om ale cărui mişcări nu le poţi prezice. Până într-un anumit moment, am o imagine clară a ceea ce vei face şi cum una dintre faptele dumitale nu este logică, totul se înceţoşează.

Gosseyn spuse:

— Poţi citi în viitor? ca Discipolul?

Era atent. Se duse la barele care le separau celulele şi o privi, fascinat.

— Cum se poate? Şi ce voi face? Şi, de fapt, unde suntem? Cine este Discipolul care are aparenţa unei umbre?

Femeia râse. Era un râs uşor amuzat, dar conţinea şi o notă muzicală agreabilă. Încetă.

— Eşti în „refugiul” Discipolului, evident, zise ea.

Deodată se întunecă.

— Nu te-nţeleg, protestă ea. Nici întrebările. Vrei să mă derutezi? Cine este Discipolul? Bine, dar toată lumea ştie că Discipolul este un prezicător obişnuit care a descoperit mijlocul de a se defaza.

Avu loc o întrerupere. Uriaşul, în cea de-a treia celulă, se mişcă şi se ridică. Îl măsură pe Gosseyn.

— Du-te la locul tău, zise cu o voce groasă. Şi să nu te mai prind că vorbeşti cu Leej. Hai, valea!

Gosseyn nu se mişcă, dar îl privea pe celălalt, curios.

Străinul se ridică în picioare şi se apropie de barele celulei. Părea uriaş pe când era culcat. Dar acum, pentru prima oară Gosseyn îşi dădu seama de mărimea acestuia. Era zdrobitor. În toată puterea cuvântului. Avea doi metri şi douăzeci înălţime şi lăţimea unei gorile. Gosseyn estimă o circumferinţă a bustului de doi metri.

Era năucit. Nu mai văzuse un om atât de mare. Emana din uriaş o impresie de forţă fizică anormală. Pentru prima dată în viaţa lui, Gosseyn se simţea în prezenţa unui individ neantrenat a cărui forţă musculară pură depăşea vizibil posibilităţile unui non-A obişnuit.

— Ai face bine să te dai înapoi, zise monstrul cu glas ameninţător. Discipolul mi-a spus că ea e a mea şi n-am chef să am concurenţă.

Gosseyn aruncă o privire întrebătoare femeii, dar ea se întinsese, cu faţa la perete. Se uită din nou la uriaş.

— Pe ce planetă suntem? întrebă el pe un ton neutru.

Găsise nuanţa dorită, deoarece celălalt îşi mai pierduse din agresivitate.

— Planetă? zise. Ce vrei să spui?

Asta era culmea. Gosseyn, al cărui spirit alerga! deja şi pregătea alte întrebări, bătea pasul pe loc. Poate că se găsea pe un sistem planetar izolat, analog celui al lui Sol?

Această probabilitate îl cutremură.

— Numele soarelui? insistă el. Trebuie să aibă un nume. Trebuie să fi primit, un simbol discriminator în nomenclatura galactică.

Avântul celuilalt mai scăzu. Ochii i se umbriră bănuitori.

— Ce şmecherii îţi trec prin cap? întrebă el, brutal.

Gosseyn spuse, sec:

— De parcă n-ai ştii că planetele altor sori sunt locuite de fiinţe umane?

Colosul păru scârbit.

— Eşti sărit de pe fix? zise. Ia, ascultă. Mie îmi zice Jurig. Trăiesc la Crest şi sunt cetăţean al Yalartei. Am omorât un om că l-am pocnit cam tare şi sunt aici şi-mi risc pielea. Dar n-am chef să mai stau la palavre cu tine, mă oboseşti cu poveştile tale idioate.

Gosseyn ezită. Protestele lui Jurig erau convingătoare, dar nu era dispus să abandoneze. Un aspect special necesita lămuriri.

— Dacă eşti atât de ignorant, zise el, acuzator, cum de vorbeşti atât de bine engleza?

Concepu răspunsul în momentul în care pronunţa cuvântul „engleză”. Jurjg completă gândul său.

— Ce vorbesc?

Începu să râdă.

— Eşti tâmpit.

Păru să-şi dea seama de implicaţiile vorbelor sale. Mârâi.

— Se poate ca Discipolul să mă fi pus aici cu un tâmpit?

Îşi reveni.

— Amice, habar n-am cine eşti, dar noi vorbim, tu şi ca mine, yalestena. Şi-ţi zic eu că o brodeşti ca unul născut pe-aicea.

Preţ de câteva minute, Gosseyn abandonă conversaţia. Se duse la locul lui şi se aşeză. Fluxul neural care se revărsa de la uriaş nu era amical. Conţinea viclenie şi un fel de suavă şi *ucigătoare* satisfacţie personală.

O problemă: de ce acest om se prefăcea? La forţa

musculară yalertanul făcea parte dintr-o categorie aparte. Dacă ajungeau la bătaie, Gilbert Gosseyn va trebui să-şi folosească creierul secund pentru a se similariza în diverse puncte ale temniţei. Va trebui să se ferească de braţele gorilei şi să se bată ca un boxer, nu ca un luptător.

Dar folosirea creierului său secund îi va trăda natura facultăţii sale speciale.

Gosseyn se ridică şi merse încet până la grilajul care separa celula sa de cea a lui Leej. Îşi dădea seama că nu stătea deloc bine. Celula nu avea prize de energie. Se afla prins complet precum cel mai obişnuit dintre oameni.

Barele grilajului, subţiri, erau separate de zece centimetri. Puteau fi îndoite de un tip voinic.

Dar un tip voinic inteligent nu ar încerca. Metalul era încrustat cu ghimpi. Mii de ghimpi. Se dădu înapoi învins, apoi se aplecă şi examină racordul grilajului la sol.

În partea de jos a barei transversale, nu erau ghimpi, dar cele de sus o protejau. Gosseyn se ridică şi se întoarse spre singura lui nădejde care-i mai rămăsese – patul. Dacă ar putea să-l rezeme de zid, ar reuşi să ajungă la fereastră.

Era un sistem metalic cu picioare cimentate într-un sol de beton. După ce se chinui cu el câteva minute, Gosseyn se dădu înapoi.

— O celulă fără uşi, zise, şi liniştea.

Spiritul se destinse. O linişte incompletă. Erau zgomote, mişcări, mers încolo şi încoace, palpitaţia slabă a unor glasuri. Această temniţă făcea parte dintr-o construcţie mai largă – cum îi zicea femeia? – refugiul Discipolului. Încerca să şi-o reprezinte când Jurig zise în spatele lui: ;

— Ce ţoale haioase ai!

Gosseyn se întoarse şi-l privi. Tonul lui Jurig indica faptul că nu vedea nicio legătură între haine şi ceea ce spusese Gosseyn despre alte planete.

Se uită la „ţoalele” lui „haioase”. O salopetă uşoară de plastic cu o închizătoare invizibilă şi – tot invizibil – un regulator termic ţesut uniform în materialul artificial. Foarte

elegantă şi scumpă după aspect şi foarte comodă în special pentru un om susceptibil de a se găsi într-un climat neobişnuit: Fie frig fie cald, costumul va menţine pielea la temperatura convenabilă.

Şocul simţit când îşi dădu seama că utiliza un limbaj străin cu atâta naturaleţe, cu atâta uşurinţă, s-a produs în momentul în care încerca să introducă în limba de pe Yalerta cuvântul „engleză”. Suna fals. Aflase de la Thorson şi Crang că în civilizaţia galactică se realizau „maşini” lingvistice cu ajutorul cărora soldaţii, diplomaţii şi Călătorii cosmici puteau să înveţe limbile unor planete îndepărtate. Dar aşa ceva nu mai pomenise. Harta era de vină. Gosseyn se prăbuşi pe pat şi închise ochii. Acolo, în camera lui Janasen, i-o făcuseră bine de tot. Să stea pe un distorsor! „într-o clipă, îşi zise, am fost răpit de pe Venus. Corpul meu s-a îndreptat direct spre această celulă în care a sosit într-un moment predeterminat. În mijlocul transportului, un alt „jucător” din această vastă partidă mi-a similarizat creierul în craniul lui Ashargin pe o planetă îndepărtată. În momentul în care această legătură a fost ruptă, m-am trezit aici, deja ştiind limbajul local. Şi dacă Discipolul se aştepta într-adevăr să mă trezesc aici la sosirea corpului meu înseamnă că am fost instruit în timp ce contemplam harta sau imediat după.”

Se uită la femeie, dar era tot cu spatele la el. Se uită la Jurig, îl aprecie, Ar trebui să fie el sursa de informaţii imediată.

Colosul răspunse la întrebările lui fără şovăire. Planeta se compunea din mii de mari insule. Singuri, oamenii aerorulotelor, prezicătorii, erau liberi să se deplaseze oriunde. Restul populaţiei se afla în grupuri, pe fiecare insulă. Un pic de comerţ între ele şi călătorii, dar numai într-o mică măsură, ca între naţiuni.

Existau multe restricţii comerciale şi bariere de imigrare, dar…

Gosseyn asculta cu atenţia unui om care absoarbe rapid

un nou concept. Se străduia să-şi imagineze venusienii non-A împotriva yalertanilor. Încerca să găsească un cuvânt în stare să-i descrie pe prezicători – dar nu se potrivea niciunul. Niciuna dintre cele două părţi nu-şi dădea seama încă de existenţa a două metode total diferite de abordare a realităţii în galaxie. Niciuna dintre ele nu ştia de existenţa celeilalte. Amândouă s-au dezvoltat departe de curentul principal al civilizaţiei galactice. Amândouă se găseau pe punctul de a fi înghiţite în maelström-ul unui război dus pe o scară atât de vastă încât sisteme planetare ar putea dispărea cu totul.

Remarcă în sfârşit:

— Nu prea îţi plac prezicătorii. De ce?

Uriaşul plecase de la barele celulei şi se rezema de peretele de sub fereastră.

— Faci mişto? zise.

În ochi îi apăru o umbră dezagreabilă şi veni din nou la bare.

— M-ai căpiat destul pe ziua de astăzi.

— Nu glumesc. Zău, nu ştiu.

— Sunt nişte nemernici, zise brusc Jurig. Pot să prevadă viitorul şi sunt fără milă.

— Acesta nu pare deloc urât, admise Gosseyn.

— Sunt cu toţii nişte scârbe! explodă Jurig. (Se opri şi o înghiţi.) Fac din oameni nişte sclavi. Fură ideile celor din insule. Şi dacă prezic viitorul şi nu fac greşeli de timp, câştigă toate bătăliile şi înăbuşă toate revoltele. Ascultă, continuă Jurig pe un ton serios apropiindu-se de bare, am văzut că nu ţi-a convenit când ţi-am spus că Leej îmi aparţine. Nu-mi fac griji dacă eşti de acord sau nu, mă-nţelegi. Dar nu fi milos cu nimeni. Am văzut femei ca lumea care jupuiau de vii nişte ţipi amărâţi. (Glasul se făcu sarcastic, apoi turbat.) Şi le plăcea. Ei şi asta s-a lovit de Discipol, ea ştie de ce, şi uite-aşa, pentru prima oară de secole, unul dintre noi ăştia, amărâţii, are norocul să se răzbune o ţâră pe această cremă de asasini, Dacă o să

profit? Păi, ce crezi?!...

Femeia se întinse. Se răsuci, se aşeză pe pat şi se uită la Gosseyn.

— Jurig a uitat să menţioneze un lucru, zise.

Uriaşul scăpă un muget. Buzele i se schimonosiră.

— Zi-i şi-ţi aranjez eu mutra când o să fim împreună.

Femeia se cutremură şi era clar că-i era frică. Vocea ei, când vorbi, tremura, dar exprima şi sfidare.

— Trebuie să te omoare când vor dispărea barele, zise ea.

Figura lui Jurig era ceva de văzut.

— Perfect, domniţă. Asta ţi-e sfârşitul.

Femeia era pierdută.

— Cred, zise ea tremurând, că Discipolul vrea să vadă în ce măsură poţi să te aperi.

Ea îl privi imploratoare.

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Gosseyn cu aceeaşi îngrijorare.

Vru s-o liniştească, dar se abţinu. Nu avea de gând deloc să îl lase pe Jurig să ducă la bun sfârşit ameninţările lui sângeroase, dar nu trebuia să uite că dincolo de aceste ziduri sinistre se ascundea un observator isteţ şi că acţiunile şi mişcările cele mai mărunte erau evaluate şi analizate cu mare atenţie.

— Poţi face ceva? întrebă ea, sau Discipolul îşi face griji degeaba în privinţa dumitale.

— Eu aş vrea să ştiu, răspunse Gosseyn, ce vezi că voi face eu, cu ştiinţa dumitale a viitorului.

Răspunsul său dovedi, dacă mai era nevoie, că nu era vorba de o discuţie academică. Pe neaşteptate, ea izbucni în plâns.

— O! te rog, nu mă lăsa aşa, în starea asta. Ameninţările acestui om mă înnebunesc.

Dădea din cap, plângând.

— Nu ştiu ce se întâmplă. Când privesc viitorul dumitale, totul este neclar. Asta mi se mai întâmplă cu Discipolul, dar

este normal, fiindcă el este defazat.

Se întrerupse, îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi spuse, serioasă:

— Ştiu că şi dumneata eşti în pericol. Dar dacă poţi că faci ceva împotriva Discipolului, va trebui s-o faci în teren deschis.

Lui Gosseyn îi păru rău de ea, dar nu era deloc logică.

— În istoria planetei de unde vin, zise el, surpriza a fost mereu un factor esenţial în determinarea ţărilor şi grupurilor care trebuiau să domine civilizaţia.

Acum, nu mai plângea şi avea o uitătură amuzată.

— Dacă Discipolul te poate învinge în teren deschis, puţin îi pasă de elementele de surpriză.

Gosseyn abia o auzi.

— Ascultă, zise el cu gravitate, voi încerca să te ajut dar dacă voi putea, depinde de răspunsurile dumitale la întrebările mele.

— Da?

Ea-şi reţinu respiraţia, cu ochii căscaţi, cu buzele întredeschise.

— Ai vreo imagine a faptelor mele viitoare?

— Ce văd că vei face, zise Leej, nu are niciun sens. Nu-mi spune nimic.

— Dar ce anume este?

Era exasperat.

— Trebuie să ştiu.

— Dacă ţi-aş spune ar interveni un nou factor şi va schimba viitorul.

— Dar poate că *ar trebui* schimbat.

— Nu.

Făcu un semn de negare.

— Apoi, totul se încurcă. Îmi dă speranţe.

Gosseyn se abţinu cu greu. Era ceva. Însemna că-şi va utiliza creierul secund. Deci, cu fiecare ocazie analogă, acest sistem de prezicere dădea rateuri.

Ei aveau totuşi o remarcabilă facultate şi el ar trebui să

se străduiască să determine în ce mod, nevrozaţi ca această femeie puteau automat să prezică viitorul. Dar asta pentru. mai târziu:

— Spune, întrebă Gosseyn, când se va întâmpla?

— Peste zece minute, cu aproximaţie, zise Leej.

Gosseyn, surprins, tăcu un moment. În sfârşit, întrebă:

— Există un mijloc de transport între Yalerta şi planetele altor sori?

— Del, zise Leej. Fără avertizare şi fără să fim informaţi în prealabil, Discipolul i-a informat pe toţi oamenii aerulotelor că trebuie să accepte misiuni pe transporturile stelare militare ale unui individ care se numeşte Enro. Şi imediat a adus aici un aparat care avea un sistem pentru a ne transporta.

Gosseyn încasă şocul, fără să-şi schimbe expresia, dar, interior, se clătină. Îşi reprezentă brusc pe profeţii pentru fiecare stelavion de război, prezicând mişcările navelor inamice. Ce fiinţă umană normală putea combate aceste echipaje supraumane? Ştia după Janasen, că Discipolul lucra cu Enro; dar nu era vorba decât de un individ, Dar aşa, se înmulţea cu… puse întrebarea cu glas aspru.

— Câţi… câţi sunt ca dumneata?

— Aproape cinci milioane, zise Leej.

Se aştepta la mai mult, dar această cifră redusă nu-l liniştea defel. Cinci milioane, era suficient pentru dominarea galaxiei.

— Dar, zise Gosseyn, formulându-şi speranţa cu glas tare, nu vor pleca toţi.

— Eu am refuzat, zise Leej abătută. Nu sunt singura, cred, dar timp de cinci ani m-am împotrivit Discipolului şi trebuie să fiu un exemplu.

Părea obosită.

— Majoritatea se duce.

Gosseyn calculă că patru din cele zece minute se scurseseră. Îşi şterse fruntea umedă şi insistă..

— Ce crezi despre acuzaţiile lui Jurig împotriva

prezicătorilor?

Ea ridică din umeri, indiferentă.

— Cred că sunt exacte. Îmi amintesc că un servitor stupid mi-a răspuns obraznic şi l-am biciuit.

Îl măsură cu ochii ei mari şi inocenţi.

— Ce altceva să faci oamenilor care nu stau în banca lor?

Gosseyn aproape că uitase de bărbat, dar trebuia să-şi aducă aminte de el. Se auzi un muget ofensat din cea de a treia celulă.

— Te-ai prins? lătră uriaşul. Vezi ce vreau să-ţi spun?

Umbla ca turbat prin celulă.

— Aşteaptă numai să se ridice grilajul, şi-ţi arăt eu ce să faci cu oamenii care nu stau în banca lor.

Ridică vocea într-un urlet frenetic.

— Discipole, dacă mă auzi, dă-i drumul. Ridică grilajul. Ridică-l!

Dacă auzi sau nu, Discipolul oricum nu făcu nimic. Grilajul nu se ridică. Jurig se calmă şi reveni la pat. Se aşeză mormăind:

— Aşteaptă numai. Aşteaptă numai!

Pentru Gosseyn aşteptarea se sfârşise. Jurig, în explozia lui, îi arătase soluţia. Îşi dădu seama că tremura. Ştia ce avea de făcut. Discipolul însuşi îi va furniza soluţia la momentul oportun.

Nu era de mirare că Leej nu voise să accepte previziunea ei, a gesturilor ulterioare ale lui Gosseyn. În aparenţă nu spuneau nimic.

— Crac!

Un sunet neaşteptat răsună când se aruncă în pat. Un sunet metalic.

Grilajul se ridica.

7

Non-axiome

Atunci când emite o judecată asupra unei acţiuni sau unui eveniment, un individ „abstrage” o parte doar din caracteristicile sale. Dacă spune: „Acest scaun este negru”, trebuie să indice că negreala nu este decât una dintre calităţile sale. Şi trebuie să fie conştient în momentul vorbirii şi de celelalte multiple caractere ale sale. „Conştiinţa abstragerii” constituie una dintre superiorităţile esenţiale ale unui individ pregătit semantic asupra unui individ care nu este pregătit.

Cu iuţeala unei pisici sălbatice, Gosseyn sări de pe pat. Degetele prinseră partea inferioară a barei transversale a grilajului. Se simţi ridicat.

Efortul de a se menţine necesita toată forţa braţelor şi degetelor sale. Suprafaţa pe care trebuia să se agaţe nu era mai mare de trei centimetri grosime şi se îndoia incomod peste el. Dar se prinsese bine sub ghimpi, sub această fantastică încâlceală de ghimpi, şi n-avea decât să se ţină bine.

Se ţinu bine. Când ajunse în dreptul ferestrei, văzu exteriorul. O curte în prim plan, un grilaj înalt destul de apropiat, făcut din suliţe ascuţite de oţel, şi dincolo, pomi. Gosseyn abia văzu peisajul. După o uitătură rapidă, de ansamblu, îşi fixă atenţia asupra curţii.

Într-un moment de agonie, memoriză structura

superficială a unui element de pavaj. Apoi, considerând că şi-a atins scopul îşi dădu drumul de la şapte metri înălţime pe podeaua cimentată a celulei.

Ateriza în patru labe, decontractat fizic, dar cu spiritul încordat ca o bară de metal.

Exista o zonă exterioară cu care putea să scape cu ajutorul facultăţilor speciale ale creierului său secund, dar mai trebuia să se decidă ce va face după aceea.

Problema directă a sa, în raport cu Discipolul nu suferise modificări fundamentale. Pericolul era mare şi iminent. Dar, cel puţin, poseda un teren de retragere exterior.

Cu băgare de seamă, ca un combatant pândind un adversar periculos, Gosseyn îl observa pe Jurig, gorila, care va încerca să îl omoare.

— Leej, zise, fără să se uite la prezicătoare, vino aici, în spatele meu.

Ea veni, fără o vorbă, aproape fără zgomot, îi zări faţa când trecu pe lângă el. Obrajii îşi pierduseră culoarea, ochii îi erau împăienjeniţi, dar ţinea capul sus. Din partea cealaltă a ceea ce devenise o singură celulă, Jurig râdea:

— Ce bine o să-ţi fie dacă te ascunzi după el.

Era o ameninţare pur talamică, inutilă chiar şi pentru Jurig. Dar Gosseyn n-o lăsă să treacă. Aşteptase ocazia. Un om incapabil să ia o decizie într-o chestiune importanta, trebuia să pară că-şi concentrează atenţia pe un aspect secundar. Atâta vreme cât va da impresia că avea spiritul axat asupra lui Jurig, ca şi cum el constituia pericolul, Discipolul va aştepta rezultatul. Zise cu glas de oţel:

— Jurig, m-am săturat de vorbăria asta. E timpul să te hotărăşti pentru sau contra mea. Şi-ţi spun imediat că ar fi cuminte să fii pentru.

Yalertanul, care se pregătea să se arunce, se opri. Muşchii feţei se contractară spasmodic, oscilând între îndoială şi furie. Îl privea pe Gosseyn descumpănit, precum taurul pe măruntul adversar care nu pare câtuşi de puţin temător.

— O să-ţi crăp ţeasta de ciment, zise el scrâşnind din dinţi. Dar o zise ca pentru a controla efectul vorbelor sale.

— Leej, zise Gosseyn.

— Da?

— Vezi ce voi face?

— Nu e nimic. Nimic.

Era rândul lui Gosseyn să fie descumpănit. De fapt, dacă ea nu putea să-i prezică faptele, nici Discipolul nu era capabil. Dar sperase măcar într-o imagine care să-i îngăduie să se hotărască. Ce va face afară? Să fugă? Să exploreze refugiul şi să-l caute pe Discipol?

Rolul lui în afacerea asta era mult mai însemnat decât cel al lui Jurig sau cel al lui Leej. Ca şi Discipolul, el ocupa un loc de prim plan în jocul de şah galactic. Sau măcar aşa era de crezut până la proba contrarie. Şi asta impunea nişte constrângeri. Fuga nu rezolva nimic. Mai trebuia, pe cât posibil, să semene sămânţa victoriei viitoare.

— Jurig, zise, câştigând timp, ai de luat o hotărâre gravă. Ea necesită mai mult curaj decât ai avut până acum, dar ştiu că-ţi stă în putinţă. Începând de acum încolo, indiferent de consecinţe, vei fi împotriva Discipolului. Îţi spun, nu ai de ales. La următoarea noastră întâlnire, dacă nu lucrezi împotriva lui fără condiţii, te voi ucide.

Jurig îl privea, neîncrezător. Îi era greu să creadă că un codeţinut îi putea da cu adevărat un ordin. Râse stingherit. Apoi, enormitatea insultei păru să-l fi atins. Se înfurie teribil, jignit la culme.

— Îţi arăt eu ţie ce aleg eu, urlă.

Se năpusti.

Înaintarea era rapidă, dar greoaie. Desfăcu braţele, hotărât, parcă, să strivească şi fu năucit văzându-l pe Gosseyn lăsându-se drept în colacul labelor lui de urs şi trimiţându-i o directă violentă în falcă. Lovitura devie puţin, dar îl stopă pe Jurig. Îl înşfăcă pe Gosseyn, încurcat. Era din ce în ce mai nesigur, tot încercând să-l strângă pe omul care, după o lovitură atât de eficace, se dovedea nu doar

mai rapid, dar chiar şi mai puternic decât el.

Yalertanul se înmuie brusc, cum cedează o uşă la loviturile de berbec. Gosseyn simţi şi, într-o ultimă explozie de forţă, îl trimise la podea, prăbuşit, învins mental şi fizic.

Şocul va dura, iar lui Gosseyn îi părea rău, dar fusese necesar. Pe astfel de identificări, oamenii ca Jurig îşi construiesc personalitatea. Toată viaţa lui, Jurig căutase superioritatea cu lovituri de pumni. Lui, şi nu lui Gosseyn, îi aparţinea această modalitate de expresie.

În mod conştient, el va refuza înfrângerea şi-şi va găsi o duzină de scuze. Dar pe un plan inconştient, o va accepta. Cât timp va fi vorba de Gosseyn, încrederea în capacităţile fizice nu mai exista. Numai o cultură non-A îi va putea permite readaptarea la această nouă stare de lucruri, dar nu-i era la îndemână aşa ceva.

Gosseyn, satisfăcut, se similariză în curte. Apoi, foarte repede, obiectivul esenţial, evadarea, puse stăpânire pe sistemul său nervos.

Percepu vag prezenţa unor oameni care se întorceau. spre el pe când alerga. Zări, răsucindu-şi capul, o aglomeraţie de clădiri, clopotniţe şi turnuri, mase de piatră şi de marmură, ferestre de sticlă colorată. Această imagine a „refugiului” Discipolului îi rămase în minte şi când stătea pândind sursele de energie ale castelului. Era tot timpul pregătit să se similarizeze dinainte înapoi pentru a scăpa de suflori şi armele de energie. Dar nu se producea nicio variaţie în fluxul dinamului şi nici a pilei atomice.

Automat, o similariză pe Leej pe zona memorizată înapoia lui, dar nici nu se uită să vadă dacă-l urma.

Ajunse la grilajul înalt şi văzu că suliţele impresionante, erau încrustate cu aceiaşi ghimpi ca şi grilajul din celula pe care o părăsise. Trei metri de metal imposibil de trecut – dar putea să vadă printre bare.

Urmă lungul moment obişnuit – prea lung – pentru memorizarea unei zone, dincolo de grilaj. De fapt, nu era vorba aici de memorie. Când se concentra asupra acestui

punct, creierul secund făcea automat o „fotografie” a întregii structuri atomice a materiei considerate, la o adâncime de mai multe molecule. Procesul de similarizare subsecvent rezulta din fluxul de energie nervoasă de-a lungul circuitelor de legătură al creierului său secund, circuite dezvoltate doar printr-un antrenament prelungit. Impulsia activa, emitea o încărcătură din această energie, mai întâi de-a lungul nervilor corpului, apoi dincolo de învelişul său. Într-o clipă, atunci, fiecare atom pus în joc era constrâns să se plieze pe o asemănare „vagă” cu „modelul” fotografiat. Atunci când aproximarea de similitudine se preciza la douăzeci de zecimale cele două obiecte intrau în contiguitate, iar cel mai mare străbătea spaţiul.

Gosseyn se similariză dincolo de grilaj şi porni în fugă spre pădure. Sesiză prezenţa energiei magnetice şi văzu avionul lunecând spre el deasupra copacilor. Fugea în continuare, urmărindu-l cu coada ochiului, încercând să-i analizeze sursa de energie. Nu avea elice, doar nişte fişe de metal care ieşeau din aripile masive. Nişte plăci de un tip analog acopereau fuzelajul şi acest lucru îi confirmă previziunile. Acolo era sursa energiei magnetice. Era deci, înarmat cu obuze sau cu un fascicol suflor magnetic.

Aparatul îşi îndreptă prova spre el. Iarba fumega. Jeturile de flacără galbenă ale mărăcinişului nu făceau decât să se suprapună curcubeului roşu, verde, albastru, oranj al suflorului.

Când avionul îl depăşea şuierând, Gosseyn îi fotografie deriva cozii. Şi iar, în mare viteză, porni spre copacii care se aflau la vreo sută de metri mai departe.

Continua să observe avionul când îl văzu întorcându-se şi plonjând spre el. De această dată, Gosseyn nu riscă. Nu era decât la treizeci de metri de grilaj. Era cam aproape. Dar similariză deriva cozii aparatului în zona memorizată lângă grilaj. Urmă un bubuit şi solul se cutremură. Urletul metalic al avionului, a cărui viteză nu era schimbată de similarizare, îi zgâria timpanele pe când se năpustea paralel cu grilajul,

zgâriindu-l cu un zgomot fantastic. Se împotmoli la o depărtare de două sute de metri, o masă informă.

Gosseyn alerga. Ajunse la adăpostul pădurii, dar nu se mai mulţumea cu o simplă evadare. Dacă exista un instrument de agresiune, trebuie să mai fie şi altele. Memoriză repede o zonă lângă un copac, făcu un pas alături şi o transportă pe Leej. După aceea se retransportă pe spaţiul exterior al ferestrei celulei şi alergă la prima uşă care ducea la refugiu. Îşi dorea să aibă arme pe măsura celor pe care le concepuse Discipolul pentru a preîntâmpina fuga lui şi era hotărât să le obţină.

Se afla într-un culoar larg, iar primul lucru pe care-l văzu fu un lung şir de lămpi magnetice. O memoriza pe cea mai apropiată şi numaidecât se simţi mult mai bine. Era în posesia unei arme reduse, dar eficace care va putea acţiona pe întreaga Yalerta.

Mergea pe culoar, dar nu se mai grăbea. Dinamul şi pila erau aproape, dar nu avea cum să ştie în ce loc. Simţea prezenţa mai multor oameni, dar fluxul lor nervos nu era nici tensionat, nici ameninţător. Ajunse la o scară şi, fără şovăire, coborî. Doi bărbaţi, jos, discutau cu aprindere, deşi fără griji.

Îl priviră surprinşi. Iar Gosseyn, care deja îşi pregătise planul, zise, gâfâind:

— Unde este uzina generatoare? Este urgent.

Unul dintre ei părea emoţionat.

— Păi… păi… pe acolo. Acolo. Ce se întâmplă.?

Gosseyn alerga deja în direcţia indicată. Celălalt îi strigă:

— A cincea uşă la dreapta.

Când fu la a cincea uşă, se opri tocmai în prag. La ce se aştepta, nu prea ştia, dar în mod sigur nu să vadă o pila atomică alimentând un dinam. Imensul generator se învârtea încet, iar enormul său rotor scânteia. Dintr-o parte într-alta, pereţii acoperiţi cu tablouri de control. Cei şase oameni care lucrau acolo nu-l văzură de la început. Gosseyn înaintă fără să pregete spre cablurile de ieşire ale

dinamului şi le memoriză. Evaluă puterea la patruzeci de mii de kilowaţi.

După aceea, cu acelaşi aplomb se îndreptă spre pilă, prevăzută cu dispozitivele obişnuite de control ale interiorului. Un funcţionar era aplecat asupra unui regulator pentru a efectua rectificări de detalii verificând cadranul gradat. Gosseyn îl depăşi şi, cu o privire premeditată, examina interiorul pilei.

Simţi cum celălalt se îndrepta pe scaun. Dar până să înţeleagă natura acestei intruziuni şi să vorbească şi să protesteze, Gosseyn se dădu înapoi eliberându-se de mâna ce i se pusese pe umăr, şi, fără o vorbă, ieşi pe uşă, ajungând în culoar.

Când nu-l mai văzu nimeni, se transportă în pădure. Leej, la trei metri, era aproape în faţa lui. Tresări când apăru şi bâigui ceva de neînţeles. Urmărea pe faţa ei momentul în care-şi va veni în fire. Nu aşteptă mult.

Ea tremura, dar nu de excitare. Ochii umezi se luminară şi se înviorară. Îi prinse braţul cu degete tremurătoare.

— Repede, zise ea, pe-acolo. Va trece aerulota mea,

— Ce va trece? zise Gosseyn.

Dar ea plecase deja, părând să nu-l audă. Gosseyn o urmă alergând şi se gândi: „M-a păcălit? Ştia că va fugi acum? Dar în aceste condiţii de ce nu ştia şi Discipolul? Şi de ce aşteaptă?”

Nu putea să nu se gândească la faptul că se găsea prins în „capcana cea mai complexă care a fost vreodată inventată de un individ”. Trebuia să se gândească şi dacă evadarea era în realitate o reuşită.

În faţa lui, femeia intră într-o perdea de desişuri şi n-o mai auzi. Gosseyn o urmă şi se pomeni în faţa unei mări nesfârşite. Avu timp să-şi aducă aminte că planeta asta era compusă din oceane întinse presărate cu insule, şi o navă aeriană apăru plutind deasupra copacilor, în stânga. Avea vreo cincizeci de metri lungime, un bot scurt şi o grosime de zece metri. Ateriză uşor în faţa lor. O lungă pasarelă

îngustă lunecă înspre ei. Atinse nisipul la picioarele tinerei femei.

Ea urcă degrabă. Îi strigă peste umăr:

— Repede!

Gosseyn trecu pragul, iar uşa se închise şi maşina începu să urce. Viteza cu care s-a desfăşurat totul îi amintea o experienţă analogă, trăită lângă Templul Zeului Adormit în corpul prinţului Ashargin.

Era o diferenţă vitală şi esenţială. În starea de Ashargin nu se simţea imediat ameninţat. Acum, da.

8

Non-axiome

Datele lui Aristotel asupra ştiinţei vremii sale au constituit probabil ceea ce se ştia mai precis în epoca sa. Urmaşii lui, timp de două mii de ani, au crezut probabil că erau valabile pentru totdeauna. În anii mai puţin depărtaţi, noi metode de măsură au distrus un număr din aceste „adevăruri” dar ele continuau să fie baza părerilor şi credinţelor multor oameni.

Logica bivalentă după care judecă aceşti oameni a primit prin urmare numele de aristoteliană – simbol A – iar logica polivalentă a ştiinţei moderne a primit numele de non-aristoteliană – prescurtare: non-A, simbol Ā!

Gosseyn se afla în picioare pe un palier, la baza unei scări. Pasajul se prelungea la dreapta şi la stânga şi se îndoia puţin câte puţin în ambele părţi. Deocamdată Gosseyn nu dorea să exploreze. O urmă pe Leej pe trepte în sus până într-o încăpere luminoasă şi deja remarca dispunerea deosebită a lămpilor pe tavan. Aceasta îi confirma prima „senzaţie” a sursei de energie a navei: magnetism.

Faptul îl interesa pentru a-şi face o imagine despre dezvoltarea ştiinţifică a Yalertei, comparabilă cu aceea a secolului al XXII-lea din istoria terestră. Dar faptul îl frapa. Acum, pentru el, maşina magnetică avea un defect. Era prea incompletă. Îndeplinea atâtea funcţii încât utilizatorii

ei aveau tendinţa să respingă orice altă formă de energie.

Prezicătorii făceau aceeaşi veche greşeală. Fără energie atomică la bord. Fără electricitate, nici măcar o baterie. Adică nicio armă cu adevărat eficace, nici radar. Aceşti prezicători, aşadar, credeau că erau în stare să prevadă apropierea oricărui duşman. Nu era chiar aşa. Văzu ingineri galactici trimiţând torpile aeriene electroghidate cu rachete de proximitate şi capete explozive atomice şi alte câteva sisteme care, reglate pe un obiectiv, l-ar urmări până la distrugerea lui – sau până la distrugerea lor.

Cel mai rău era că nu putea să facă nimic, decât să descopere cât mai repede în ce măsură Leej era capabila să prezică.

Bineînţeles, trebuia să tragă nădejde.

*

Încăperea luminoasă în care-l dusese Leej era mai lungă, mai largă şi mai înaltă decât părea de jos., de la intrare. Un studio, cu divane, fotolii, mese, un covor gros verde şi, în faţa lui, un geam care forma o proeminenţă aerodinamică pe flancul navei.

Femeia se lăsă să cadă cu un oftat puternic pe o canapea de lângă fereastră şi zise:

— E minunat să te simţi în siguranţă.

Îşi scutură părul negru.

— Ce coşmar!

Adăugă, furioasă:

— Nu se va mai întâmpla niciodată.

În drum spre fereastră, Gosseyn se opri auzind aceste cuvinte. Se răsuci pe jumătate spre ea pentru a întreba pe ce îşi fonda această convingere, dar nu formulă întrebarea. Ea îşi recunoscuse deja incapacitatea de a prezice acţiunile Discipolului şi mai mult nu avea nevoie să ştie. În rest, era o fată frumoasă, emotivă, la vreo treizeci de ani, lipsită de vreo dispoziţie specială pentru a se feri de pericol. După ce

el va putea face tot ce-i va sta în putere pentru a evita atacurile posibile, va fi uşor să scoată de la ea tot ce ştia.

Sesiză senzaţia nervoasă care semnala apropierea unei fiinţe umane. O secundă mai târziu, pe uşa deschisă în partea dinainte a navei, dădu buzna un om subţirel, cu păr sur. Alergă la Leej şi îngenunche.

— Draga mea! zise. Te-ai întors.

O sărută pătimaş.

Gosseyn, la fereastră, nu-i băgă în seamă pe amanţi. Privea fascinat spectacolul de sub el. O insulă verde, montată ca un smarald într-o mare de safir. O gemă strălucea în mijlocul smaraldului, o masă de clădiri de un alb-gri sub soare, ale căror detalii erau deja greu de distins. Păreau ireale.

Nava urca pe un plan de aer înclinat. Viteza ei trebuia să fi fost mai mare decât o estimase Gosseyn după blândeţea accelerării. Fiindcă insula se micşora văzând cu ochii. Acum vedea că nu se manifesta nicio activitate, nici în aer, nici la sol.

Era un fapt care-i dădu curaj. Totuşi, în mintea lui, în timpul tuturor acestor pericole, stăruise certitudinea că, chiar în caz de moarte, îşi va vedea amintirile şi gândurile transportate numaidecât în corpul unui nou Gosseyn care se va însufleţi într-un refugiu îndepărtat.

Din nefericire, cum învăţase de la un alt exemplar al corpului său, mai vârstnic, mort acum, trupul următor avea 18 ani. Nu-i venea să creadă că un individ de 18 ani va putea să rezolve criza declanşată de Enro. Oamenii au încredere în adulţi şi nu în copii. Această încredere va fi diferenţa dintre înfrângere şi victorie în momentul critic.

Era important să supravieţuiască în acest scop. Gândindu-se la posibilul imediat, ochii i se întunecară. Nu avea încotro. Trebuia să oprească trimiterea Prezicătorilor la flota lui Enro, să captureze nava de război deja aterizată şi, cât mai curând posibil, să atace umbra pe insula ei.

Nu erau decât preliminarii – dar aceste preliminarii

trebuiau să constituie scopul său – scopul său apropiat.

Fiindcă marea şi decisiva bătălie din al şaselea decant, ceas de ceas, creştea în furie. Cât de puţin ar cunoaşte maşina umană, putea garanta că Liga, în acest moment, se zguduia din temelii. Fără îndoială, Enro se aştepta să se prăbuşească. Şi, oricât de infantil ar fi cu femeile, pe plan politic şi militar, dictatorul avea geniu.

În clipa în care se dezlipea de la fereastră, Gosseyn îşi aminti că Jurig, condamnat la moarte, suporta, poate, acum furia Discipolului. Repede, îl similariză pe Jurig în pădurea de lângă grilaj. Dacă se speria, se va ascunde şi va rămâne disponibil pentru mai târziu.

Şi cu asta, se întoarse la vreme pentru a o auzi pe femeie zicând liniştită:

— Regret, Yanar, dar el va vrea o femeie, iar eu va trebui să fiu aceea. Adio.

Bărbatul se ridică, îngrijorat. Se uită la Gosseyn şi ochii li se întâlniră. Ura, ţâşnind din adâncul lor, corespundea fluxului nervos sesizat de creierul secund al lui Gosseyn.

Spuse cu o strâmbătură:

— Nu voi abandona pe amanta mea fără luptă, chiar cu un om cu viitor neclar.

Mâna intră într-un buzunar şi ieşi cu un mic aparat analog unui evantai. Îl ridică şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic.

Gosseyn înaintă şi-i luă arma din mâini. Yanar nu se împotrivi. Figura îi era destinsă, dar ritmul nervos îi atesta teama. Era uimit că arma lui, fragilă în aparenţă, dar puternică, îl trădase. Gosseyn se îndepărtă câţiva paşi şi examină instrumentul. Nervurile radiale care constituiau antena, tipice, confirmau, dacă mai era nevoie, natura energiei utilizate. Armă magnetică, alimentată de o sursă, exterioară, în acest caz – câmpul emis de maşinile magnetice ale cocăi navei. Acest câmp se întindea descrescând pe o rază de vreo zece kilometri în jurul navei.

Gosseyn strecură instrumentul în buzunar şi încercă să-şi

imagineze efectul celor petrecute asupra lui Yanar.

Fotografiind aparatul, similarizase unul dintre vârfurile de descărcare pe zona cunoscută din celula sa din refugiul Discipolului. Distanţa parcursă evita revenirea curentului în navă; astfel arma, cu energia deturnată, nu operase. Efectul psihologic produs trebuia să fi fost cât de cât înfricoşătoare.

Figura omului era tot ca varul, dar strângea din dinţi, hotărât.

— Va trebui să mă ucizi, zise el amarnic.

Acest om şters, de patruzeci de ani, închistat în reflexe, îndopat talamic cu obişnuinţe aristoteliene, va fi periculos cât timp Gosseyn şi el se găseau împreună pe navă, deoarece era în stare să-l omoare din motive pur emoţionale. Trebuia să-l omoare, să-l exileze, sau – Gosseyn zâmbi sarcastic – să-l păstreze. Dar asta, mai târziu. Deocamdată, se uită la Leej şi o interogă cu precizie în legătură cu cutumele matrimoniale ale Prezicătorului.

— Fără căsătorie. Aceasta-i pentru rasele inferioare, zise Leej cu dispreţ.

Ea n-o spuse; dar Gosseyn înţelese că Yanar era ultimul, de pe o lungă listă de amanţi; fiind mai vârstnic decât ea, avuse mai multe amante. Aceşti oameni se chinuiau unii pe alţii şi datorită darului lor al premoniţiei. Apariţia lui Gosseyn întrerupea aventura lor mai devreme decât o prevăzuseră.

Obiceiurile lor nu-l deranjau pe Gosseyn, nici nu-l atrăgeau. Se gândi mai întâi să-l liniştească pe Yanar în privinţa sorţii amantei lui. N-o făcu. Dorea să păstreze în preajma lui un prezicător şi Leej ar putea să se simtă jignită văzând că el nu făcea curte femeilor total lipsite de cultură Ā.

Îi puse o nouă întrebare:

— În afară de a mânca şi de a dormi, ce mai face Yanar?

— Conduce nava.

Gosseyn îi făcu semn lui Yanar.

— Te urmez, zise scurt.

Discuţiile ulterioare cu Leej puteau să mai aştepte.

În timp ce examina nava, Gosseyn se duse cu gândul la ceea ce spunea Leej când alergau puţin hăţişurile insulei Discipolului: „Rulotă”, spusese.

O aerulotă. Îşi reprezentă viaţa uşoară dusă de aceşti prezicători de atâţia ani pe această lume de insule şi mări. Să pluteşti alene prin aer, să aterizezi când ai chef, unde doreşti; să îmbarci pe oricare dintre fiinţele inferioare pe care vrei să o domesticeşti, să iei oricare obiect pe care-l pofteşti – o parte din firea omului aspira la acest fel de viaţă fără griji. Faptul că, în aceste împrejurări, se adăuga şi supunerea oamenilor care nu posedau preţiosul dar al profeţiei era de asemenea uşor de înţeles. Tirania poate întotdeauna să se justifice, înaintea spiritelor puţin critice. În plus, generaţiile recente au crescut într-un mediu în care nu se punea problema sclaviei pentru clasa prezicătorilor. Această atitudine făcea parte din „constantele” sistemului lor nervos.

Deşi nu păreau să-şi dea seama, apariţia Discipolului în mijlocul acestui tablou idilic distrugea pentru totdeauna modul lor simplu de viaţă. Acum, sosirea navei de război şi prezenţa lui Gilbert Gosseyn confirmau schimbările viitoare ale condiţiei lor. Ori se adaptau, ori dispăreau.

Camera de control se găsea în partea din faţă a navei. Nu lua mult timp să-i dea ocol. Organele de comandă erau de tipul simplu „cu descărcare”, utilizat pentru energia derivată din câmpul magnetic propriu al planetei.

În faţa domului camerei de control, de o transparenţă limpede, Gosseyn zăbovi o vreme, privind marea care se întindea jos, cât vedea cu ochii, apele-i înfiorate, fără niciun petec de pământ.

Îşi luă ochii de la priveliştea marină pentru a-şi continua examinarea. O scară de oţel se ridica într-un colţ. Ea ducea într-o înclinare rigidă la o trapă închisă. Gosseyn urcă degrabă.

În încăpere – o magazie. Gosseyn privi etichetele lăzilor şi cutiilor, nu prea ştiind ce anume căuta, dar fiind gata să urmeze orice idee care i s-ar prezenta. Deodată, pe când examina un recipient plin cu apă degravifiată, ideea veni.

Planul lui devenea şi mai realizabil, continuându-şi vizita cu ghid. Aruncă o privire în fiecare din cele patru camere, o sufragerie şi o cameră de contră posterioară de pe puntea principală, apoi coborî pe puntea inferioară, dar de astă dată în căutarea unui lucru anume. Sesizase mai înainte prezenţa unor fiinţe umane sub punte. Numără şase oameni şi şase femei cu totul, cu un comportament supus, care, judecând după fluxul nervos al corpurilor lor, acceptau acest statut. Îi excluse din calcule, şi, după o privire în vastele bucătării şi magazii, ajunse la atelier.

Asta căuta. Îl trimise pe Yanar la ale lui şi închise uşa.

După trei ore ieşi înarmat cu două tuburi puse pe un şasiu, care vor putea preleva o parte din energia magnetică a motoarelor navei. Alergă direct la prima magazie, unde, preţ de un sfert de oră umplu cu aer degravifiat recipientul etanş în interiorul căruia plasase tuburile.

Mai întâi, oscilaţia fu slabă. Crescu. Frecvenţa ritmică se mări în creierul său cu regularitate. Pe Pământ tuburile cu gravitoni erau clasate în grupa „înfometaţilor de radiaţii”. Lipsiţi de gravitoni, ei căutau stabilitatea. Până aici, reacţie normală. Deoarece, orice lucru, în natură, caută constant să realizeze echilibrul. Metoda tubului era însă incredibilă. Emitea radiaţiile proprii „în căutarea materiei normale”. Ori de câte ori întâlneau un obiect, trimiteau înapoi la tub un semnal. Rezultat: excitaţia. Modificarea frecvenţei lor, cât timp obiectul rămânea în preajmă. Pe Pământ, în asemenea ocazii, tehnicienii ziceau „iată-l iar pe bătrânul Ehrenhaft, care dă din coadă…”

Nu-i prea era de folos. Tubul părea să nu ţină cont de experienţe. Procesul se derula fără încetare, şi fără ca „foamea” să fie vreodată satisfăcută. Lucru curios, ca şi la alte fenomene, această stupiditate însăşi se arăta

fructuoasă pentru cei care ştiau să o exploateze.

Gosseyn stabiliză nava la o altitudine de 8000 de metri, apoi o coborî aproape de suprafaţa apei. În acest fel, putu să se acomodeze la ritmul normal de variaţie datorat prezenţei apei. În final, reglă semnalul. În cazul unei variaţii a ritmului, creierul secund va fi avertizat, putând să se similarizeze într-una dintre camerele de control pentru a se hotărî măsurile necesare.

Realizase un detector personal de domeniu foarte limitat, inutilizabil împotriva armelor cu o viteză de zece kilometri pe secundă şi, fără îndoială, neputincios în cazul în care un distorsor galactic poseda un „acord” pe nava lui. Dar tot era ceva.

Gosseyn ezită, găsi apoi un cablu şi îl memoriza. Repede, mai memoriză şi două uscătoare de sol din sala de control. Apoi, când soarele dispărea după orizontul de apă înfiorată şi amurgul îşi continua drumul în noapte, plecă spre marele studio, conştient că era gata pentru o acţiune eficientă.

Când Gosseyn intră, Yanar, aşezat într-un fotoliu de lângă fereastră, citea o carte. Camera lucea în blânda lumină magnetică. Lumină rece, dar în aparenţă tot caldă şi intimă din cauza variaţiei infime, dar continue, a culorilor sale.

Gosseyn se opri la intrare şi-l urmări cu atenţie. Era un test. Similariză cablul din sala de control la prima secţiune a planşeului. Şi aşteptă. Celălalt tresări şi-şi ridică nasul din carte.

Îl privi fioros, apoi se ridică în picioare şi se duse şi se aşeză în capătul celălalt al încăperii. Din sistemul nervos al prezicătorului emana un flux regulat de descărcare nervoasă neprietenoasă amestecat cu impulsuri spasmodice.

Gosseyn îl observă, convins că nu se putea aştepta la ceva mai bun. Aceasta putea fi un efort pentru a-l înşela. Fiecare din gesturile sale putuse să fie prevăzut şi autorizat, dar nu credea.

Prin urmare, problema sa esenţială în privinţa

prezicătorului era rezolvată. Ar putea să-i interogheze şi să le bruieze vederea în viitor, să rămână convins că întrebările sale vor fi neaşteptate. Nu era decât o problemă: să fie sau să nu fie conciliant faţă de Yanar?

Mai important decât părea. Era nevoie de timp pentru a-şi face prieteni, dar ar fi de ajuns un şoc instantaneu pentru a comunica altora frica datorată prezenţei unui superior. Puterea lui Gilbert Gosseyn pe Yalerta va depinde de aptitudinea lui de a impune noţiunea invincibilităţii sale. În niciun alt fel nu putea să spere să acţioneze cu viteza extremă, indispensabilă planurilor sale şi situaţiei fundamentale de război galactic.

Problema era următoarea: Cu ce viteză era bine să opereze?

Gosseyn se duse la fereastră. Acum, era aproape noapte adâncă, dar luciul apei scânteia în clar-obscur. Dacă această planetă avea vreun satelit, acesta, în orice caz, nu se arăta încă deasupra orizontului, ori era prea mic pentru a izbuti să reflecteze o cantitate suficientă de lumină.

Contemplă apele unduind lumina şi se întrebă: „oare la ce depărtare mă aflu de Pământ?” Părea ciudat, anormal chiar, să-şi dea seama de imensitatea acestei distanţe. Îi dădea impresia de micime, un sentiment a tot rămânea de făcut. Nu avea decât să tragă nădejdea că va fi în măsură să aştepte puterea de care avea neapărată nevoie în zilele critice ce vor urma. Nu trebuia să se mai gândească la el însuşi ca aparţinând unei anumite planete; dar tot mai păstra ceva afecţiune pentru sistemul solar.

Îi atrase atenţia un zgomot şi plecă de la fereastră şi constată că sclavele de pe puntea inferioară trebăluiau în sufragerie. Le privi gânditor, observând că aceea care era tânără şi frumoasă era mereu înghiontită de celelalte femei. În jur de 19 ani, estimă Gosseyn. Îşi ţinea ochii plecaţi, semn grăitor. Dacă se pricepea la Talamice – şi era cazul – putea să afirme că această fată aştepta ocazia să se răzbune pe torţionarele ei. Gosseyn deduse după natura

fluxului neural pe care-l emana că arma ei cea mai bună era să facă pe cocheta cu servitorii masculi.

Reveni la Yanar şi se hotărî. Irevocabil, fără apel, fără prietenie.

Se apropie de el, încet, atent să nu facă zgomot. Prezicătorul îşi ridică ochii şi-l văzu că se apropia. Se foia, încurcat, în fotoliu, dar rămase la locul lui. Părea nefericit.

Gosseyn consideră că era semn bun. Cu excepţia celor care se aflaseră în contact cu Discipolul, niciunul dintre aceşti prezicători, nu cunoştea tensiunea penibilă născută din imposibilitatea de a scruta viitorul în fiecare moment. Va fi interesant de observat efectul asupra lui Yanar. În plus, avea o nevoie urgentă de informaţii.

Gosseyn începu cu întrebări simple. Şi înaintea fiecăreia – nu numai la început, dar pe tot timpul dialogului – făcu un dute-vino cu cablul din sala de control între zona 1 şi 2.

Cu câteva excepţii, Yanar răspunse fără constrângeri. Se numea de fapt Yanar Wilvry Blove, 44 de ani, fără profesie – aici s-a făcut simţită prima ezitare.

Gosseyn notă mental acest amănunt, dar nu comentă. O frână în problema profesiei, întrerupere bruscă în fluxul nervos.

— Numele dumitale are vreo semnificaţie? întrebă el.

Yanar păru uşurat. Dădu din umeri.

— Yanar, de la centrul de naştere Wilvry, insula Blove.

Deci acesta era procedeul. Gosseyn manevră cablul încă odată, şi spuse curtenitor:

— Dumneata eşti hărăzit într-adevăr cu darul anticipării. N-am mai întâlnit ceva asemănător.

— Nu-i bun de nimic împotriva dumitale, zise Yanar abătut.

Interesant de ştiut, deşi această afirmaţie nu era suficientă pentru a garanta sinceritatea. Din fericire, mai erau şi alte mijloace pentru control.

De altfel, nu avea ce face decât să continue, socotind că Yanar era incapabil să prevadă întrebările.

Dialogul continua. Gosseyn nu ştia exact ce urmărea. Un fir conducător, poate. Sentimentul că nu ieşise din capcana Discipolului se preciza şi mai mult. În acest caz nu făcea decât să se lupte cu timpul, în sensul literar al termenului.

Dar natura acestei capcane?

Află că prezicătorii se năşteau în mod normal, de obicei la bordul aerulotelor. După câteva zile de la naştere, erau transportaţi până la primul centru în care se găseau locuri disponibile.

— Ce se întâmplă cu copiii în aceste centre? întrebă Gosseyn.

Yanar scutură din cap. Iar o frână în fluxul său nervos.

— Asemenea informaţii nu sunt pentru străini, îi zise tăios, nici chiar…

Se opri, dădu din umeri şi încheie scurt:

— Pentru nimeni.

Gosseyn nu insistă. Începea să se neliniştească. Faptele relatate rămâneau valabile, dar nu capitale. Nu corespundeau niciuneia dintre necesităţile sale prezente.

Dar ce putea să facă, decât să continue?

— Prezicătorii există de mult?

— De mai multe sute de ani.

— Atunci, este rezultatul unei descoperiri?

— Există o legendă… începu Yanar.

Tăcu şi înţepeni, blocat.

— Refuz să răspund la asta, mai zise.

Gosseyn întrebă:

— În ce perioadă apare facultatea profetică?

— De la 12 ani. Şi uneori mai devreme.

Gosseyn aprobă, mai mult pentru sine. În mintea lui se alcătuia deja o teorie, iar aceasta se acorda. Darul se dezvolta lent, ca şi cortexul uman, ca şi propriul său creier secund. Şovăi, înainte de a-i pune următoarea întrebare, pentru că avea o implicaţie pe care nu voia ca Yanar s-o dezvăluie înainte de a fi prea târziu. Ca mai înainte, începu prin deplasarea cablului şi zise:

— Ce se întâmplă cu copiii prezicătorilor pentru care nu există loc în centrele de educare?

Yanar dădu din umeri.

— Cresc şi trăiesc în insule.

Aşezat, nepăsător, de parcă nu şi-ar fi dat seama că tocmai lăsase să se înţeleagă că numai copiii transportaţi în centre deveneau prezicători.

Nepăsarea lui declanşă o altă serie de reflexii în capul lui Gosseyn. Fusese foarte atent, dar îl frapă ideea că Yanar nu reacţiona ca un tip care era luat la scărmănat pentru prima oară. *Ştia* de efectul produs atunci când nu cunoşti dinainte întrebările. O ştia atât de bine, încât nu era deloc tulburat.

Într-o străfulgerare, Gosseyn pricepu. Se dădu înapoi, teribil de vexat. Incredibil, cât timp îi trebuise să înţeleagă adevărul. Îl privi pe prezicător şi zise, în sfârşit cu o voce calmă, dar tranşantă:

— Şi acum, ai vrea să-mi explici cum ai intrat în contact cu Discipolul?

N-a fost vreodată om mai surprins ca Yanar. Acuză o reacţie emotivă de neprevizibil, absolut totală. Se înverzi. Fluxul emanat de sistemul său nervos se bloca, o luă iar din loc, se blocă şi porni iarăşi.

— Ce vrei să spui? reuşi el să murmure.

Întrebare pur teoretică. Astfel Gosseyn n-o repetă pe a lui. Îl fulgeră pe prezicător din priviri.

— Repede! Sau te lichidez! zise.

Yanar se prăbuşi în fotoliu şi-şi schimbă din nou culoarea. Roşi.

— E fals... îngăimă. De ce-aş risca eu să-l chem pe Discipol şi să-i zic unde eşti? Nu sunt capabil să fac aşa ceva.

Se scutură.

— N-ai putea să dovedeşti, adăugă.

Gosseyn nu mai avea nevoie de probe. Fusese mult prea imprudent nesupraveghindu-l pe Yanar. Astfel, mesajul pornise, răul era făcut, Gosseyn nu se îndoia deloc.

Prezicătorul avusese nişte reacţii prea violente şi prea realiste. Nefiind niciodată obligat să-şi controleze emoţiile, Yanar se dovedea incapabil de a o face. Vinovăţia lui sărea în ochi.

Gosseyn îngheţase. Dar făcuse tot ca să se protejeze, aşa că nu-i rămânea decât să se străduie să obţină toate amănuntele. Spuse tăios:

— Ai face bine să răspunzi cât mai iute şi sincer. Dumneata l-ai contactat pe Discipol?

Yanar, morocănos, dădu din umeri şi urmă încă o frână.

— Evident, zise.

— Vrei să spui că aştepta un apel?

Gosseyn voia să pună lucrurile la punct.

— Eşti agentul lui?

Omul clătină din cap.

— Eu sunt un Prezicător, zise.

Era orgoliu în glasul lui, dar un orgoliu de canalie. O buclă de păr gri îi căzii pe tâmplă. Aducea cu orice, dar nu cu un nobil de Yalerta.

Gosseyn nu luă în seamă lăudăroşenia. Îl prinsese, asta, conta.

— Ce i-ai spus?

— Că erai la bord.

— Ce a răspuns?

— Că ştia.

— Aha! zise Gosseyn.

Făcu o pauză, dar numai o secundă. Mintea lui sări dinaintea unor noi aspecte ale situaţiei. Îşi puse o serie rapidă de întrebări vitale. În momentul în care cunoscu faptele, se similariză în compania lui Yanar în sala de control şi nu-l scăpă o clipă, în vreme ce acesta tremurând, scotea hărţi şi îi arăta cercul mare cu o rază de 50 de kilometri deschis de navă în jurul insulei Discipolului.

Gosseyn modifică direcţia spre insula Crest, la câteva sute de kilometri la nord vest. Apoi se răsuci pentru a-l privi pe prezicător.

— Acum, zise ameninţător, se pune următoarea problemă: Ce facem cu trădătorii?

Celălalt îngălbeni, dar puţin din spaimă îl mai slăbi. Făcu faţă:

— Nu-ţi eram dator cu nimic. Poţi să mă omori, dar n-aveam de ce să-ţi fiu loial şi nici nu voi fi.

Gosseyn nu voia loialitate ci teamă. Trebuia să fie sigur că aceşti Prezicători să se uite bine înainte de a se lua de el. Dar ce să facă?

Nu era uşor să ia o hotărâre precisă. Reveni în studio. Când intră, Leej apăru, venind din cameră. Se duse spre ea. Era uşor contractată.

„Câteva întrebări, doamnă, se gândi el. Cum a putut Yanar să-l avertizeze pe Discipol, fără ca acest lucru să fie previzibil? Ia explică-mi chestia asta!”

Femeia se opri şi-l aşteptă surâzătoare. Dar surâsul îi dispăru. Privirea ţinti îndărătul lui Gosseyn, puţin lateral. Gosseyn se răsuci şi privi. Nu simţi nimic, nu auzi nimic şi nici măcar nu îi percepu prezenţa acum când o vedea, dar forma se materializa, la trei metri de el, în dreapta. Se întuneca, dar el tot mai vedea peretele de dincolo de ea. Se îngroşa, dar nu avea substanţă. Venise momentul întâlnirii cu Discipolul.

9

Non-axiome

Semantica se ocupă cu semnificaţia semnificaţiilor, sau de semnificaţia cuvintelor. Semantica generală se ocupă cu raporturile sistemului nervos omenesc cu lumea exterioară şi în consecinţă înglobează semantica.

Ea constituie o metodă de integrare pentru orice gândire şi orice experienţă umană.

Urmă o tăcere. Discipolul parcă-l privea, fiindcă acum masa de umbră era nemişcată. Angoasa de scurtă durată, dar intensă, pierea. Îşi privea duşmanul cu ochi pătrunzători şi, rapid, atitudinea lui se modifică.

De fapt, ce putea Discipolul împotriva lui?

Cu prudenţă, Gosseyn îşi luă ochii de la el o clipă pentru a înregistra restul tabloului. Dacă urma să aibă loc o luptă, dorea să se găsească în poziţia cea mai favorabilă.

Leej era ţintuită locului, cu corpul rigid, cu ochii încă nefiresc de mari. În răstimpul foarte scurt când îşi fixase atenţia asupră-i, el notă ca fluxul nervos care o caracteriza dovedea o angoasă permanenţă. Aceasta se putea raporta exclusiv la ea însăşi, dar Gosseyn nu credea. Destinul ei era prea strâns legat de al lui Gosseyn. Elimină orice posibilitate de pericol din acea parte.

Ochii lui se orientară spre uşa culoarului care ducea la

sala de control Atunci, e fracţiune de secundă nu-l mai văzu pe Discipol, îşi reluă poziţia iniţială, dar ştia ce voia să ştie. Uşa-era prea departe şi asta-l obliga să se întoarcă prea mult pentru a o vedea.

Gosseyn începu să dea înapoi spre perete. Se mişca încet. Îi treceau prin minte diverse gânduri, diverse posibilităţi de pericol. Yanar Prezicătorul, constată el după un sondaj rapid, în cel de-al doilea creier, se găsea încă în camera de control. În el creşteau vibraţii ostile.

Gosseyn zâmbi. Îşi dădea foarte bine seama în ce fel ar putea Yanar să-i facă un mare rău, într-un moment critic. Vizualiză, din memorie, peretele dindărăt, care avea nişte scobituri pentru condiţionarea aerului, tocmai bune pentru ceea ce voia să facă. Se răsuci, uşor, într-o parte, astfel încât curentul de aer să-l lovească în spate şi, aşa, cu tocul în perete, se fixă în poziţie de aşteptare.

Şi astfel, îşi examină duşmanul cu un ochi iscoditor.

Un om? Greu de crezut că o formă umană ar putea deveni atât de vaporoasă, atât de impalpabilă. Masa de umbră rămânea informă. Gosseyn văzu, acum când se uita mai atent, el se clătina puţin. Sub ochii lui vrăjiţi, ea se modifică şi se estompă pe margini, pentru a se întinde iar ca şi cum materia noroasă se umfla sub o presiune interioară.

Gosseyn sondă cu prudenţă în adâncul gazos. Era gata să anuleze energiile potenţiale.

Dar nu era nimic acolo.

După scurtul răgaz obişnuit, necesar fotografierii unui obiectiv, tot nimic. Nicio imagine.

Nicio imagine normală, adică. Creierul secund înregistra prezenţa aerului. Dar nici umbra însăşi nu dădea nimic.

Îşi aminti vorbele lui Leej, cum că Discipolul era un individ defazat. După cele spuse, el presupunea că omul ştia mijlocul de a se defaza în timp. Nu în acest timp. El era prezent, dar nu în prezent.

Deodată, realiză că postulatul său se baza pe ceva mult

mai hazardat. Socotise că Leej ştia ce spunea.

Şi de unde-i venise ei ideea că Discipolul nu ar fi în fază? Păi chiar din propaganda Discipolului! Nici ea şi nici Prezicătorii nu posedau nici cel mai mic simţ critic, cel puţin din punct de vedere ştiinţific.

Prezicătorii îşi fondau ştiinţa pe insulele lor. Aşadar, în naivitatea lor, admiteau chiar afirmaţiile Discipolului.

— Leej!

Gosseyn vorbi fără să se uite la ea.

— Da, zise ea, tremurând.

— L-ai văzut vreodată pe Discipol ca om şi fără machiaj? întrebă el sarcastic.

— Nu.

— Ştii pe cineva care l-a văzut?

— O, da! Yanar, şi încă mulţi alţii. El a mai crescut de când era copil, să ştii.

Îi trecu prin cap ideea că Yanar şi umbra ar fi acelaşi lucru. Yanar, din sala de control, îşi manipula manechinul sumbru.

Dar respinse această idee. Reacţiile omului, atât interne cât şi externe, rămâneau fără anvergură. Discipolul era altceva.

Cum opera Discipolul, era imposibil de judecat după aparenţă. Dar nu aveau rost supoziţiile celor care ignorau adevărul cu totul.

Gosseyn aştepta.

Un arătător mental ezita pe trăgaciul nervos care va arunca cele patruzeci de mii de kilowaţi ai dinamului din refugiul Discipolului, prin spaţiu, în substanţa din umbră. Un glas profund, sonor ţâşni din vidul de umbră.

— Gilbert Gosseyn, îţi ofer asocierea.

Pentru un individ care se încorda pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte, aceste vorbe avură aproape efectul unei bombe.

Se adaptă rapid la situaţie. Rămase deconcertat, dar scepticismul său dispăru. De fapt, Leej îl pregătise la ceva

de acest gen. Povestindu-i vizita Discipolului din perioada lui de inconştienţă, ea îl descrisese ca pe un individ care prefera să se servească de oameni în loc să-i ucidă.

Interesant, dar nu convingător, dacă s-ar fi decis pentru o ofertă echitabilă…

Gosseyn nu cerea decât să fie convins.

— Între noi fie vorba, zise umbra cu glasu-i puternic, dumneata şi cu mine am putea domina galaxia.

Gosseyn poate că zâmbi, dar fu un zâmbet dezagreabil. Cuvântul „domina” nu era prea bine cumpănit pentru a câştiga încrederea unui individ crescut, conform metodelor sale.

Dar nu răspunse, Voia să asculte tot, comentând cât mai puţin cu putinţă.

— Fireşte, zise umbra, te avertizez, că, dacă te vei arata mai puţin puternic decât cred, nu vei avea decât rolul de subordonat. Dar actualmente eu îţi ofer asocierea deplină, fără condiţii.

Ironic, Gosseyn se gândi că asta era cu adevărat limbajul talamic. Fără condiţii, păi dar cum?! Fără niciun dubiu, se aştepta de la el să contribuie la atingerea scopului Discipolului. Oamenii au tendinţa de a-şi proiecta propriile speranţe, propriile dorinţe, încât *un plan* personal devine *planul*.

Următoarea etapă: ameninţări sângeroase.

— Dacă refuzi, se auzi glasul puternic, dumneata şi cu mine vom deveni duşmani şi vei fi distrus fără milă.

„Şi poftim”, îşi zise cu cinism Gosseyn. Tăcerea se restabili în încăpere. Încă o dată, pentru scurt timp, nu se mai auzi nimic, decât zborul navei prin cerul nocturn pe aripile energiei magnetice.

Era clar că trebuia să spună ceva.

Ce?

Fără să-şi mişte ochii, Gosseyn o văzu pe Leej mergând cu luare aminte spre fotoliu. Ajunse şi se prăbuşi suspinând. Asta-l amuză pe Gosseyn, se stăpâni, iar Discipolul continuă

cu vocea lui de oţel:

— Aşadar?

Un început de hotărâre se înfiripa în mintea lui Gosseyn, pe jumătate decis să pună la încercare forţa celuilalt. Să-l pună la încercare pe loc. Dar mai întâi de toate, să strângă cât mai multe informaţii cu putinţă.

— Cu războiul cum mai este? zise el pentru a mai trage de timp.

— Prezic Victoria sigură a lui Enro peste trei luni.

Gosseyn îşi ascunse surprinderea.

— *Vezi* realmente Victoria?

Ezitarea fu atât de neînsemnată încât Gosseyn, mai apoi, se întrebă dacă nu şi-o închipuise.

— Perfect, zise celălalt cu fermitate.

Asta era imposibil de acceptat, dat fiind că creierul secund nici nu intra la socoteală, în această evaluare. Posibilitatea unei foarte admisibile minciuni îl făcu din nou sarcastic pe Gosseyn:

— Nicio neclaritate?

— Niciuna.

Avu loc o întrerupere datorată lui Leej, care se foia. Se aşeză şi zise cu glas limpede:

— Asta este o minciună. Eu pot prevedea tot ce pot prevedea şi ceilalţi. Şi este greu să prevezi în detalii mai mult de trei săptămâni, înainte. Şi chiar aşa, asta rămâne între anumite limite.

— Femelă, ţine-ţi gura!

Leej se aprinse la faţă.

— Discipole, zise ea, dacă nu puteţi să învingeţi cu puterea pe care o aveţi cu adevărat, atunci sunteţi practic terminat. Şi să nu credeţi că mă simt obligată să mă supun ordinelor voastre. Nu doresc, n-am dorit niciodată victoria voastră.

— Să fie într-un ceas bun! zise Gosseyn.

Dar se posomorî şi notă mental un punct despre care va mai vorbi. Vorbele lui Leej lăsau să se întrevadă o

colaborare ulterioară cu Discipolul.

— Leej, zise el fără să o privească, există neclarităţi în săptămânile ce vin?

— Nu este nimic! răspunse ea. Ca şi cum a fost suprimat totul. Viitorul este gol.

— Poate, zise Discipolul cu glas potolit, dar încă sonor, pentru că Gosseyn este pe punctul de a muri.

Adăugă numaidecât:

— Amice, ai cinci secunde ca să te hotărăşti.

Cele cinci secunde se scurseră în tăcere.

Gosseyn prevăzu trei feluri de atac. Mai întâi, Discipolul va încerca să utilizeze împotriva lui puterea navei lui Leej. Va descoperi foarte repede că nu mai avea niciun efect. În al doilea caz, şi mai probabil, se va adresa poate unei surse de energie din refugiul său, acolo fiind baza sa de operaţiuni. Nu mai puţin repede, îşi va da seama de ineficienţa ei în sfârşit, ar mai putea face apel la o sursă exterioară de energie. În acest caz, Gosseyn spera că ea opera în spaţiu şi nu conform legilor similarităţii.

Dacă ea se transporta prin spaţiu, dispozitivul montat de el o detecta, iar creierul său secund putea atunci s-o similarizeze, pe unda purtătoare a tuburilor.

A fost o combinaţie a tuturor acestor ipoteze. Un distorsor şi o sursă de energie electrică din refugiu. Gosseyn sesiză o bruscă regresie a curentului dinamului de 40.000 de kilowaţi. Era ceea ce şi aştepta, şi pentru care era pregătit. În creierul său secund se găseau „comutatoare” care, bine reglate, funcţionau mai repede decât oricare comutator electric.

Singura problemă, cu metoda lui specială de acţiune asupra materiei şi energiei, era nevoia relativă a unui anumit timp pentru „stabilirea schemei iniţiale”.

Impulsia însăşi era automată.

Toată puterea dinamului se revarsă, nu aşa cum se ştia Discipolul, într-un suflor, ci, conform directivelor creierului secund. Mai întâi, Gosseyn o lăsă să se golească,

inofensivă, în sol, într-una dintre zonele memorizate pe insulă. Dorea ca Discipolul să conştientizeze că atacul nu se desfăşura conform planului.

„Unu, doi, trei”, numără el cu siguranţă; şi fără să mai aştepte, o similariză în spaţiul strâmt cu formă de umbră.

Izbucni o flacără mai albă decât soarele.

Materia obscură o absorbi fără efort. Înghiţi până la ultimul watt şi rezistă, tremurând puţin, dar fără probleme. Rezista.

Discipolul spuse atunci:

— Se pare că ajungem la un impas.

Această realitate se impunea şi pentru Gosseyn, prea lămurit de propriile deficienţe. Fără să arate, Gilbert Gosseyn era ridicol de vulnerabil. O descărcare neaşteptată de la o sursă de energie nestăpânită de el şi era pierdut.

Putea să i se transporte conştiinţa într-un corp de optsprezece ani, să i se impună o continuitate de existenţă aparentă, nimic nu ar modifica sensul acestei înfrângeri. Nu un adolescent va salva galaxia. Când unul sau mai mulţi puşti se vor amesteca prea mult în treaba asta, nişte oameni mai în vârstă şi mai puternici, precum Discipolul, îi vor da la o parte.

Transpira. Într-o fracţiune de secundă, se gândi să încerce ceva încă neîncercat până acum. Dar se răzgândi numaidecât. Puterea atomică nu era decât una dintre formele de energie pe care le putea controla graţie creierului secund. Dar a şti că se poate, şi de-a o face realmente, astea erau două aspecte complet diferite ale problemei.

În acest spaţiu restrâns, radiaţia atomică putea să fie la fel de periculoasă pentru utilizator cât şi pentru adversar.

— Cred (şi glasul Discipolului îi curmă firul gândurilor) că ar trebui, ar fi mai bine să ne înţelegem. Te avertizez că nu m-am folosit încă de toate resursele mele.

Gosseyn era dispus să-l creadă. Era de ajuns ca Discipolul să facă apel la o sursă de energie exterioară,

pentru a ieşi imediat victorios din această luptă încordata şi necruţătoare. În cel mai bun caz, Gosseyn ar putea să bată în retragere pe insula Discipolului. Da, ca să fie prins din nou, la fel de ruşinos.

Cu toate acestea, nu îndrăzni să se folosească de puterea atomică a pilei active din refugiu.

Făcu faimoasa pauză cortico-talamică şi-şi zise în mod conştient: „Situaţia este mult mai complexă decât pare. Nicio fiinţă nu poate încasa 40.000 de kilowaţi fără să clipească. Prin urmare, eu realizez în acest timp o identificare. Există o explicaţie a acestei forme de umbră care depăşeşte cunoştinţele mele de fizică".

Dar la imensele cunoştinţe *ale cui,* făcea apel Discipolul, care mărturisise singur că nu avea habar de toate astea?

Mister profund ca şi cel al existenţei unei fiinţe ca Discipolul.

Silueta de umbră rupse tăcerea.

— Recunosc, spuse, că m-ai luat prin surprindere. Data viitoare, voi opera după nişte baze diferite.

Se întrerupse.

— Gosseyn, poţi lua în considerare posibilitatea unei asocieri?

— Da, după condiţiile mele.

— Care sunt acestea? întrebă celălalt după o scurtă ezitare.

— Mai întâi, Prezicătorii vor fi folosiţi împotriva lui Enro.

— Imposibil, spuse tăios celălalt. Liga trebuie să se prăbuşească şi civilizaţia trebuie să-şi piardă coeziunea cât mai curând cu putinţă. Am un motiv foarte special pentru a cere crearea unui stat universal.

Gosseyn îşi aminti cu neplăcere că mai auzise asta. Încremeni.

— Cu preţul a o sută de miliarde de morţi, zise. Nu, mulţumesc.

— Presupun că eşti un non-A, glumi celălalt.

Nu avea rost să nege. Discipolul avea cunoştinţă de

existenţa lui Venus, de amplasarea ei şi putea foarte uşor să ordone distrugerea ei oricând.

— Sunt non-A, recunoscu Gosseyn.

Discipolul spuse:

— Şi dacă ţi-aş spune că aş fi pregătit să admit un stat universal non-A?

— Nu m-aş grăbi să-ţi dau crezare.

— Şi totuşi, aş putea să am în vedere aşa ceva. Nu am avut timp să examinez în detaliu această filosofie non-aristoteliană, dar, dacă înţeleg bine, este o metodă ştiinţifică de gândire. Este corect?

— Este un fel de a gândi, zise cu prudenţă Gosseyn.

Glasul Discipolului conţinea o notă meditativă atunci când se înnodă firul discuţiei.

— Până acum, niciodată, zise, nu am avut motive să mă tem de ştiinţă în niciunul dintre domeniile sale. Nu văd de ce aş începe acuma să am aceste motive. Ei, bine, poftim: haide să ne mai dăm un timp de meditaţie asupra acestor probleme. Dar la întâlnirea viitoare, va trebui să fii hotărât. În acest răstimp, eu voi încerca să-ţi interzic folosirea exterioară a energiei acestei planete.

Gosseyn nu spuse nimic şi de această dată tăcerea se prelungi. Încet, forma de umbră începu să se risipească.

Cu toată lumina din jur, era greu de spus când dispăru şi ultima urmă.

Un moment de aşteptare şi dinamul refugiului Discipolului începu să piardă din putere. Treizeci de secunde, şi fluxul conteni.

După un timp, pila se opri. Aproape în aceeaşi clipă, energia magnetică a refugiului căzu la zero.

Discipolul judecase foarte ingenios; deşi nu putea bănui tot adevărul, luase o măsură atât de eficace, de parcă ar fi fost rezultatul unei analize precise şi complete a faptelor.

Numai energia magnetică a navei rămânea la dispoziţia lui Gosseyn.

10

Non-axiome

În interesul raţiunii, DATAŢI. Nu spuneţi: „Savanţii cred.” Ziceţi „Savanţii credeau în 1948...” sau „Jean Dupont (1918) este socialist...” Orice, inclusiv opiniile politice ale lui Jean Dupont, sunt supuse schimbărilor, şi nu putem, în consecinţă, să le menţionăm decât dacă sunt determinate în timp.

Treptat Gosseyn conştientiza cadrul. Întoarse capul spre sufragerie, unde servitorii trebăluiau mai devreme. Nu se mai vedeau. Zărea colţul mesei care părea pregătit deşi nu se vedea mâncarea.

Privirea se îndreptă spre Leej, zăbovi asupră-i până constată că se ridica şi se ducea la uşa dinspre camera de pilotaj. De unde se afla. el distingea toată lungimea culoarului, şi chiar o parte a cupolei, dar nici urmă de Yanar.

Nava îşi urma, nestrămutată, cursa aeriană,

Leej rupse tăcerea:

— Ai reuşit, murmură.

Gosseyn se îndepărtă de zid. O întrerupse cu un gest dar nu-i spuse că Discipolul anulase victoria de care pomenea.

Leej, cu ochi strălucind, veni la el.

— Nu-ţi dai seama, zise, că l-ai învins pe Discipol?

Ea-i mângâie braţul cu degete agile şi tremurătoare.

— Vino! zise Gosseyn.

Se îndreptă spre sala de pilotaj. Când intră, Yanar se apleca atent, deasupra receptorului radiometric. Dintr-o ochitură, Gosseyn se dumiri ce făcea: aştepta noi instrucţiuni. Fără să scoată o vorbă, se apropie şi, peste umărul lui Yanar, întrerupse contactul.

Celălalt tresări, apoi se încorda şi se întoarse, cu o figură rea. Gosseyn spuse:

— Fă-ţi bagajele, dacă ai. La prima, cobori.

Prezicătorul dădu din umeri. Ieşi, fără o vorbă.

Îngândurat, Gosseyn îl privea cum se îndepărta. Prezenţa omului îl sâcâia. Era un duşman minor, o mică belea, a cărui singură însemnătate la scara galactică venea de la calitatea de Prezicător. Acest lucru, în ciuda caracterului său slab şi căpos, îl făcea interesant.

Din nefericire, nu era decât un om din două milioane, nici tipic, nici diferit de cei din specia sa. Gosseyn putea să formuleze anumite ipoteze prudente cu privire la Prezicători, după observaţiile făcute asupra lui Leej şi Yanar. Dar asemenea concluzii puteau fi lacunare.

Şi-l scoase din cap pe Yanar şi-i vorbi lui Leej.

— În cât timp ajungem la Crest, unde se găseşte baza de război?

Femeia se apropie de un ecran mural pe care Gosseyn nu apucase să-l vadă. Apăsă pe un buton.

Imediat se aprinse o hartă cu un relief pregnant. Se vedeau apa, insulele şi un minuscul punct luminos. Îl arătă.

— Suntem noi, zise.

Arătă un uscat mare, puţin mai sus.

— Crest.

Numără cu grijă liniile subţiri gradate care se încrucişau pe hartă.

— În jur de trei ore şi douăzeci, zise ea. Avem timp destul pentru cină.

— Cină! repetă ca un ecou Gosseyn.

Apoi zâmbi şi clătină din cap. Într-un fel se scuza. Era

grozav de înfometat, dar aproape că uitase de existenţa acestor instincte normale.

Va fi plăcut să se destindă niţel.

Cina.

Gosseyn se uită la tânăra servitoare care-i umplea un pahar cu cocktail care conţinea bucăţi dintr-o materie asemănătoare cu peştele. Aşteptă ca şi Yanar să fie servit de una dintre slujnicele mai în vârstă şi schimbă cele două pahare prin similarizare.

Gustă. Era peşte, foarte condimentat. După prima reacţie, delicios. Mâncă tot, după care puse furculiţa jos şi o privi pe Leej.

— Ce se întâmplă în spiritul dumitale, când prevezi?

Femeia răspunse, gravă:

— Este ceva automat.

— Vrei să spui că nu urmaţi o metodă anume?

— Păi…

— Faci o pauză? Te gândeşti la un obiect? Eşti obligată să-l vezi?

Leej zâmbi, chiar şi Yanar parcă se destinse, aproape amuzat, oarecum ironic. Ea spuse:

— Se vede. Atât. Nu e ceva la care să te gândeşti.

Acesta era deci genul de răspunsuri pe care se mulţumeau să le dea. Ei erau diferiţi. Erau speciali. Răspuns stupid, pentru oameni stupizi. În realitate, complexitatea acestei chestiuni atingea un nivel fără precedent. Procesul previziunii se desfăşura pe plan nonverbal. Întregul sistem non-A viza, metodic, coordonarea realităţilor nonverbale cu protecţiile lor verbale. Chiar şi pe Venus non-A, prăpastia între interpretare şi eveniment nu a fost niciodată umplută.

Aştepta; erau luate paharele goale şi în locul lor erau aşezate farfurii cu came brun-roşie, trei feluri de legume şi un sos limpede cu nuanţe verzui. Făcui schimbul cu Yanar, gustă legumele şi-şi tăie o bucată de carne. Apoi zise:

— Încearcă să-mi explici.

Ea închise ochii.

— Eu m-am reprezentat dintotdeauna plutind pe curentul timpului. Este o protecţie. Îmi vin în minte nişte amintiri, numai că nu sunt amintiri adevărate, foarte clare, foarte precise. Imagini vizuale. Ce-ai vrea să ştii? Întreabă-mă ceva care nu are nicio legătură cu dumneata. *Dumneata* bruiezi tot.

Gosseyn îşi lăsase furculiţa. I-ar fi plăcut o precizare referitoare la Venus, dar ar trebui să amestece şi viitorul său. Spuse:

— Fata care mă serveşte?

— Vorn?

— Leej scutură din cap şi zâmbi, fetei care stătea dreaptă, foarte palidă.

— Este prea de tot pentru nervii lor. Îţi voi spune viitorul ei, mai târziu, între noi doi, dacă vrei.

Fata răsuflă.

— Nava de război galactică din Crest? zise Gosseyn.

— Trebuie să fii legat de ea, fiindcă există bruiaj.

— Acum?

Asta o surprinse.

— Chiar dinainte de a ajunge acolo?

— Da.

Ea dădu din cap.

— Asta nu este un răspuns la întrebarea dumitale, hm.

— Ai putea urmări pe cineva până în alt sistem solar?

— Depinde de distanţă. Există o limită.

— Cât?

— Nu ştiu. Nu am destulă experienţă.

— Atunci cum aflaţi evenimentele?

— Nava recrutor galactică publică nişte comunicate.

— Comunicate?

Ea zâmbi.

— Ele nu sunt în totalitate subordonate Discipolului, încearcă să facă treaba asta mai exaltantă.

Gosseyn îşi închipuia metoda. Trebuia ca proiectul să fie prezentat în culori fascinante pentru spiritele; mai infantile,

din mai multe privinţe. Iar agenţii de publicitate erau destul de pricepuţi pentru a scoate în evidenţă obstacolele.

— Aceste imagini mentale… zise. Poţi să urmăreşti liniile de viitor ale unei persoane pe care o cunoşti şi care se află înrolat?

Ea oftă şi clătină din cap.

— Este *prea* departe. Odată, comunicatul vorbea de 13.000 de ani-lumină.

Gosseyn îşi amintea de Crang care indica în conversaţia cu Patricia Hardie (sau mai bine spus cu Reesha, sora lui Enro) că bazele galactice de transport prin distorsor nu puteau nicicum să fie la mai mult de o mie ani-lumină unele de altele.

Teoretic, transportul prin similaritate era instantaneu; şi teoretic, distanţa spaţială nu conta; practic, exista o marjă de eroare, instrumentele erau imperfecte. O similitudine cu douăzeci de zecimale, punct critic în care apărea interacţiunea, nu era o similitudine totală.

În aparenţă, înzestrarea prezicătorilor prezenta lacune? chiar şi în absenţa lui Gilbert Gosseyn. Însă, oricare ar fi distanţa pe care se exercita această calitate, aceasta convenea de minune unei bătălii cosmice.

După ce ezită un moment, Gosseyn întrebă:

— Cam câte nave puteţi urmări odată?

Leej păru surprinsă.

— Nu are importanţă. Pe toate care ar avea o legătură cu evenimentele, fireşte. Este, adevărat, – o restricţie importantă.

— Restricţie! zise Gosseyn.

Se ridică şi, tăcut, merse la sala de comandă.

Era indecis în privinţa prezicătorilor. Şi era gata să lase nava galactică să continue recrutarea până când se va hotărî asupra datei tentativei sale de asalt. Acum, i se părea că aceasta se va întâmpla târziu. Un om nu capturează un transport de război fără nicio pregătire.

Era necesară o manevră preliminară.

La capătul încăperii, Gosseyn se opri şi se răsuci.

— Leej! strigă. Voi avea nevoie de dumneata.

Ea se ridicase şi, după un minut, era alături de el în cupolă.

— Este o cină scurtă, zise ea, îngrijorată.

— Terminăm îndată, zise Gosseyn, atent. Există o lungime de undă pe acest radio pe care se poate emite o comunicare generală?

— Desigur. Avem o bandă de urgenţă, cum îi spunem noi, care… (se opri) care serveşte la coordonarea mişcărilor noastre în caz de ameninţare.

— Reglează! zise Gosseyn.

Se uită la el, surprinsă, dar ceva din expresia feţei lui o făcu să tacă. Încă un moment şi Gosseyn vorbi. Ca şi înainte – devenea ceva automat – realiza acel du-te-vino cu cablul, imediat înainte de fiecare frază.

Spuse cu glas puternic:

— Apel către toţi Prezicătorii. Din acest moment, orice Prezicător descoperit sau capturat la bordul unei nave de război a Celui Mai Mare Imperiu va fi executat. Prietenii lor sunt invitaţi să transmită prezentul mesaj celor care se găsesc deja la bordul unor asemenea nave. Vă puteţi da seama de valoarea avertismentului prezent după faptul că niciunul dintre voi nu a putut să prevadă apelul în chestiune. Repet: Orice Prezicător găsit la bordul navelor de război ale lui Enro va fi executat fără excepţie.

Reveni în sufragerie, îşi termină masa şi reveni în sala de control. După două ore şi jumătate, din acest post de observare, văzu departe, luminile unui oraş. La cererea lui Yanar, nava coborî spre o clădire pe care Leej o numea Gara aeriană. Când plecară, Gosseyn puse acceleratorul la maxim şi se duse la fereastră, de unde examină oraşul. Ce de lume! Văzu luminile încleştate ale unor nenumărate degete de apă. Uneori, oceanul pătrundea până-n centrul oraşului.

În timp ce privea, totul se stinse. Surprins, văzu numai

negru pe insulă. Lângă el, Leej exclamă:

— Oare de ce-or fi făcut aşa?

Gosseyn ar fi putut să răspundă la întrebare, dar n-o făcu. Discipolul nu risca. Evident, avea el o teorie referitoare la aptitudinile lui Gosseyn de a controla energia şi avea grijă să nu o găsească disponibilă.

Leej spuse:

— Unde mergem acum?

Când vorbi îşi mai pierdu culoarea din obraji.

— Este o navă de război, zise ea, şi are sute de soldaţi la bord şi arme care ar putea să te omoare din toate direcţiile.

Era exact, Primejdia, când el va încerca să-şi folosească puterea specială pentru a cuceri nava, consta în imposibilitatea virtuală de a anula sau de a controla marile cantităţi de arme manuale. Tocmai în aceste împrejurări, un accident fatal se putea produce lesne.

Dar evenimentele îl obligau să acţioneze mai rapid decât era prevăzut. În realitate el utilizase deja armele sale mai puternice împotriva Discipolului. Prin urmare, cu cât pleca mai repede de pe Yalerta, era cu atât mai bine. Undeva, în galaxie, va găsi o explicaţie ştiinţifică a invulnerabilităţii Discipolului şi, de fapt până la cunoaşterea unui mijloc de atac raţional, era mai bine să stea mai departe de individ.

În plus, nava de război galactică rămânea singurul mijloc pe care-l avea pentru a părăsi această planetă izolată.

Riscurile cele mai mari abia de-acum urma să şi le asume.

*

După o jumătate de oră, zări lumină. La început de tot nava galactică nu era decât o pată strălucitoare în umbra nopţii, dar atât de clare erau semnalizatoarele ei, încât, curând apăru foarte distinctă. Gosseyn imprimă aparatului lui Leej o vastă orbită în jurul celuilalt şi o studie cu ajutorul unei lunete magnetice.

Avea o lungime de aproximativ două sute de metri. O navă mică, în raport cu proporţiile galactice. Dar nu venea pe Yalerta decât pentru un motiv bine determinat. La bord se găsea un aparat de transport prin distorsor. Această invenţie, probabil fără egal în istoria ştiinţei, permitea omului să se deplaseze în marile spaţii ca şi cum nu ar exista. Un Prezicător intra în cabina distorsorului de la bordul navei de război şi se trezea transportat la o sută sau o mie de ani-lumină depărtare, aproape instantaneu…

Nava se odihnea pe o pajişte. În timpul celor patruzeci de minute cât dură observarea, ieşiră din umbră două aerulete. Nu sosiră în acelaşi timp şi aterizară uşor lângă un punct luminos care trebuia să fie deschizătura unui sas. Gosseyn se gândi că era vorba de voluntari; ceea ce-l interesa era faptul că, de fiecare dată, aerulota pleca înainte ca voluntarul să fie lăsat să urce la bordul navei galactice.

Tocmai acest gen de detalii dorise să descopere.

Se apropiară, cutezători. La zece kilometri, începu să sesizeze energia bordului – şi cunoscu o mare dezamăgire. Numai electricitate, şi nu în cantitate mică. Pila propulsivă era stinsă.

Gosseyn era necăjit. Începu, îngrijorat, să fluiere. Sesiză că Leej îl observa.

— Dar dumneata eşti nervos! se miră ea.

„Nervos, se gândi el, furios, nesigur, nehotărât.” Perfect adevărat. În starea actuală a lucrurilor, putea să aştepte nădăjduind că-şi va îmbunătăţi poziţia în raport cu nava. Sau să facă imediat o tentativă.

— Această putere pe care o ai, zise Leej, felul în care faci lucrurile acestea, cum merge?

Aşa, deci! Ajunse să se întrebe. Gosseyn zâmbi şi dădu din cap.

— Cam complicat, zise, şi nu vreau să te ofensez, depăşeşte cunoştinţele voastre ştiinţifice. Se petrece cam aşa: zona întinsă pe care noi o numim spaţiu-timp este

probabil o iluzie a simţurilor; adică poate să nu aibă nicio legătură cu ceea ce vedem, mirosim sau pipăim. Aşa cum dumneata pari mai bine orientată, ca Prezicătoare, în conţinutul spaţiu-timp – adică mai bine orientată decât individul normal – tot aşa sunt şi eu mai bine orientat cu, în cazul meu, accentul pe spaţiu.

Ea nu părea să-l fi auzit.

— Nu eşti cu adevărat atotputernic, nu-i aşa? Care sunt limitele dumitale?

— Te superi, zise Gosseyn, dacă răspund la această întrebare mai târziu? Tocmai am luat o hotărâre într-o anumită chestiune.

*

Leej dirija nava aeriană în noapte. Se făcea şi mai palidă pe măsură ce asculta instrucţiunile.

— Nu cred că ai dreptul, zise ea, tremurând, să-mi ceri să fac asta.

Gosseyn zise:

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Da?

— Când erai în temniţă cu Jurig ce s-ar fi întâmplat dacă mă omora? Discipolul te-ar fi salvat?

— Nu, nu eram decât un mijloc de a te împinge la limita posibilităţilor dumitale. Dacă nu ieşea bine, nu ieşea nici pentru mine.

— Şi-atunci? întrebă uşor Gosseyn.

Ea tăcea, cu buzele strânse. Fluxul nervos emanat de ea trecuse de la o neregularitate angoasată la o pulsaţie încordată, dar constantă. Ridică în sfârşit ochii:

— Bine, zise, aşa voi face.

Gosseyn o bătu uşor pe braţ, semn de aprobare mută. Nu se încredea cu totul în Leej. Era încă posibil să fie vorba de o capcană. Dar chestia aceea de umbră îşi putuse da seama deja că întemniţarea lui Gosseyn era mai uşor de

spus decât de făcut.

Ochii lui Gosseyn se strânseră, hotărâţi. Nu putea să se oprească. Simţea o mare încredere ia aptitudinile sale cât timp nu-şi făcea prea multe griji în faţa obstacolului.

Reveria lui se curmă când fascicolul unui proiector scotoci prin dom. În receptor se auzi un declic şi o voce masculină zise:

— Aterizaţi în zona luminată la o sută de metri de intrare, vă rugăm.

Leej manevră nava fără să mai zică nimic. Când se imobilizară, vocea relua:

— Câţi veniţi?

Gosseyn ridică un deget, pentru Leej, şi-i zise să răspundă.

— Unu, zise ea.

— Sex?

— Feminin.

— Perfect. Va ieşi o femeie din navă şi se va prezenta la biroul de admitere, la baza pasarelei. Aerulota va trebui să se îndepărteze imediat la zece kilometri. Odată cu plecarea aparatului, voluntara va fi autorizată să urce la bord.

Aşadar, distanţa era fixată la zece kilometri. Lui Gosseyn i se păru că voluntarii dinainte fuseseră admişi la bord înainte ca aerulota lor să fi ajuns la această distanţă.

La fel se întâmplă şi cu Leej. Gosseyn, care se similarizase în sala de comandă din spate, o văzu oprindu-se în faţa barăcii micuţe de la baza pasarelei. După o secundă urcă pe ea.

Se uită la contor ceva mai mult de doi kilometri şi jumătate.

Asta putea însemna două lucruri Mai întâi, că era vorba de o capcană şi de o momeală. Sau, dacă nu, soldaţii spaţiali se saturaseră să respecte regulamentele.

Evident, era posibil să fie o combinaţie: o capcană a Discipolului, ignorată de echipaj, sau un echipaj avertizat care nu lua avertismentul în serios.

Una după alta, Gosseyn examina aceste eventualităţi şi de fiecare dată ajungea la acelaşi rezultat. Ajungea în acelaşi punct. Trebuia să încerce.

Leej dispăru după panou. Aşteptă răbdător. Îşi fixase patru minute de aşteptare după urcarea ei la bord. Într-un fel, o lăsa singură foarte mult timp.

Aşteptă. Se simţea ciudat de lipsit de regrete. La un moment dat, când ea protestase, se întrebase dacă nu-i cerea prea mult. Îngrijorarea dispăruse. Se gândise atunci, încă se mai gândea că echipajul ar putea fi mai bănuitor cu un bărbat decât cu o femeie. Prin urmare, ea trebuia să rişte să pătrundă prima.

După ea – el. Existau şi alte metode, dar aşa era mai rapid. Avea mai multe planuri pentru Leej, dar mai întâi trebuia ca ea să se convingă că destinele lor erau legate.

Se uită la ceasul de bord şi se înfioră. Cele patru minute se scurseseră.

Mai ezită încă un moment, apoi se similariză la hubloul deschis de lângă panou. O secundă, spintecă aerul în căutarea unui punct de sprijin. Braţul i se agăţă de armătura metalică a hubloului.

Gândindu-se că era un loc pentru a pătrunde, îl fotografiase prin lunetă, pe când aerulota se afla la sol.

Se ridică în deschizătura cilindrică.

11

Non-axiome

În interesul raţiunii, INVENTARIAŢI. Nu folosiţi exprimarea „Două fetiţe…”, dacă aveţi cumva de spus: „Maria şi Jeanne, două fetiţe, distincte una de cealaltă şi de toţi ceilalţi locuitori ai lumii…”

De la locul său, agăţat cum era de hublou, Gosseyn auzea murmurul confuz al unei discuţii fără să distingă cuvintele, constată că era vorba de un bărbat şi o femeie.

Prudent, vârî capul înăuntru. Văzu un culoar larg. La zece metri în stânga se găsea panoul deschis prin care intrase Leej. În dreapta, o zări pe Leej, iar în urma ei, un bărbat în uniformă de ofiţer al Celui Mai Mare Imperiu, din care se vedeau doar umerii şi braţele.

În rest, culoarul era pustiu,

Gosseyn se lăsă să cadă şi, lipit de perete, se apropie de cuplu.

Când se apropia, Leej zise:

— …Cred că e dreptul meu să mă intereseze amănuntele. Care sunt instalaţiile prevăzute pentru femei?

O voce calmă, cu nuanţa exactă de exigenţă. Dar vocea ofiţerului trăda o răbdare resemnată.

— Doamnă, vă garantăm că veţi avea un apartament de şase camere, servitori, tot confortul, iar autoritatea

dumneavoastră va fi inferioară doar celei a căpitanului şi a primilor ofiţeri Sunteţi…

Se întrerupse când Gosseyn apăru lângă Leej. Stupefacţia lui nu dură decât o secundă.

— Vă cer iertare, zise, dar eu nu v-am văzut când aţi urcat la bord. Ofiţerul exterior însărcinat cu admiterile a uitat probabil să…

Se opri din nou, părând să realizeze cât de puţin probabil era ca ofiţerul de la admitere să fi uitat una ca asta. Ochii i se bulbucară. Falca i se desprinse niţel. Mâna sa grasă schiţă un gest iute spre suflorul de la şold.

Gosseyn lovi, o dată, în falcă, îl prinse pe om în braţe şi-l purtă, leşinat, până la o canapea. Îl scotoci rapid, dar nu găsi decât suflorul în teacă. Se îndreptă şi se uită în jur. Remarcase deja că, în afară de mobilele obişnuite, încăperea mai avea şi câteva ascensoare cu distorsor. Le numără. Douăsprezece. Nu erau chiar ascensoare, de fapt. Le numea aşa din ziua în care, în baza secretă a lui Enro pe Venus, le luase ca atare.

Douăsprezece. Spectacolul acestui şir de aparate, pe peretele din faţa uşii, îi clarifică imaginea mentală. Era încăperea din care se trimiteau Prezicătorii de pe Yalerta la postul care le era desemnat. Proces încă şi mai simplu decât crezuse. Părea că nu era loc de formalităţi. Ofiţerul de la admiteri îi lăsa pe voluntari să treacă; după care grăsanul îi conducea în această cameră şi-i expedia la destinaţie.

În rest, nimic nou. Ofiţerii şi echipajul îşi duceau existenţa de rutină, fără să se întrebe de ce nava lor rămânea la Yalerta. Cum era trecut de miezul nopţii, dormeau poate acum.

Gosseyn se simţi stimulat de acest simplu gând.

Se întoarse la uşă. Culoarul era tot pustiu. În urma lui, Leej spuse:

— Se va trezi.

Gosseyn se duse la canapea şi aşteptă.

Omul se mişcă, se aşeză pe canapea, frecându-şi maxilarul. Se uită la Leej, la Gosseyn, apoi din nou la Leej. Spuse în cele din urmă pe un ton inchizitor:

— Sunteţi amândoi ţicniţi?

Gosseyn spuse:

— Câţi oameni la bord?

Celălalt se uită la el şi izbucni în râs.

— Dar zău că nu sunteţi normali.

Pe moment părea să se distreze grozav.

— Câţi oameni? făcu el amuzat. (Vocea i se umflă.) Cinci sute, continuă el. Ia gândiţi-vă la chestia asta şi plecaţi cât mai repede.

Era cam ce prevăzuse Gosseyn. Niciodată nu se înghesuiau oamenii pe nave spaţiale ca în vehiculele terestre. Chestiune de aer şi de aprovizionare. Cinci sute de oameni, totuşi!

— Oamenii trăiesc în dormitoare? întrebă.

— Sunt opt dormitoare, replică ofiţerul. Şaizeci de oameni, în fiecare.

Îşi frecă mâinile.

— Şaizeci, repetă, şi vocea îi distila cifra. Vreţi să vă duc să vă prezint?

Gosseyn răspunse la această ironie:

— Da, aş fi încântat.

Degetele lui Leej îl apucară de braţ.

— Bruiajul este continuu, zise ea.

Gosseyn dădu din cap.

— Trebuie, zise. Dacă nu, *el* va şti ce fac.

Ea încuviinţă, nesigură.

— Sunt atâţia oameni!… Asta nu complică un pic lucrurile?

Vorbele ei îl înţepară pe ofiţer. Acesta sări în picioare.

— Hai să mergem, zise el, jovial.

Gosseyn spuse:

— Care este numele dumitale?

— Oreldon.

Tăcut, Gosseyn arătă spre culoar. Când treceau pe lângă panoul exterior, Gosseyn se opri.

— Se pot închide uşile, întrebă.

Figura rotundă a omului emana bună dispoziţie.

— Aveţi dreptate, spuse. Fără musafiri, cât voi lipsi.

Înaintă şi era gata să apese un contact dar Gosseyn îi interzise.

— O clipă, te rog. Aş vrea să verific conexiunile. N-am nevoie să dai alarma, mă înţelegi?

Deblocă capacul şi îl deschise. Numără şi găsi patru fire în plus.

— Unde se duc? îl întrebă pe Olerdon.

— La sala de control. Două pentru deschidere, două pentru închidere.

Gosseyn aprobă şi închise panoul. Era un risc ce trebuia să şi-l asume. Putea fi oricând o conexiune cu panoul de control.

Apăsă pe buton fără să mai stea pe gânduri. Se auzi metalul duruind, folii groase lunecară pentru a obtura deschiderea şi se întâlniră cu un pocnet de oţel.

— V-ar deranja dacă aş vorbi cu colegul de afară? întrebă Olerdon.

Gosseyn se gândi la acest lucru.

— Ce vrei să-i spui?

— O, doar că am închis şi că poate să se odihnească şi el puţin.

— Fireşte, zise Gosseyn, vei fii atent cum i-o spui.

— Fireşte.

Gosseyn examina cablajul şi aşteptă ca Olerdon să manevreze telefonul mural. Constată că Olerdon se găsea într-o stare de excitare talamică; ca urmare va rămâne sub influenţa toxică a propriei veselii până când şocul dezastrului iminent îl va calma. În acel moment va trebui să fie atent.

În aparenţă, uşile nu rămâneau mereu deschise, fiindcă ofiţerul de la admiteri nu păru surprins că se închideau.

— Sigur n-o călăreşti pe fata care a intrat adineauri, Orei? întrebă.

— Spre marele meu regret, nu... zise Oreldon, care închise.

— Nu trebuia prelungită conversaţia, îi zise cordial lui Gosseyn. Oamenii ar intra la bănuieli.

Ajunseră la scară. Oreldon se pregătea să coboare, când Gosseyn îl opri.

— Unde duce? întrebă.

— Păi... la nivelul echipajului.

— Unde este sala de control?

— Dar ce treabă aveţi acolo? Trebuie să urcăm. E acolo sus.

Gosseyn spuse grav, că era încântat să afle.

— Câte deschideri sunt de la puntea inferioară încoace? întrebă.

— Patru.

— Sper, zise vesel, Gosseyn, că spui adevărul. Dacă, de exemplu, descopăr că sunt cinci, suflorul ăsta se descarcă singur.

— Nu sunt decât patru, vă spun, zise Oreldon, răguşit.

— Ştii, zise Gosseyn, văd că avem aici o uşiţă pentru închiderea scării.

— Nu vi se pare normal?

Oreldon îşi regăsea stăpânirea de sine.

— La urma urmei, continuă, o navă cosmică trebuie să fie construită în aşa fel încât secţii întregi să poată fi izolate în caz de accident.

— Ce-ai zice s-o închidem, hm? propuse Gosseyn.

— Ce?

Tonul dovedea că nu-i trecuse prin cap. Figura gravă trăda clipa conştientizării subite. Îi jucau ochii în cap, căutând neputincioşi, prin coridor.

— Să nu credeţi că o să scăpaţi aşa.

— Uşa, zise Gosseyn, implacabil.

Ofiţerul pregeta, descumpănit. Lent, se duse la perete.

Manevră un panou glisant, aşteptă, contractat, ca Gosseyn să verifice conexiunile şi coborî levierul. Uşile nu aveau decât cinci centimetri grosime. Se închiseră cu un zgomot surd.

— Sper sincer pentru dumneata, zise Gosseyn, că sunt închise într-adevăr şi că nu se pot deschide de jos, fiindcă dacă se întâmplă să constat contrariul, tot am timp să folosesc suflorul ăsta cel puţin o dată.

— Sunt închise, zise Oreldon, posomorât.

— Perfect, zise Gosseyn. Acum să ne grăbim să le închidem şi pe celelalte.

Oreldon privea înspăimântat prin culoarele laterale pe care le întâlneau în cale, dar dacă spera să vadă vreun membru al echipajului, fu dezamăgit. În afară de zgomotul uşor al mişcărilor lor, nu se mai auzea nimic.

— Cred că s-a culcat toată lumea, zise Gosseyn.

Omul nu răspunse. Fără o vorbă, reuşiră să izoleze puntea inferioară şi atunci Gosseyn spuse;

— Rămân, aşadar, vreo douăzeci de ofiţeri; inclusiv dumneata şi amicul de afară. Exact?

Oreldon aprobă, dar nu zise nimic. Era vlăguit.

— Iar dacă-mi aduc bine aminte, din istoria antică, zise Gosseyn, exista pe Pământ un obicei vechi, motivat de felul intransigent al unor persoane; ofiţerii erau consemnaţi în apartamentele lor în diverse împrejurări. Asta presupune un sistem de închidere din exterior. Ar fi interesant de ştiut dacă navele de război ale lui Enro cunosc nişte probleme şi soluţii analoge.

Îi fu de ajuns să arunce o privire la prizonierul său, pentru a se asigura că aşa era.

Zece minute mai târziu, fără niciun foc de armă, avea controlul navei galactice.

*

Prea uşor. Aşa îşi zicea Gosseyn privind sala de control

pustie. Împingându-l pe Oreldon, cu Leej acoperind spatele, intră şi aruncă o privire critică înjur.

Totul era foarte tihnit. Niciun om de serviciu, doar doi ofiţeri însărcinaţi cu prezicătorii.

Prea uşor. Luând în considerare precauţiile luate de Discipol părea imposibil ca nava să se găsească într-adevăr în posesia lui Gosseyn.

Totuşi, aşa părea.

Din nou, examină încăperea. Pupitrul de comandă se curba, nepăsător sub cupola transparentă, divizat în trei secţiuni: electrică, distorsoare şi atomică. Mai întâi – cea electrică.

Activă contactele care porniră un dinam atomic, undeva în străfundurile navei. Se simţea mai bine. Când va fi memorizat destule prize, va fi în măsură să elibereze o energie intolerabilă în fiecare încăpere, în lungul fiecărui culoar. Asta îi dădea atâta încredere. Dacă era vorba de o capcană, membrii echipajului oricum nu aveau habar.

Dar asta nu-l mulţumea. Studie tabloul. Erau manete şi cadrane pe fiecare secţiune, ale căror uzaj nu-l putea defini decât parţial. Nu-i păsa nici de partea electrică, nici de cea atomică. Ultima rămânea inutilizabilă în preajma navei; iar cealaltă, o va avea curând în mâini, fără rezerve.

Mai era distorsorul. Gosseyn se încruntă. Fără îndoială, aici era pericolul. Deşi poseda un distorsor organic, adică, aşa cum îi spunea el, creier secund, cunoaşterea sistemului distorsor mecanic al civilizaţiei galactice rămânea neclară. În această neclaritate consta slăbiciunea lui şi capcana, dacă era vorba de aşa ceva.

Preocupat cum era, se îndepărtă de tabloul de comandă. Rămase în picioare, ezitând între diverse posibilităţi, când Leej spuse:

— Trebuie să dormim.

— Nu, cât suntem pe Yalerta, zise Gosseyn.

Planul său esenţial era destul de clar. Exista o marjă de eroare între similaritatea perfectă şi similaritatea cu

douăzeci de zecimale al distorsorului mecanic. Măsurat în distanţă spaţială, acesta corespundea la o mie de ani-lumină în zece ore. Dar şi aceasta, Gosseyn o bănuise deja, nu era decât o iluzie. Îi explică lui Leej.

— Nu este cu adevărat o problemă de viteză. Relativitatea, unul dintre principiile cele mai perfecte ale sistemului non-A, arată că factorii spaţiu şi timp nu pot fi consideraţi separat. Evenimente se produc la diferite momente, iar distanţa spaţială face pur şi simplu parte din imaginea care se formează în sistemul nostru nervos când încercăm să interpretăm distanţa în timp.

Observă că, încă o dată, ea rămânea mult în urmă. Continuă, pe jumătate pentru el.

— Este posibil ca două evenimente diferite să fie atât de strâns conexe încât nu sunt diferite de fapt, oricare ar fi distanţa aparentă sau diferenţa sa. Exprimat în funcţie de probabilitatea…

Gosseyn se concentră asupra problemei, simţindu-se în preajma unei soluţii mai importante decât cea care corespundea situaţiei imediate. Glasul lui Leej îi reţinu atenţia.

— Dar ce vei face?

Încă o dată, Gosseyn se aşeză la comenzi.

— Chiar în acest moment, zise, vom demara în propulsie normală.

Instrumentele de control erau analoge cu cele ale navelor care parcurgeau spaţiul între pământ şi Venus. Prima tresărire în sus puse fiecare placă sub tensiune. Mişcarea se făcu continuă. Peste zece minute erau dincolo de atmosferă şi luau viteză. După alte zece minute, ieşeau din conul de umbră al planetei, iar soarele inunda sala de pilotaj.

În placa retrovizoare, imaginea lumii Yalerta apăru aidoma unei farfurii de lumină garnisită cu o mare bulă ie pâclă întunecată. Gosseyn întoarse spatele acestei scene şi-l privi pe Oreldon. Ofiţerul albi când Gosseyn îi împărtăşi

planul – să-l contacteze pe căpitan.

— Să nu creadă că eu sunt răspunzător, ceru el.

Gosseyn îi promise pe loc. Dar se gândi că, dacă biroul militar al Celui Mai Mare Imperiu va ancheta vreodată capturarea navei Y 381 907, adevărul va ieşi la suprafaţă.

Oreldon fu cel care bătu la uşa căpitanului şi ieşi după aceea însoţit de un om îndesat, foarte mânios. Gosseyn puse capăt protestelor violente.

— Căpitane Free, dacă se va afla că această navă a fost capturată fără a fi tras un singur foc de armă, o să te coste capul. Mai bine ascultă-mă.

Îi explică apoi că dorea să utilizeze nava doar temporar şi căpitanul Free se calmă îndeajuns pentru a discuta detaliile. Se dovedi că imaginea pe care şi-o făcea Gosseyn despre funcţionarea navelor interstelare era corectă. Erau reglate pentru un punct dat, dar puteau fi oprite înainte de a ajunge la destinaţie.

— Este singura noastră posibilitate de oprire pe planete precum Yalerta, îi spuse căpitanul. Ne similarizăm pentru o bază la o distanţă mai mare de o mie de ani-lumină şi întrerupem procesul.

Gosseyn dădu din cap.

— Eu vreau să mă întorc pe Gorgzid şi doresc să ne oprim la o zi de zbor de Gorgzid în propulsie normală.

Nu era surprins să-l vadă pe celălalt tulburat la auzul destinaţiei navei.

— Gorgzid! exclamă căpitanul.

Închise ochii pe jumătate şi zâmbi sarcastic.

— Acolo se vor ocupa de dumneata, zise. Bun, vreţi să plecaţi imediat? Sunt şapte etape.

Gosseyn nu răspunse imediat. Studia fluxul nervos al omului. Nu prea normal – ceea ce era firesc. Iregularităţile indicau o tulburare emotivă, dar fără orientare definitivă.

Era convingător. Căpitanul nu avea niciun plan, niciun obiectiv secret, niciun pic de perfidie în cap.

Mai judecă încă o dată situaţia. Era acordat pe dinamul şi

pila atomică ale navei. Era în măsură să poată ucide pe fiecare individ de la bord, într-o fracţiune de secundă. Poziţia lui era foarte sigură.

Nu mai stătu pe gânduri. Respiră adânc.

— Daţi-i drumul, zise.

12

Non-axiome

În interesul raţiunii, utilizaţi formula ETCETERA! Când spuneţi: „Maria este o fată bună!” să nu pierdeţi din vedere că Maria mai este altfel decât „bună”. Maria este „bună”, amabilă, încântătoare etcetera, ceea ce înseamnă că posedă şi alte caracteristici. Este nevoie să reamintim faptul că psihiatria modernă – 1956 – nu consideră că individul caracterizat numai cu sensul de „bun”, ar avea neapărat o personalitate foarte sănătoasă.

Se contractase, aşteptându-se, oarecum, că vor profita de acest momentan black-out, pentru o tentativă de a-l ataca. Se întoarse şi spuse:

— A fost al naibii de rapid. Noi…

Vocea i se frânse – nu se mai găsea în sala de control a distrugătorului.

La 150 de metri de el se găseau un panou de control mult mai mare decât cel pe care tocmai îl avusese în faţa ochilor. Domul transparent care se boltea din acel loc avea nişte proporţii atât de nobile încât pe moment, mintea lui refuza să admită dimensiunile acestuia.

Bolnav de a şti, îşi privi mâinile şi corpul. Mâinile-i erau firave, osoase corpul slab şi îmbrăcat în uniforma de stat major al Celui Mai Mare Imperiu.

Ashargin!

Atât de acută fu senzaţia încât Gosseyn simţi cum corpul pe care-l ocupa începu să tremure şi să se contracteze. Cu preţul unui efort, anihilă această slăbiciune, dar era copleşit de deznădejde gândindu-se la propriul corp, de acolo, din sala de pilotaj al lui Y 381 907.

Zăcea, probabil, inert. În acest moment, Oreldon şi căpitanul Free puseseră mâna pe Leej, până când îi vor captura pe amândoi; sau mai bine zis – Gosseyn făcu, oarecum, diferenţa – la vreo optsprezece mii-ani lumină, cu mai multe zile în urmă, pe distrugător, o capturaseră pe Leej şi puseseră stăpânire pe corpul lui Gilbert Gosseyn.

Nu trebuia să uite diferenţa de timp, rezultantă a transportului prin similaritate.

Brusc, îşi dădu seama că gândurile sale erau prea violente pentru plăpândul Ashargin în corpul căruia se găsea din nou închis. Privi în jur cu ochii tulburi şi, încet, începu să se obişnuiască. Încet, fiindcă nu era propriul său sistem nervos, perfect antrenat pe care se străduia să-l stăpânească.

Dar n-avea importanţă, creierul i se limpezi şi nu mai tremură. După un minut, deşi valurile de slăbiciune nu-şi încetară pulsaţiile, realiză ce anume făcea Ashargin când îl copleşise.

Mergea cu un grup de amirali ai flotei. Îi văzu dinainte-i. Doi dintre ei se opriseră şi-l priveau. Unul dintre ei spuse:

— Excelenţa Voastră, nu vă simţiţi bine?

Până să răspundă Gosseyn-Ashargin, celălalt bărbat un bătrân amiral suplu, uscăţiv, pe a cărui uniformă scânteiau medaliile preţioase şi insignele, spuse pe un ton sarcastic:

— Prinţul nu se simţea bine când a sosit. Să-l felicităm pentru simţul datoriei de care dă dovadă în asemenea împrejurări.

Când termină ce avea de spus, Gosseyn îl recunoscu pe amiralul Paleol. Această identificare îl aduse mai repede la normalitate, fiindcă numai Ashargin îl cunoştea.

Cele două conştiinţe, a lui şi cea a lui Ashargin, începeau

să se integreze pe planul inconştientului.

Încremeni când realiză acest lucru. Era aşadar, iar aici. Încă o dată un jucător necunoscut îl răpise şi similarizase „esenţa”, care-i constituia spiritul, într-un creier străin. Cu cât se va adapta mai repede, cu atât va fi mai repede liber.

De astă dată, trebuia să încerce să stăpânească situaţia. Să nu arate nicio urmă de slăbiciune. Va trebui să-l ducă pe Ashargin la limita posibilităţilor sale fizice.

Pe când pornea să răspundă celorlalţi ofiţeri, toţi opriţi acum, amintirile lui Ashargin din ultima săptămână, începură să apară. *Săptămână?* Dându-şi seama că trecuseră opt zile pentru Ashargin, în vreme ce el nu fusese conştient decât o zi şi o noapte, Gosseyn se simţi tulburat; dar răgazul acesta a fost scurt.

Imaginile săptămâni: trecute se dovediră a fi în mod ciudat bune. Ashargin nu leşinase deloc. Trecuse cu succes etapele iniţiale. Chiar încercase să convingă că va primi un rol de observator deocamdată. Pentru unul care a leşinat de două ori în prezenţa lui Enro, era o reuşită de prim ordin.

O dovadă în plus că şi o personalitate atât de puţin integrată ca a lui Ashargin răspundea prompt şi că erau de ajuns câteva ore de control din partea unui spirit non-A antrenat pentru a produce o ameliorare netă.

— A! zise un ofiţer de stat major care se afla chiar în faţa lui Gosseyn-Ashargin, iată-ne.

Gosseyn ridică ochii. Ajunseseră la intrarea într-o mică sală de adunare. Părea evident – amintirile lui Ashargin o confirmau – că urma să aibă loc o adunare a ofiţerilor superiori.

Aici va putea să facă simţită personalitatea fermă a noului Ashargin.

În sală erau deja ofiţeri şi încă mai veneau din mai multe părţi. Sub ochii lui, alţii ieşeau din cabinele de distorsoare la vreo treizeci de metri depărtare. Prezentările nu mai conteneau.

Mai mulţi ofiţeri îi aruncară priviri aspre, auzind numele

lui. Dar Gosseyn se arătă la fel de politicos cu toţi. Va veni şi vremea lui.

Astfel atenţia îi fusese distrasă.

Realiză subit că sala imensă din spatele lui constituia postul de comandă al unui supercrucişător de război. Ba chiar mai mult, era postul de comandă al unei nave angajate chiar în aceste clipe în fantastica bătălie al celui de al şaselea decant.

Acest gând îi aprinse spirtul, exaltându-l. Prezentările încetară la un moment dat, îndemnându-l să se întoarcă pentru a privi, de data asta în cunoştinţă de cauză. Cupola se înălţa la aproape două sute de metri deasupra capului. Se rotunjea de jur-imprejur, cu o transparenţă limpede, iar dincolo de ea luceau nestematele astrale ale centrului galaxiei.

Prim-plan pe Calea Lactee. Milioane de sori, cei mai arzători şi mai orbitori. Chiar aici, în miezul unei frumuseţi fără pereche, Enro îşi lansase marea sa flotă. Se gândea, probabil, că va fi locul hotărârii finale.

Mai repede, acum, se perindau amintirile păstrate *ce* Ashargin din săptămâna în care a observat marea bătălie. Prindeau contur imagini, mii de nave similarizate simultan pe bazele secrete ale unei planete inamice. De fiecare dată, similarizarea se întrerupea exact înainte ca navele să-şi atingă obiectivele.

Atunci, ieşind din întunericul opac, se năpusteau asupra planetei condamnate. Mai mult nave decât ar fi putut să neutralizeze întregul sistem. Distanţele, pe care în zborul normal era nevoie de luni, chiar ani,. erau parcurse aproape instantaneu. Şi de fiecare dată, flota asediatoare oferea victimei aceeaşi alternative: să se predea sau să fie distrusă.

Dacă şefii unor planete sau a unui grup refuzau să creadă în acest pericol, ploaia nemiloasă de bombe care cădeau din cer, le înghiţea complet civilizaţia. Atât de violente şi de concentrate erau exploziile încât se declanşa

o reacţie în lanţ în masa planetei.

Majoritatea sistemelor se arăta mai rezonabilă. Partea din flotă care se oprise pentru a triumfa sau a distruge se mărginea atunci doar la lansarea unui contingent de ocupaţie şi zbura spre următoarea bază a Ligii.

Nu era cu putinţă apărarea. Cu neputinţă de reunit flotele suficiente pentru a se împotrivi asediatorilor, fiindcă nu se putea şti care era următorul sistem vizat. Cu o abilitate inumană, forţele invadatoare veneau de hac flotelor care se opuneau. Păreau să cunoască întotdeauna felul defensivei şi unde se afla cea mai puternică, iar pentru fiecare navă a Ligii se prezentau douăsprezece dintr-ale lui Enro.

Pentru Ashargin aducea a magie, dar nu şi pentru Gosseyn. Prezicătorii de pe Yalerta luptau alături de flotele Celui Mai Mare Imperiu, iar apărătorii nu aveau practic nici cea mai mică şansă.

Şirul amintirilor fu curmat de glasul ironic al Marelui Amiral, în spatele lui:

— Prinţe, începe adunarea.

Cu mare uşurare luă loc la masa lungă a Consiliului.

Constată că stătea în stânga amiralului. Rapid, ochii înregistrară şi restul scenei.

Încăperea era încă şi mai mare decât crezuse. Află ce anume îl făcu să se înşele. Pereţii constituiau o adevărată planisferă a spaţiului. Fiecare harta era inundată de lumini, iar pe fiecare perete, până la trei metri deasupra planşeului se găseau şiruri de casete în care scânteiau numere fugitive. Una dintre ele avea numere roşii şi indica cifra 91 308. Se schimbă în timp ce Gosseyn o privea şi sări la 91 729. Fu modificarea acea mai însemnată pe care o putu observa în jurul lui.

Aştepta ca o explicaţie a acestor numere să reiasă din amintirile lui Ashargin. Nimic. Ori Ashargin nu mai intrase niciodată în această încăpere. Erau casete cu numere albastre, casete cu numere galbene, casete cu numere verzi, portocalii şi gri roz, purpurii şi violete. Şi mai erau

unele în care cifrele alternau, de culori diferite. Era vorba, desigur, de un procedeu ce înlesnea cunoaşterea unor evenimente într-o singură privire, dar evenimentele însele erau instabile.

Cifrele variau de la o secundă la alta, în giraţii bruşte. Parcă dansau când se modificau. Fără îndoială, toate acestea spuneau o poveste. Gosseyn avea impresia că, pe ascuns, în fiecare casetă se înscria darea de seamă a bătăliei din al şaselea decant.

Cu mare greutate îşi desprinse privirea fascinată, de la casete şi realiză că amiralul Paleol vorbea de câteva minute,

— …Problemele noastre, zicea sarcastic şi dur bătrânul, vor fi ceva mai dificile în viitor decât au fost până aici. Dar v-am convocat astăzi pentru a vă semnala că s-au produs deja unele incidente, care se vor înmulţi cu timpul. De exemplu, de şaptesprezece ori nu am putut similariza navele noastre pe baze ale căror indicative de distorsiune au fost aduse la cunoştinţa şefului nostru de către sistemul de spionaj cel mai perfect organizat de până acum.

Este clar că guvernatorii unor planele au bănuit ceva şi, înspăimântaţi, au modifica indicativele. În cazurile despre care ni s-a raportat, navele noastre s-au apropiat de aceste planete datorită unei similarizări spre baza cea mai apropiată. De fiecare dată, planeta culpabilă a fost privată de privilegiul de a se preda şi a fost distrusă fără cruţare.

Aceste eventualităţi, veţi fi fericiţi să aflaţi, fuseseră prevăzute de marele nostru şef, Enro cel Roşu. Nu există în istorie cineva înzestrat cu atâta inteligenţă pătrunzătoare, perspicacitate şi cu o atât de mare dorinţă de pace.

Remarca finală constituia o incidenţă. Gosseyn scrută rapid câteva feţe, dar erau toate serioase. Dacă era cineva care găsea ceva bizar în calificarea lui Enro drept campion al păcii, o ţinea pentru el.

Aşadar, un sistem de spionaj îi dezvăluise lui Enro schemele de distorsiune a mii de baze aparţinând Ligii.

Gosseyn avea impresia că o fatală combinaţie de forţe juca acum de partea lui Enro. În câţiva ani, se ridicase de la guvernul ereditar al unui grup de planete mici, pe culmile puterii galactice. Şi ca pentru a dovedi că destinul însuşi îi era favorabil, în această scurtă vreme, descoperise o planetă de Prezicători ale căror însuşiri se alăturau celor pe care le avea el.

Discipolul, care-l aproviziona, avea cei drept, planul lui. Dar războiul continua.

— …Fireşte, continuă Marele Amiral Paleol, centrele principale ale Ligii în această zonă nu-şi distrug indicativele. E nevoie de timp pentru a stabili comunicaţiile prin similaritate, iar navele lor ar pierde contactul cu babele care şi-au schimbat indicativul. Totuşi, pentru viitor, va trebui să luăm în considerare posibilitatea ca tot mai multe grupuri să încerce să treacă la starea de izolare. Şi unele vor reuşi.

Înţelegeţi (figura prelungă se rupse într-un zâmbet glacial), există sisteme de care nu putem să ne apropriem prin similarizare pe baze situate dincolo de ele. Când pregăteam campania noastră, am subliniat însemnătatea declanşării unor atacuri iniţiale împotriva planetelor pe care nu le putem aborda în acest fel. Acum, puţin câte puţin, poziţia noastră va deveni mai suplă – va trebui să improvizăm. Anumite flote se vor afla în măsură să atace obiective pe care nu le avuseseră în vedere. Ştiind că se ivesc astfel de ocazii, va fi nevoie de un simţ al adaptării foarte dezvoltat din partea ofiţerilor şi a mateloţilor de toate rangurile.

Fără să mai zâmbească, bătrânul îi privi pe cei de la masă.

— Domnilor, aici se încheie raportul meu. Trebuie să vă spun că pierderile noastre sunt grele. Pierdem nave cu o cadenţă de două nave de luptă, 11 crucişătoare, 74 crucişătoare mici şi 62 de aparate diverse pe ora de război. Fireşte, nu este vorba decât de nişte cifre statistice care

variază considerabil de la o zi la alta. Cu toate acestea, ele sunt perfect exacte, aşa cum puteţi vedea dacă vă uitaţi pe totalizatoarele murale din această încăpere.

Dar, în esenţă, poziţia noastră este excelentă. Marele obstacol este imensitatea spaţiului şi faptul că o parte a flotei noastre pierde un anumit timp cu fiecare cucerire. Totuşi, acum putem estima matematic durata campaniei. Atâtea planete care au mai rămas de cucerit – atâta timp pentru fiecare – în total 94 de zile siderale. Întrebări?

În plină tăcere, un amiral. de la celălalt capăt al mesei se ridică în picioare.

— Domnule, zise el, mă întreb dacă am putea cunoaşte şi punctul de vedere al prinţului Ashargin.

Marele Amiral se ridică încet. Zâmbetul reveni pe figura prelungă, de obicei severă.

— Prinţul, zise el tăios, se află aici în calitate de trimis personal al lui Enro. M-a rugat să vă spun că nu are de făcut nicio observaţie, deocamdată.

Gosseyn se ridică în picioare. Avea de gând să-l trimită pe Ashargin la C. G-ul lui Enro, iar cea mai bună metodă părea să fie intrarea în discuţie fără permisiune.

— Aceasta, clarifică el, era ceea ce i-am zis Amiralului ieri.

Se opri, surprins de glasul clar de tenor al lui Ashargin, pentru a elibera corpul de tensiunea ce creştea. Şi-l privi cu coada ochiului pe bătrânul de lângă el – Marele Amiral îşi ridicase nasul spre tavan, cu o înfăţişare care-i spunea lui Gosseyn ce anume va urma. Spuse foarte repede:

— Aştept dintr-o clipă într-alta un apel din partea lui Enro care mă va convoca pentru a-i face raportul dar, dacă aş mai avea timp, aş fi fericit să discut unele aspecte filosofice ale războiului pe care-l ducem.

Nu merse mai departe. Tavanul se lumină, iar figura care apăru era cea a lui Enro. Toţi se ridicaseră în poziţie de drepţi.

Dictatorul cu părul roşu îl privi, cu un surâs ironic pe

buze.

— Domnilor, zise el în sfârşit, din pricina unor ocupaţii importante, am ascultat doar cele discutate la această adunare. Regret nespus că am întrerupt-o exact în momentul în care prinţul Ashargin urma să vorbească. Prinţul şi cu mine suntem de acord în toate aspectele esenţiale ale mersului acestui război; dar, pe moment, doresc să revină pe Gorgzid. Domnilor, respectele mele.

— Excelenţa Voastră, zise Marele Amiral Paleol, la ordinele voastre.

Se întoarse spre Gosseyn-Ashargin:

— Prinţe, zise, voi fi fericit să vă însoţesc până la secţiunea transporturilor.

Gosseyn zise:

— Înainte de a vă părăsi, aş dori să trimit un mesaj la Y 381 907.

Gosseyn compuse mesajul convins că nu va întârzia să se reîntoarcă în corpul său:

„MANIFESTAŢI O GRIJĂ DEOSEBITĂ FAŢĂ DE CEI DOI PRIZONIERI CARE SE GĂSESC LA BORDUL NAVEI VOASTRE. NU TREBUIE SĂ FIE LEGAŢI ŞI SĂ AIBE CĂTUŞE ŞI SĂ FIE LĂSAŢI LIBERI. TRIMITEŢI PE PREZICĂTOARE ŞI BĂRBATUL, CONŞTIENŢI SAU NU, LA GORGZID.

Strecura mesajul în roboporator.

— Faceţi să ajungă acest mesaj imediat la căpitanul Free pe Y 381 907. Aştept confirmarea recepţiei.

Se întoarse şi-l văzu pe marele Amiral Paleol care-l privi cu curiozitate. Bătrânul zâmbi şi-i zise pe un ton care nu era deloc neplăcut:

— Prinţe, sunteţi puţin enigmatic. Mă înşel dacă mă gândesc că presupuneţi că Enro şi cu mine vom fi chemaţi într-o zi să răspundem de faptele noastre?

Gosseyn-Ashargin clătină din cap.

— S-ar putea, zise. Aţi putea merge prea departe. Dai în

realitate nu ar fi o dare de seamă. Ar fi o răzbunare urmată de apariţia altui grup la fel de coruptibil, poate ceva mai prudent, o vreme. Indivizii infantili care concep răsturnarea unui grup de la putere au greşit nefăcând analiza caracteristicilor care leagă astfel de grupuri. Una dintre primele etape constă în convingerea că trebuie să fii pregătit să mori în orice moment. Atâta timp cal grupul rămâne unit, niciunul dintre membrii săi nu îndrăzneşte să aibă o părere contrară acestei axiome de bază. Convingându-se că nu le este frică, ei pot să justifice toate crimele comise împotriva celorlalţi. Este extrem de simplu, cu totul emoţional şi copilăresc pe planul cel mai destructiv.

Zâmbetul amiralului se lărgi.

— Măi, măi, dar sunteţi cu adevărat filosofi, aşa-i? (ochii lui ageri se făcură curioşi.) Foarte interesant, însă. Nu mă gândisem că factorul bravadă putea fi atât de important.

Părea dornic să continue, dar roboperatorul îl întrerupse:

„Imposibilă intrarea în contact cu Y 381 907.”

Gosseyn-Ashargin ezită, nedumerit. Spuse:

— Niciun fel de contact?

— Niciunul.

Îşi reveni.

— Bun, continuaţi încercările până când mesajul va ajunge la destinaţie şi anunţaţi-mă pe Gorgzid.

Se întoarse şi-i strânse mâna lui Paleol. Câteva minute mai târziu, trăgea de levierul distorsorului care urma să-l ducă pe Ashargin la palatul lui Enro.

13

Non-axiome

În interesul raţiunii, feriţi-vă să ETICHETAŢI! Cuvinte precum Fascist, Comunist, Democrat, Republican, Catolic, Evreu se referă la nişte fiinţe umane, care nu prea sunt etichetate.

Gosseyn se aşteptă să se trezească în propriul corp, fiindcă se mai întâmplase într-o ocazie analogă. Şi era atât de sigur încât suferi o dezamăgire violentă văzând uşa transparentă a cutiei distorsorului.

Pentru a treia oară în trei săptămâni, vedea sala de control militar a palatului lui Enro.

Îi trecu repede. Era acolo, n-avea ce-i face. Ieşi pe uşă şi constată cu uimire că încăperea era goală. Nefiind în propriul corp, se gândea că i se va cere, de cum va sosi, explicaţia mesajului către căpitanul Free. Era pregătit pentru asta, de altfel.

Pregătit pentru multe lucruri, conchise îndreptându-se spre ferestrele cele mari din capătul încăperii. Erau inundate de soare. Dimineaţă? se întrebă privind afară. Soarele părea mai sus pe cer decât la prima vizită la palatul lui Enro. Tulburător. Atâtea planete, în atâtea locuri ale galaxiei lor, care se învârteau în jurul sorilor lor cu viteze diferite.

În plus era şi pierderea de timp datorată transportului

prin distorsor, aşa-zis instantaneu.

Estimă ora: 9 şi jumătate, ora oraşului Gorgzid. Prea târziu pentru a lua masa cu Secoh şi Enro – nu că l-ar fi interesat. Gosseyn se îndreptă spre uşa culoarului exterior. Se aştepta aproape să i se spună să se oprească, ori printr-un ordin transmis prin telefonul mural, ori printr-un purtător de instrucţiuni. Nu-l opri nimeni.

Nu era cazul să-şi facă iluzii. Enro, cu darul său special de a vedea şi a auzi de la distanţă, ştia de el. Era o ocazie prezentată deliberat, o ridicare a supravegherii datorată curiozităţii sau sfidării.

Motivul avea prea puţină importanţă. Oricare ar fi fost, era un moment de linişte, lipsit de încordare. Foarte util, la prima vedere; dar fără importanţă reală în perspectivă.

Avea un plan şi conta pe asumarea unor riscuri din partea lui Ashargin. Printre care şi ignorarea ordinelor directe ale lui Enro însuşi.

Ca şi săptămâna trecută, uşa culoarului nu era închidă cu cheia. Trecea o femeie cu o găleată. Gosseyn trase uşa după el şi făcu un semn femeii. Ea tremură, la vederea uniformei fără îndoială, nefiind obişnuită să fie luat în seamă de un ofiţer.

— Da, domnule, îngăimă. Apartamentul doamnei Nirena, domnule? Două etaje mai jos. Numele este scris pe uşa apartamentului.

Ajunse acolo fără să se întâmple niciun obstacol. Faţa care-i deschise, drăguţă, părea inteligentă. Surprinsă, îl lăsă în picioare la uşă. O auzi strigând în interiorul apartamentului:

— Nirena, a venit.

Apoi se auzi o exclamat; e confuză şi Nirena apăru la intrare.

— Ei, ce faci, zise ea direct, intri sau stai proţăpit acolo?

Gosseyn rămase mut. O urmă în livingul mobilat cu gust şi se aşeză pe scaunul care i se oferi. Cealaltă femeie dispăruse. Constată că Nirena îl privea neutră. Ea zisa

necăjită:

— Mă costă mult să-ţi vorbesc.

— Te asigur, zise Gosseyn, că nu rişti nicio incorectitudine din partea prinţului Ashargin.

Vorbea cu bună ştiinţă la persoana a treia.

— De fapt este un tip cumsecade.

— Dar eu am primit ordinul, zise ea, cu ameninţarea morţii.

— Nu ai ce face dacă ţi se resping avansurile, zise Gosseyn.

— Atunci, tu rişti să mori.

— Prinţul, zise Gosseyn, este folosit de Enro pentru un scop personal. Nu crezi că Enro îl va lăsa în viaţă după ce s-a folosit de el?

Ea se albi.

— Îndrăzneşti să vorbeşti aşa, zise ea, ştiind că el poate asculta.

— Prinţul, zise Gosseyn, nu are nimic de pierdut.

Ochii gri îl priviră, curioşi – mai mult decât curioşi.

— Vorbeşti de el de parcă ar fi altcineva.

— Este un mod de a rămâne obiectiv.

Schimbă subiectul.

— Dar aveam două motive să te văd. Primul este să-ţi pun o întrebare la care sper că-mi vei răspunde. După propria-mi teorie, cineva de unsprezece ani nu poate stăpâni un imperiu galactic, iar cele patru milioane de ostateci deţinuţi la Gorgzid lasă să se presupună o agitaţie considerabilă în întregul Imperiu. Greşesc?

— Sigur că nu. (Nirena dădu din umeri.) Enro nu se ascunde deloc. Joacă împotriva timpului, iar jocul îl interesează mai mult decât miza.

— Fără îndoială. Acum, întrebarea numărul doi.

Repede, îi explică poziţia lui Ashargin la palat şi încheie:

— I-a desemnat deja un apartament?

Ochii Nirenei se măriră de stupefacţie.

— Vrei să spui, zise ea, că nu ştii într-adevăr ce s-a

întâmplat?

Gosseyn nu răspunse. Era ocupat cu destinderea lui Ashargin care se contractase brusc. Tânăra se ridică şi el văzu că-l privea mai puţin amical. Ea-şi coborî nasul, îl privi din nou, iscoditoare.

— Vino cu mine, zise ea.

Ea porni în grabă spre o uşă care se deschise în alt coridor. Trecu printr-o altă uşă, drept înainte şi se dădu într-o parte pentru a-i face loc, Gosseyn văzu că era vorba de un dormitor.

— Camera noastră, zise ea.

Îi vorbea pe acelaşi ton şi-l scruta uimită. În final, clătină din cap.

— Ei, dar se pare că într-adevăr habar n-ai. O să-ţi spun.

Se opri, puţin încordată, ca şi cum exprimarea faptelor le conferea o realitate mai pregnantă, dar spuse apoi:

— Noi doi am fost căsătoriţi azi dimineaţă prin *decret* excepţional de către Secoh. Am primit informarea oficială cu puţin timp în urmă.

Şi acestea fiind zise, ea fugi din faţa lui şi dispăru în culoar.

*

Gosseyn închise uşa cu cheia. Cât timp mai avea la dispoziţie, habar n-avea, dar dacă va ajunge vreodată să reeduce corpul lui Ashargin, trebuia să profite de momente ca acestea.

Avea un plan foarte simplu: Să rămână în această încăpere până când Enro îi va da un ordin precis. Şi atunci, să refuze să se supună.

Sesiză frisonul lui Ashargin la ideea acestui joc mortal. Dar Gosseyn rezistă la această slăbiciune şi se gândi conştient în interesul sistemului nervos al celuilalt: „Prinţe, de fiecare dată când îndeplineşti un act pozitiv pentru a preveni un act negativ, se şi stabileşte o parte dintr-un

reflex condiţionat. Din suma acestor reflexe condiţionate rezultă un curaj, o siguranţă şi o abilitate de asemenea automate.”

Totul era foarte simplificat, fără îndoială, dar constituia preliminariile indispensabile într-un antrenament non-A de nivel mai înalt.

Mai întâi de toate, deschise apa caldă de la cadă. Reglă termostatul şi, până să se dezbrace, reveni în cameră în căutarea unui dispozitiv mecanic capabil să producă un sunet ritmic. Nu găsi.

Neplăcut; totuşi, cu un pic de ingeniozitate ar ieşi din impas.

Se despuie şi, cada fiind plină, închise robinetul lăsând să se scurgă doar un fir nici prea subţire nici prea rapid de apă.

Se îndemnă să intre în apa care părea să-i fiarbă lui Ashargin corpul firav. Gâfâia, dar treptat se acomoda şi se întinse, ciulind urechile la zgomotul regulat al robinetului.

Plic… plic… pic… Îşi ţinu ochii deschei fără să clipească şi fixă un punct strălucitor pe zid, mai sus decât el. Plic, plic, plic. Un sunet regulat, ca bătăile inimii. Bat, bat, bat, cald, cald, cald – transpunea semnificaţiile. Atât de cald încât toţi muşchii se destindeau. Plic, plic, plic, destinde-te, destinde-te…

A fost o vreme în istoria omului pe Pământ, când se folosea şocul ritmic al unei picături de apă pe frunte pentru a înnebuni pe cineva. Fireşte, acum nu-i cădea pe cap; poziţia, sub robinet, ar fi fost inconfortabilă, dar principiul rămânea acelaşi.

Plic, plic, plic, călăii chinezi, inventatori ai acestei metode nu ştiau că în spatele ei se ascundea un mare secret, că omul înnebunea pentru că el credea că urma să înnebunească, pentru că i se spusese că va înnebuni, pentru că era absolut convins că acest procedeu cauza nebunia.

Dacă ar fi crezut cu aceeaşi intensitate că ar produce

înţelepciunea, efectul ar fi fost tot atât de mare în acest sens. Plic, plic, plic. Destinde-te, destinde-te, este atât de uşor să te destinzi: pe Pământ în spitalele în care erau duşi oamenii cu comoţii fizice sau nervoase, baia caldă constituia prima etapă a destinderii. Dar numai dacă nu se luau alte dispoziţii, tensiunea revenea repede. Convingerea, iată elementul vital, o convingere suplă, empirică, maleabilă pentru a se adapta la lumea dinamică a realităţii, dar, în esenţă indestructibilă. Gosseyn o avea. Ashargin, nu: dezvoltarea corpului său prezenta atâtea dezechilibre! Ani de teamă i-au înmuiat muşchii, i-au stors vlaga şi frânat creşterea.

Minute lente se prelingeau în măsură. Era somnolent. Se simţea atât de bine, de confortabil, întins în apa caldă, matrice călduţă din care s-a ivit viaţa. Revenit în mările arzătoare ale originii lucrurilor, în sânul Mamei Comune, luat de pulsaţia lentă a unei bătăi de inimă fremătând totuşi cu o nouă viaţă.

Un ciocănit în uşa dormitorului îl readuse, leneş, în realitate.

— Da?

— Enro a sunat, răspunse vocea neliniştită a Nirenei. Doreşte să te duci imediat să-i raportezi.

Gosseyn simţi cum şocul îl străbătu pe Ashargin.

— Foarte bine, zise.

— Prinţe, zise Nirena cu aceeaşi voce îngrijorată, părea foarte grăbit.

Gosseyn dădu din cap singur. Se simţea excitat şi nu putea combate întrutotul indispoziţia lui Ashargin. Dar în mintea lui nu mai era niciun dubiu, când ieşi din cadă.

Sunase ceasul înfruntării cu Enro.

*

Se îmbrăcă, însă fără să se grăbească, şi ieşi din cameră. Nirena aştepta în salon. Gosseyn şovăi văzând-o. Era foarte

conştientă de puterea specială a lui Enro de a auzi şi de a vedea prin ziduri. El ar fi dorit să-i pună o întrebare, dar nu direct.

Soluţia se ivi după un timp.

— Ai un registru al palatului?

Tăcută, ea se duse la videofon, într-un colţ, şi-i aduse o placă strălucitoare, flexibilă, pe care i-o întinse cu explicaţia:

— Trage de culisor. La fiecare declic apar etajul şi numărul apartamentului persoanei pe care o doreşti. Acolo e o listă a numelor. Este ţinută la zi.

Gosseyn nu avea nevoie de listă. Ştia ce nume căuta. Cu un gest rapid ajunse la Reesha, disimulându-şi mişcarea cât mai bine.

Era de presupus că Enro putea „vedea" şi printr-o mână, cum vedea prin pereţi, dar această înzestrare trebuia să aibă nişte limite. Gosseyn se hotărî să se bazeze pe iuţeală.

O privire scurtă, citi informaţia şi trecu la numele Secoh. Aproape tot atât de rapid. Aduse cu un gest normal dar prompt levierul la zero şi înapoie placa Nirenei.

Se simţea cât se putea de calm şi în apele sale. Corpul lui Ashargin, liniştit, accepta aceste violenţe evidente cu o fermitate de bun augur.

— Succes! îi spuse Nirena.

Reprimă o dorinţă a lui Ashargin de a-i spune unde se ducea şi nu pentru că Enro nu va afla în câteva minute, dar era de părere că, dacă i-ar menţiona destinaţia,

I se vor pune beţe în roate.

În hol o luă la picior spre scară, urcă la etaj, unde era apartamentul lui Enro. Ocoli la dreapta şi puţin mai târziu i se îngădui să intre în apartamentul femeii pe care o cunoscuse înainte sub numele de Patricia Hardie. Nădăjduia că Enro, curios să afle ce puteau să-şi spună Ashargin şi sora lui, îşi va înfrâna, astfel, orice pornire punitivă imediată.

Când Gosseyn-Ashargin îl urmă pe valet în vasta sală de

recepţie, îl văzu pe Eldred Crang stând în picioare la fereastră. Detectivul venusian non-A se întoarse la intrarea musafirului şi-l privi gânditor.

Se măsurară o vreme în tăcere. Lui Gosseyn i se părea că-l interesa mai mult Crang decât putea să-l intereseze pe acesta Ashargin.

Îşi dădu seama de poziţia lui Crang. Un non-A ajuns în inima fortăreţei inamice, care afirma – cu complicitatea ei – că era căsătorit cu sora stăpânului Celui Mai Mare Imperiu, iar pe această bază – mai mult putea să bănuie, luând în considerare credinţa lui Enro în singura valoare a căsătoriei frate-soră – îşi fonda opoziţia faţă de planurile dictatorilor.

Cum va acţiona? Problemă de strategie. Dar alţii ar putea să se întrebe cum spera prinţul Ashargin să se ridice împotriva acestui tiran. Gosseyn se străduia să rezolve această problemă într-o provocare îndrăzneaţă, fondată pe un plan în aparenţă totuşi logic.

Indubitabil. Crang, dacă era nevoie, va da dovadă de aceeaşi îndrăzneală. N-ar fi venit el aici, dacă nu s-ar fi gândit că prezenţa lui aici ar fi fost. de folos.

Crang vorbi primul:

— Doriţi s-o vedeţi pe Gorgzina Reesha?

Folosea femininul titlului cuvenit stăpânului pe planeta lui Enro.

— Neapărat.

Crang spuse:

— Ştiţi poate că eu sunt soţul Gorgzinei. Sper că nu aveţi nimic împotrivă dacă îmi veţi vorbi mie despre ceea ce vă aduce aici.

Gosseyn nu avea nimic împotrivă. Vederea lui Crang îl uşurase enorm. Detectivul non-aristotelian era atât de abil încât simpla sa apariţie pe scenă părea în sfârşit să dovedească parţial că situaţia nu prezenta pericolul la care te aşteptai.

Crang vorbi din nou:

— Ce vă aduce aici, Prinţe? întrebă el amabil.

Gosseyn făcu un expozeu sincer a tot ce i se întâmplase lui Ashargin. Încheie:

— Sunt hotărât să îmbunătăţesc poziţia prinţului la palat. Până acum el a fost tratat într-un mod nepermis de meschin. Aş dori să fac apel la Gorgzina pentru a modifica atitudinea Excelenţei Sale.

Crang dădu din cap, îngândurat.

— Înţeleg.

Plecă de la fereastră şi îi indică lui Gosseyn-Ashargin un fotoliu.

— Eu nu înţelesesem deloc poziţia voastră în joc, zise el. Din câte am auzit eu, deduceam că acceptaţi rolul desemnat de Enro.

— Aşa cum vedeţi, zise Gosseyn, şi cum îşi dă seama şi Enro, prinţul insistă să fie tratat conform rangului său atât cât va trăi.

— Sunt interesat de folosirea de către dumneavoastră a persoanei a treia, zise Crang. Şi sunt de asemenea interesat de completarea „atât cât va trăi”. Dacă sunteţi capabil să duceţi până la capăt implicaţiile acestei fraze, îmi pare că… hm… prinţul ar putea obţine reparaţia Gorgzinei.

Însemna că-l aproba cumva. Prudent, dar neîndoios. Subînţelesul părea să fie că dictatorul asculta, fără niciun dubiu; altfel cuvintele rămâneau pe un plan foarte verbal. Crang ezită, apoi continuă:

— Cu toate aceste este îndoielnic că soţia mea ar putea fi de un prea mare ajutor ca intermediar. Ea a optat pentru o atitudine de opoziţie absolută faţă de războiul de cucerire întreprins de fratele său.

Asta da, informaţie – şi privind expresia lui Crang. Gosseyn îşi dădu seama că omul i-o dăduse deliberat.

— Fireşte, zise Crang, în calitatea mea de soţ, şi eu mă opun războiului fără restricţii.

Mai întâi era derutant. Deşi aceasta era îndrăzneala lor, diferită de a lui, dar bazată pe faptul particular al înrudirii

Patriciei cu Enro. Apoi Gosseyn se făcu critic. Această metodă prezenta aceeaşi lacună ca şi opoziţia adoptată de el în acest moment. Cum vor rezista? Gosseyn îi puse această întrebare.

— Mi se pare, zise el încet, că, adoptând această atitudine voi doi vă restrângeţi mult libertatea de acţiune. Poate că greşesc?

— Parţial, zise Crang. În acest sistem solar, drepturile legale ale soţiei mele sunt aproape echivalente cu cele ale lui Enro. Excelenţa Sa este foarte: ataşată de tradiţiile, datinile şi obiceiurile poporului şi nu a făcut în consecinţă niciun efort pentru a distruge instituţiile locale.

Încă o informaţie. Care se potrivea cu planul său.

Gosseyn avea de gând să vorbească din nou când văzu că privirea lui Crang se prelungea peste umărul său. Se răsuci şi o zări pe Patricia Hardie care intrase. Îi zâmbi când ochii li se întâlniră.

— Ascultam de-alături, zise ea. Sper că nu vă deranjează.

Gosseyn făcu un semn că nu, după care se lăsă tăcerea. Era fascinat. Patricia Hardie, Gorgzina Reesha de pe planeta Gorgzid, sora lui Enro – tânăra femeie care pe vremuri se dădea drept fiica Preşedintelui Hardie şi care mai târziu trebuia să fie căsătorită cu Gilbert Gosseyn – cu o carieră de intrigi ca aceasta în spate, cu certitudine era cineva demn de luat în seamă. Şi mai ales că, după ştiinţa lui Gosseyn, nu contenise să sprijine Liga şi pe non-A.

Şi parcă se făcea şi mai frumoasă cu timpul. Nu era chiar aşa de mare ca Leej, Prezicătoarea, dar mai bine făcută. În ochii ei ardea aceeaşi stringenţă ca şi în ochi lui Leej, şi amândouă erau frumoase. Aici se oprea asemănarea.

Patricia radia dârzenie. Poate dârzenie juvenilă – pe care cealaltă nu o avea. Poate ca avea această impresie pentru că *ştia* ce era Leej şi cunoştea cariera Patriciei. Dar Gosseyn era de părere că nu era suficient. Leej se lăsa în voia sorţii, neavând de ce să fie ambiţioasă atâta timp cât îşi cunoştea viitorul. Chiar presupunând că ar avea deodată

un scop, neputând să se mai bizuie pe simţul său profetic, i-ar trebui mult timp pentru a-şi modifica aptitudinea sa fundamentală.

Crang rupse tăcerea.

— Prinţe, zise el pe un ton foarte amical, cred că pot să vă satisfac curiozitatea în privinţa căsătoriei voastre cu Nirena. Soţia mea, neştiind nimic de conversaţia de săptămâna trecută, a găsit normal ca relaţiile voastre să fie sancţionate de către biserică.

Patricia râse uşor.

— Nu m-am gândit niciodată, zise ea, că ar putea exista aspecte necunoscute din această situaţie.

Gosseyn aprobă, dar rămase încordat. Ea cunoştea intenţiile lui Enro în ceea ce o privea şi nu-şi făcea probleme. Dar alte aspecte necunoscute nu le putea sesiza încă, estimă el. Enro trebuia să spere în continuare că va stabili relaţii de căsătorie legale cu sora lui, altfel nu ar fi încercat el să evite să-i spună cât de puţină consideraţie avea faţă de această legătură când era vorba de alte persoane. Această schimbare radicală lumina puternic caracterul şi intenţiile lui Enro.

— Fratele vostru, zise Gosseyn cu glas tare, este un om remarcabil.

Se întrerupse.

— Presupun că poate auzi ce spunem noi aici, dacă doreşte?

Patricia spuse:

— Darul fratelui meu are o poveste curioasă.

Ea nu mai vorbi, iar Gosseyn citi pe faţa ei că avea intenţia de a-i da informaţii. Ea continuă:

— Părinţii noştri erau foarte credincioşi – sau foarte abili. Au hotărât ca moştenitorul Gorgzid mascul trebuia să-şi petreacă primul său an în cripta Zeului Adormit. Reacţia oamenilor a fost extrem de ostilă, astfel încât după trei luni Enro a fost deplasat, trezit, şi ca urmare a avut o copilărie normală.

Avea în jur de unsprezece ani când a început să vadă şi să audă lucruri de la distanţă. Fireşte, tatăl meu şi mama mea considerau acest dar ca venit de la însuşi Zeul.

— Şi ce crede Enro? întrebă Gosseyn.

Nu aşteptă răspunsul. Nişte amintiri ale lui Ashargin privitoare la Zeul Adormit începură să-i străbată conştiinţa cu fragmente de informaţii culese pe când era sclav la templu.

Fiecare mărturie era diferită. Preoţii aveau dreptul să-l privească pe Zeu în timpul ritualului iniţierii. Niciunul nu vedea vreodată acelaşi lucru. Zeul Adormit era un bătrân, un copil un adolescent de cincispreze ani, un copilaş – atât de incoerentă era suma mărturiilor.

Aceste amănunte trecuseră cu iuţeală prin mintea lui Goseyn. Dacă era o iluzie datorată hipnozei sau produsă mecanic, nu mai avea decât o importanţă secundară. Dar ceea ce-l făcuse să tresară printre aceste amintiri era amănuntul că existenţa cotidiană a Zeului Adormit, inconştient dar hrănit şi antrenat printr-un sistem complex de maşini. Ierarhia întreagă a Templului era organizată pentru a menţine funcţionarea organismului.

Lumina care-l orbi pe Gosseyn în acea clipă îl răni pentru că în acelaşi fel erau îngrijite şi corpurile lui succesive.

Preţ de câteva secunde, ideea i se păru prea fantastică. Un corp al lui Gosseyn, aici, în ceea ce era acum cartierul general al Celui Mai Mare Imperiu. Aici, protejat de toate mijloacele de care dispune o puternică religie păgână.

Crang rupse tăcerea.

— Ora prânzului, zise. E valabil pentru toţi, cred. Lui Enro nu-i place să aştepte.

Prânzul! Gosseyn socoti că trecuse o oră de când Enro îi ceruse raportul. De ajuns să facă o criză.

Dar prânzul se desfăşură într-o tăcere aproape totală. Se debarasă masa, iar Enro rămase aşezat, reţinând pe toată lumea. Pentru prima oară dictatorul îl privi direct pe Gosseyn-Ashargin cu ochi reci şi neprietenoşi.

— Secoh, zise el, fără să se întoarcă.
— Da? răspunse celălalt cu promptitudine.
— Adu un detector de minciuni.
Ochiul de oţel rămase aţintit pe Gosseyn.
— Prinţul a cerut o anchetă şi sunt fericit să-l îndatorez.
Având în vedere împrejurările, era normal, oarecum adevărat, numai că Gosseyn ar fi schimbat două cuvinte, în loc de „a cerut” ar fi spus s-a aşteptat la…
Enro nu rămase aşezat. În timp ce lui Gosseyn i se fixau brăţării e detectorului, se ridică şi rămase în picioare, cu ochii fixaţi pe masă. Făcu semn celorlalţi să rămână aşezaţi şi începu:
— Ne găsim în faţa unei situaţii curioase. Acum o săptămână l-am adus pe prinţul Ashargin la palat. Am fost surprins de aspect şi purtare.
Gura i se strânse.
— Se vedea că suferea de un violent complex de culpabilitate, probabil născut din sentimentul că familia sa trădase pe cetăţenii Celui Mai Mare Imperiu. Era nervos, încordat, timid, aproape mut, avea o înfăţişare jalnică. Mai bine de zece ani fusese ţinut departe de afacerile interplanetare şi locale.
Enro se întrerupse, grav. şi cu ochii lucind. Continuă pe acelaşi ton solemn.
— Din această dimineaţă a dat dovadă în două rânduri de sclipiri de clarviziune şi de comprehensiune străine caracterului său. În timpul săptămânii acesteia pe nava amiralului Paleol s-a purtat, într-o anumită măsură, conform cu trecutul său. În timpul celui din urmă ceas al prezenţei lui la bordul navei amiral, însă, el a evoluat radical, dovedind o cunoaştere superioară posibilităţilor sale. Printre altele, el a trimis mesajul următor către distrugătorul Y 381 907.
Cu o mişcare rapidă, se răsuci spre unul dintre secretarii din apropiere şi întinse mâna.
— Mesajul, zise.

I se înmână o foaie de hârtie.

Gosseyn îl asculta pe Enro citind mesajul. Fiecare cuvânt părea la fel de compromiţător, se gândea. Un dictator, războinicul cel mai puternic din galaxie, trebuia să-şi abandoneze numeroasele sale obligaţii pentru a se ocupa de un individ despre care avusese impresia că se folosea ca de un pion în propriul său joc.

Dacă jucătorul necunoscut care similarizase spiritul lui Gilbert Gosseyn în creierul prinţului Ashargin a prevăzut o astfel de criză, avea prea puţină importanţă. Gosseyn putea să fie un pion, el însuşi deplasabil după voia altcuiva, dar când era rândul lui să joace, făcea ceea ce credea de cuviinţă – pe cât posibil.

Enro reluă cuvântul cu glas sumbru.

— Nici amiralul Paleol şi nici chiar eu nu mi-am adus aminte pe moment de misiunea încredinţată acelei nave. Nu vă spun decât că am identificat în sfârşit această navă şi pare de necrezut că prinţul Ashargin ar fi putut să audă de ea. Şi deşi nu vreau să precizez natura acestei misiuni, pot să-i comunic prinţului că mesajul său nu a fost transmis navei în chestiune.

Gosseyn refuză să creadă.

— Roboperatorul navei amiral a transmis mesajul în prezenţa mea, zise el repede. Uriaşul dădu din umeri.

— Prinţe, zise, nu noi l-am oprit. Mesajul nu a primit confirmare de recepţie. Nu am reuşit să contactăm pe Y 381 907 de mai multe zile şi cred că trebuie să-ţi cer câteva clarificări. Distrugătorul va fi înlocuit pe Yalerta de către o navă de luptă, dar aceasta va avea nevoie de o lună de zbor pentru a ajunge pe planetă.

Gosseyn întâmpină aceste două veşti cu sentimente amestecate. Era o mare victorie că nu se mai expediau Prezicători, de pe Yalerta timp de o lună. Cu distrugătoarele, era altă poveste.

— Dar unde s-o fi dus? întrebă.

Se gândi la Discipol şi se încordă. Dar puţin mai târziu,

elimină implicaţia periculoasă a acestei idei. Era adevărat, aparent, că Discipolul nu putea să prevadă evenimente în conexiune cu Gilbert Gosseyn. Dar aceasta era valabil numai când era vorba de cel de-al doilea creier. Deci Discipolul putea foarte bine să ştie unde se afla Gosseyn.

În acel moment se întrerupse lanţul deducţiilor. Discipolul nu avea niciun motiv să facă dintr-o dată pe misteriosul cu Enro în legătură cu distrugătorul.

Gosseyn îl privea calm pe Enro. Venise momentul să-i mai aplice un şoc.

— Discipolul nu ştie nimic? întrebă.

Enro era pe punctul de a vorbi. Fălcile îi pocniră şi-l privi pe Gosseyn complet derutat.

După un timp spuse:

— Aşadar, îl cunoşti pe Discipol. Ei bine, ajunge. E timpul ca detectorul să ne lămurească un pic despre ce este în capul dumitale.

Manevră un contact.

Se făcu tăcere în jurul mesei. Chiar şi Crang, care ronţăia ceva, se mişcă pe scaun şi lăsă furculiţa. Secoh, gânditor, se încruntă. Patricia Hardie îşi privea fratele cu un mic zâmbet.

Ea vorbi prima:

— Enro, eşti ridicol de melodramatic.

Uriaşul se întoarse spre ea, cu privirea întunecată, roşu la faţă.

— Linişte, zise cu brutalitate; nu am nevoie de observaţii de la o persoană care şi-a ridiculizat fratele.

Patricia dădu din umeri, dar Secoh, pe un ton tranşant, observă:

— Excelenţa Voastră, moderaţi-vă.

Enro se întoarse spre preot şi, o clipă, faţa lui avu o expresie atât de oribilă încât Gosseyn crezu că era gata să-l lovească pe paznicul Templului.

— Ea te mai interesează, ai? spuse el rânjind.

— Sora voastră, zise Preotul, este cogeranta lui Gorgzid,

mandatată şi ea de către Zeul Adormit.

Enro îşi trecu mâna prin coama roşie şi se scutură ca un leu.

— Câteodată Secoh, zise şi rânjetul se accentua, parcă ai fi Zeul Adormit. Este o iluzie periculoasă.

Preotul spuse liniştit:

— Eu vorbesc în numele autorităţii ce mi-a fost conferită de stat şi Templu. Nu pot face mai puţin.

— Statul sunt eu, zise tăios Enro.

Gosseyn observă:

— Am mai auzit vorba asta undeva…

Nimeni nu păru să audă această remarcă. Şi pentru prima oară avu impresia că era martorul unei disensiuni importante. Încremeni.

— Noi doi, zise Secoh cu glas cântător, nu ţinem decât o clipă cupa vieţii. Când vom fi băut partea noastră, vom rămâne în umbră – iar Statul va dăinui.

— Sub dominarea sângelui meu, zise violent Enro.

— Poate…

Glasul părea venind de departe.

— Excelenţa Voastră, această febră care v-a cuprins eu aş întreţine-o până la victorie.

— Şi acum?

— Veţi primi chemarea Templului.

Enro vru să spună ceva – se reţinu şi expresia neutră a feţei sale făcu loc unui zâmbet înţelegător.

— Bună treabă, ai? zise. Aşa că voi primi chemarea Templului şi voi deveni un iniţiat. Faptul că dumneata îmi vei transmite aceste chemări, are vreo semnificaţie?

Preotul spuse liniştit:

— Atunci când Zeul Adormit va dezaproba ceea ce zic şi fac, voi şti.

Sarcasmul îi contractă din nou faţa lui Enro.

— Măi, mâi! te înştiinţează, presupun, şi după aia ne spui şi nouă?

Secoh spuse simplu:

— Insinuările Voastre nu mă ating, Excelenţă. Dacă aş face caz de poziţia mea pentru a-mi atinge nişte scopuri personale, Zeul Adormit nu ar suporta mult timp asemenea blasfem.

Enro şovăi. Faţa i se calmă, iar Gosseyn avu impresia că puternicul suveran al unei treimi din galaxie se simţea pe un teren periculos.

Nu era de mirare. Fiinţele umane păstrează o afecţiune trainică pentru locurile de baştină. Dincolo de reuşitele lui Enro, de învelişul acestui om ale cărui cuvinte erau lege pentru nouă sute de mii de nave de război se ascundeau toate reacţiile unui sistem nervos uman. Atât de încurcate erau în anumite cazuri, încât abia puteau fi identificate ca umane. Totuşi, acest om fusese un copil, un copil născut pe Gorgzid. Şi atât de tare era această legătură încât această planetă ajunsese capitala Celui Mai Mare Imperiu. Un om ca el nu ar deveni necuviincios aşa de uşor faţă de dogmele unei religii în care a fost crescut.

Gosseyn constată că descifrase corect starea de spirit a lui Enro care se înclină sarcastic spre Patricia.

— Sora mea, zise, vă cer umil iertare.

Se întoarse brusc spre Gosseyn-Ashargin.

— Cele două persoane de pe distrugător, cine sunt?

Venise clipa marii încercări.

Gosseyn răspunse rapid:

— Femeia este o Prezicătoare fără importanţă deosebită. Bărbatul se numeşte Gilbert Gosseyn.

Se uită pe furiş la Patricia şi Crang când pronunţă acest nume atât de familiar. Era important faptul că nu păreau să-l recunoască.

Primiseră informaţia cu mult calm, aşa i se păru. Continuau să-l observe cu atenţie, dar ochii lor nu arătau în niciun fel surprinderea.

Enro se concentra asupra detectorului.

— Fără comentarii? întrebă.

Urmă o tăcere de mai multe secunde. La sfârşit, prudent,

detectorul spuse:

— Informaţia este corectă în ea însăşi.

— În ce nu este? întrebă sec Enro.

— Există o confuzie, răspunse aparatul.

— Ce fel?

— De identitate.

Detectorul parcă-şi dădu seama cu răspunsul nu era potrivit. Repetă:

— Există o confuzie.

Era să zică altceva, dar se opri şi nu se auzi nici măcar prima silabă.

— Ei bine, eu vreau să fiu… explodă Enro.

Ezită.

— Această confuzie are vreo legătură cu persoanele din distrugător?

— Nu, zise repede detectorul. Adică…

Ezită iar şi reluă hotărât.

— Adică, nu chiar. Excelenţa Voastră, acest om este Ashargin şi totuşi nu este. El…

Amuţi şi mai apoi se rugă:

— Întrebarea următoare, vă rog.

Patricia Hardie pufăi. Părea deplasat. Enro îi aruncă o privire teribilă Spuse furios:

— Care-i imbecilul care mi-a adus un detector stricat? Altul, imediat.

Al doilea detector, odată instalat, răspunse la întrebarea lui Enro:

— Da, este chiar Ashargin.

Se opri, reluă:

— Adică… pare să fie el.

Conchise nesigur;

— Există o confuzie.

Acum era o anumită confuzie şi în mintea dictatorului.

— Asta e nemaipomenit! zise.

Se potoli şi continuă:

— Ei bine, vom merge până la capăt în afacerea asta.

Se uită la Ashargin.

— Oamenii ăştia, de pe distrugător. Deduc din mesajul dumitale către căpitanul Free că pe distrugător sunt prizonieri.

Gosseyn aprobă.

— Exact.

— Şi vrei să-i aduci aici? De ce?

— Mă gândeam că doreaţi să-i chestionaţi, zise Gosseyn.

Enro, din nou, păru zăpăcit.

— Nu văd cum ai putea să foloseşti ceva împotriva mea, aici, sub puterea mea.

Se adresă maşinii.

— Ei, detectorule, a spus adevărat?

— Vreţi să spuneţi, dacă doreşte să fie aduşi?

— Da.

— El doreşte. Cât despre a-i folosi împotriva voastră? Totul este amestecat.

— Cum adică?

— Păi, unul dintre gândurile sale ar arăta că într-un fel, bărbatul de pe navă ar fi aici; iar alta îl priveşte pe Zeul Adormit – totul pare amestecat cu prinţul Ashargin.

— Excelenţa Voastră, interveni Secoh pe când Enro, stupefiat, tăcea, pot să pun şi eu o întrebare prinţului Ashargin?

Enro aprobă, dar nu spuse nimic.

— Prinţe, zise Preotul, ai o idee despre natura acestei confuzii?

— Da, zise Gosseyn.

— Care este explicaţia dumitale?

— Sunt periodic posedat, dominat, controlat şi dirijat de către Zeul Adormit.

„Detectoarele nu au decât să nege chestia asta”, se gândi Gosseyn cu o profundă satisfacţie.

Enro râse. Râsul unui om stresat care şi pomeneşte în faţă cu ceva ridicol. Se aşeză la masă, îşi prinse faţa în mâini, cu coatele pe masă, şi explodă. Când îşi ridică în

sfârşit ochii, erau plini de lacrimi.

— Aşadar, dumneata eşti Zeul Adormit şi ai pus stăpânire pe Ashargin.

Comicul situaţiei îl cuprinse iar şi sughiţă cinci minute bune până să se calmeze. De această dată, îl privi pe Secoh.

— Seniore gardian, zise, al câtelea este?

Parcă dându-şi seama că întrebarea lui rămânea de neînţeles pentru ceilalţi, se întoarse spre Gosseyn.

— Într-un an se prezintă cam o sută de persoane, numai de pe planeta asta, care pretind că sunt posedaţi de Zeul Adormit. În tot Imperiul, sunt în jur de două mii de şmecheri care afirmă că sunt Enro cel Roşu, iar în ultimii unsprezece ani, în jur de zece mii de indivizi au venit să spună că erau prinţul Asgargin. Jumătate sunt trecuţi de cincizeci de ani.

Gosseyn spuse:

— Ce se întâmplă când sunt puşi în prezenţa unui detector de minciuni?

Uriaşul se întunecă.

— Bun, zise. Hai. Cum se face?

Gosseyn se aştepta la scepticism. În afară de Crang, toţi erau talamici. Chiar şi Patricia Hardie, cât de binevoitoare a fost faţă de Venus, nu avea cultură non-A. Astfel de personalităţi puteau avea idei contradictorii şi să discute chiar şi această contradicţie fără să fie în niciun fel influenţaţi de realitate. Esenţialul era că aruncase sământa.

Îl văzu pe Enro supărându-se.

— Destul cu gluma, zise uriaşul. Să revenim la fapte. Recunosc că m-ai păcălit, dar nu văd la ce ţi-a folosit. Ce doreşti?

— Înţelegere, zise Gosseyn.

Se exprima cu băgare de seamă, dar se simţea stăpân pe situaţie.

— După câte văd eu, continuă, doriţi să mă folosiţi într-un scop anume. Ei bine, accept – într-o oarecare măsură. În schimb doresc libertate de acţiune.

— Libertate de ce?

Ceea ce spusese apoi Gosseyn era valabil şi pentru ceilalţi.

— Declanşând acest război, zise, aţi pus în pericol viaţa tuturor locuitorilor acestei planete, inclusiv pe cei din Cel Mai Mare Imperiu. Cred că ar trebui să acceptaţi sfaturile celor care vor împărţi soarta voastră în cazul în care lucrurile se vor termina prost.

Enro se aplecă şi ridică braţul de parcă ar fi vrut să-l pălmuiască. O clipă rămase aşa, întins, cu buzele strânse, cu ochii ficşi. Apoi, încet se înmuie şi se puse la loc în fotoliu. Zâmbi uşor şi spuse:

— Haideţi, spânzuraţi-l.

Gosseyn spuse:

— Îmi pare că sunteţi concentrat prea mult asupra aspectului ofensiv al războiului şi aţi neglijat anumite aspecte tot atât de esenţiale.

Enro, sufocat dădu din cap.

— Şi toate astea, zise el uluit, de la un băiat care şi-a petrecut ultimii unsprezece ani într-o grădină de zarzavaturi.

Gosseyn ignoră comentariul. I se părea că progresează. Teoria sa era simplitatea însăşi. Nu fusese scos în faţă prinţul Ashargin în acest moment critic fără un motiv esenţial. Nu va fi eliminat până nu-şi va îndeplini rolul pentru care a fost resuscitat.

— De exemplu, zise Gosseyn, problema Discipolului. Discipolul este o fiinţă virtual indestructibilă. Doar nu credeţi că, odată războiul câştigat, un om ca Discipolul îl va lăsa pe Enro cel Roşu să guverneze galaxia.

Enro, turbat, spuse:

— O să mă ocup eu de Discipol, nu-ţi face griji.

— Uşor de spus. Poate oricând să intre şi să-i omoare pe toţi de aici.

Uriaşul scutură din cap. Părea înveselit.

— Amice, zise, i-ai ascultat propaganda. Nu ştiu cum îşi

fabrică umbra, dar am ajuns la concluzia de mult timp că restul este fizic ordinar. Asta înseamnă distorsoare, iar ca arme, energie. Numai două distorsoare în această clădire nu sunt sub controlul meu, şi le tolerez. Desfid pe oricine care construieşte maşini în preajma noastră fără ca să ştiu.

Gosseyn spuse:

— Totuşi el poate prezice fiecare gest al vostru.

Zâmbetul se şterse de pe faţa celuilalt.

— Poate prezice ce-o vrea, zise, tranşant. Eu sunt cel care comandă. Dacă încearcă să se amestece în afacerile mele, se va pomeni în postura de condamnat la închisoare, ştie ziua şi ora, dar nu are ce să facă.

Gosseyn spuse:

— După părerea mea nu v-aţi gândit la toate problemele acestea, aşa cum se cuvenea.

Enro rămase tăcut, privind masa. În sfârşit, ridică ochii.

— Altceva? Aştept condiţiile în chestiune.

Era şi timpul să vorbească despre afaceri.

Gosseyn simţi efectul acestei scene asupra corpului lui Ashargin. Ar fi vrut să mai dea drumul tensiunii din sistemul nervos al prinţului. Avea chef să se uite la Crang, Patricia sau Secoh pentru a vedea cum reacţionau. I-ar fi prilejuit lui Ashargin un moment de destindere. Dar îşi înfrână dorinţa. Enro uitase practic de prezenţa martorilor. N-ar fi înţelept să-i distragă atenţia. Spuse tare:

— Doresc să am autorizarea de a face apeluri oriunde în galaxie, la orice oră din zi şi din noapte. Fireşte, puteţi să le ascultaţi, voi şi agenţii voştri.

— Fireşte, zise Enro, sarcastic. Şi mai ce?

— Vreau să dispun liber de distorsoarele de transport în toate punctele Celui Mai Mare Imperiu.

— Sunt fericit să aflu că-ţi restrângi această dorinţă la Cel Mai Mare Imperiu, zise Enro.

Se întrerupse.

— Continuă, te rog.

— Doresc să comand tot echipamentul ce mi-l voi alege

de la Magaziile generale. Nu arme, fireşte.

Enro remarcă:

— Poţi s-o ţii aşa mult şi bine. Ce oferi în schimbul acestor extravagante pretenţii?

Gosseyn îşi formulă răspunsul nu pentru Enro ci pentru detector:

— Ai ascultat. Am vorbit cinstit până aici?

Tuburile abia clipiră. Urmă o lungă ezitare.

— Exact, până la un anumit punct, după care este a confuzie în care apare…

— Zeul Adormit? întrebă Gosseyn.

— Da, şi totuşi, nu.

Gosseyn reveni la Enro.

— Câte revoluţii aveţi de combătut, întrebă, pe planetele Celui Mai Mare Imperiu unde se fabrică material de război esenţial?

Dictatorul îl privi, abătut, şi zise în sfârşit.

— Peste două mii.

— Asta înseamnă doar trei la sută. Ce vă necăjeşte?

— Unele, zise Enro cu francheţe, au o importanţă tehnică mult mai mare decât cea reală.

Asta şi voise să audă. Gosseyn spuse:

— În schimbul celor pe care vi le-am cerut, voi vorbi la radio pentru a vă susţine atacul. Atât cât mai poate fi util numele lui Ashargin pentru controlul imperiului, vi-l pun la dispoziţie. Voi coopera până la noi ordine. Este ceea ce voiaţi de la mine, nu?

Enro se ridică.

— Eşti sigur, zise furios, că e tot ce doreşti?

— Încă un lucru… zise Gosseyn.

— Da.

Gosseyn nu luă în seamă tonul sarcastic.

— Este în legătură cu soţia mea. Nu mai trebuie să apară la baia regală.

Urmă o lungă tăcere. Un pumn puternic căzu pe masă.

— Fie! zise Enro cu glas sonor. Curând voi face primul

discurs.

14

Non-axiome

În interesul raţiunii, folosiţi REFERINŢE. De exemplu, „conştientul” şi „inconştientul” sunt doi termeni descriptivi utili; dar rămân de dovedit că aceşti doi termeni înşişi reflectă cu previziune „existentul” la nivelul faptelor. Există hărţi ale unor teritorii pe care nu vom putea avea informaţii exacte. Antrenamentul non-A fiind destinat indivizilor, esenţialul constă în a rămâne conştient de semnificaţia „multiordinală”, adică polivalentă, a cuvintelor pe care le auzim sau pe care le pronunţăm.

Era după-amiază târziu când Gosseyn reveni la apartamentul Nirenei. Tânăra, aşezată la masă, scria o scrisoare. Lăsă stiloul când îl văzu, se ridică şi se duse la un fotoliu mare din adâncurile căruia îl privi cu ochi gri şi liniştiţi.

— Aşadar, mai avem cu toţii cam două luni de trăit? zise ea în sfârşit.

Gosseyn-Ashargin se prefăcu surprins.

— Atât de mult? zise.

Fu singurul său comentariu. Avea prea puţină importanţă ce auzise ea despre incidentul de la masa de prânz sau din altă parte. Îi părea rău pentru ea. dar destinul tinerei nu depindea cu adevărat de el. Dacă un tiran poate ordona unei femei să devină amanta sau soţia unui străin doar

pentru că s-a oprit să-i vorbească cinci minute, acesta nu este un fapt la care în mod normal te poţi aştepta. Ea păcătuise prin naşterea în sânul vechii nobilimi şi se afla pe marginea prăpastiei fără fund a bănuielilor lui Enro.

Tot Nirena rupse tăcerea.

— Ce vei face acum?

Şi Gosseyn îşi pusese întrebarea, ştiind că totul se complica datorită faptului că, în orice moment, putea să-şi regăsească propriul corp.

Dar dacă nu? Dar dacă mai rămânea aici câteva zile? Atunci? Mai era ceva de făcut care să prezinte interes, acum sau mai târziu, pentru Ashargin sau pentru Gosseyn?

Mai era Venus. Dar venusienii ştiau ei ce se petrece?

În plus, trebuia neapărat să arunce o privire pe la Zeul Adormit. Avea nevoie de autorizaţia lui Secoh.

Gândurile i se întrerupseseră când ajunse la punctul numărul 1 de pe listă: antrenarea lui Ashargin. O privi pe Nirena.

— L-am cam obosit pe prinţ, zise, şi cred că ar fi bine să-l las să se odihnească preţ de o oră.

— Te voi trezi eu, zise Nirena cu glas atât de duios încât Gosseyn se uită la ea.

În dormitor, Gosseyn reglă un înregistrator mural pentru a repeta o temă de relaxare de trei minute. Apoi se întinse. În timpul ceasului care urmă, nu reuşi să adoarmă cu adevărat. Mai era încă vocea în spate, vocea monotonă a lui Ashargin care repeta mereu cele câteva fraze.

Îşi lăsă spiritul să cutreiere printre amintirile mai amare ale sechestrării lui Ashargin, ori de câte ori dădea peste un incident care pricinuise o impresie profundă, îi vorbea silenţios tânărului Ashargin. Ca şi cum la cincisprezece ani, la şaisprezece ani, la douăzeci de ani, Ashargin ar fi fost de fiecare dată o entitate trăind înăuntrul său. Ashargin cel mai mare vorbea mezinilor săi în momentul în care aceştia suferiseră un traumatism.

Prin nivelul său înalt de înţelegere, îl asigura pe cel mai

tânăr că trebuia să privească incidentul din alt punct de vedere decât cel al unui tânăr fricos. Se convingea că teama de suferinţă şi frica de moarte sunt emoţii care pot fi dominate şi, pe scurt, că şocul atât de profund altădată nu mai însemna nimic pentru el, acum. Ba mai mult, în viitor, va înţelege mai bine aceste momente şi niciodată nu va mai avea de suferit.

Era o metodă printre altele de antrenament non-A, dar corectă din punct de vedere ştiinţific, ca sistem de autotratare şi care va produce rezultate precise.

„Destinde-te” spunea cealaltă voce calmantă. Şi, combinat cu ceea ce tocmai făcea, fiecare cuvânt însemna: „Destinde-te de toate tensiunile unei vieţi întregi. Toate aceste temeri, aceste îndoieli şi incertitudini să-ţi elibereze sistemul tău nervos.”

Efectul nu depindea nicicum de credinţa că ar trebui să se întâmple ceva, deşi aceasta întărea convingerea. Era nevoie de timp. Multe din amintirile îngropate voluntar ar trebui aduse rapid la lumină înainte ca remediul să acţioneze asupră-le.

Prinţul Ashargin nu se va destinde într-o singură zi.

Oricum, când Nirena bătu uşor la uşă, se pricopsise nu numai cu tihna echivalentă unui ceas de somn, dar şi cu o orientare psihanalitică pe care împrejurările nu i-ar fi înlesnit-o altcumva.

Se simţea primenit, în stare să înfrunte după-amiaza şi noaptea.

Zilele treceau; se punea întrebarea: cum să afle ce era cu Venus?

Se arătau mai multe posibilităţi. Dar era nevoie ca el să dezvăluie ceea ce dorea să afle. Iar Enro putea să conceapă semnificaţia acestor dezvăluiri la fel de bine precum persoana vizată.

Nu putea risca înainte de a fi epuizat celelalte metode.

După patru zile, Gosseyn era un om foarte necăjit. Se vedea închis în trupul lui Ashargin, ceea ce, în ciuda

pretinsei lui libertăţi de acţiune, nu-i îngăduia să înfăptuiască tocmai lucrurile care erau importante.

Numai venusienii non-A vor putea să-i oprească pe Enro şi pe Prezicători. Aceasta era convingerea lui, întemeiată pe observaţiile făcute şi pe cunoaşterea lucrurilor.

Dar, după câte putea şti, ei erau complet izolaţi, incapabili să acţioneze, lesne de ameninţat de un dictator la ordinul căruia sute de planete au fost pulverizate.

În fiecare zi, spera să-şi regăsească propriul corp. Încerca să vină în întâmpinarea acestei dorinţe. Se folosea de distorsoare de transport ori de câte ori se ivea ocazia. De patru ori în patru zile, făcu drumul dus-întors între planete îndepărtate. Dar spiritul său rămânea în corpul prinţului Ashargin.

Aştepta un apel care să-l înştiinţeze că distrugătorul Y 381 907 fusese contactat. În zadar.

Ce se întâmplase oare?

În cea de a patra zi, se duse personal la Serviciul de comunicaţii interplanetare. Acest serviciu ocupa un imobil de nouăzeci de etaje, pe o lungime de zece blocuri. Biroul de informaţii al imobilului cuprindea o sută de roboperatori care orientau apelurile către sectorul dorit. Se prezentă la unul dintre ei.

— A, perfect! răspunse roboperatorul. Prinţul Ashargin. Am primit instrucţiuni în ceea ce vă priveşte.

Gosseyn se informă şi vru să plece, dar îi veni o idee. Detaliile îl interesau.

— Ce fel de instrucţiuni? întrebă.

Răspunsul avea francheţea tipică a lui Enro:

— Puteţi chema pe cine vreţi, dar o transcriere a fiecărei conversaţii va fi trimisă la biroul de informaţii.

Gosseyn aprobă. N-avea cum să scape. Alese o cabină de distorsoare care era în corespondenţă cu sectorul pe care-l dorea şi se aşeză la videofon. Apoi spuse:

— Doresc să vorbesc cu căpitanul Free, sau cu oricine de la bordul lui Y 381 907.

Ar fi putut să facă apelul de la Nirena, dar aici şi vedea distorsorul care transmitea mesajul. Constată tentativa de legătură în timp ce roboperatorul forma indicativul corespunzător după placa transparentă de treizeci de centimetri grosime cu lista distrugătoarelor lui 381 907.

Vedea toate acestea cu ochii lui. Dacă voia să evite o interferenţă în tentativa lui de joncţiune cu distrugătorul, numai aici ar fi posibil.

Mai putea chema o planetă la întâmplare, ceea ce şi făcuse de două ori, fără rezultat.

Trecu un minut. Încă două. Fără răspuns. După vreo patru minute, roboperatorul spuse:

— O clipă, vă rog.

Trecură zece minute cu totul, iar vocea roboperatorului se auzi din nou:

— Situaţia este următoarea: Atunci când ducem similaritatea până la limita mecanică de douăzeci şi trei de zecimale, se obţine o reacţie slabă. Aceasta este pur automată. Este evident că indicativul corespondentului dumneavoastră este încă parţial similarizat, dar deteriorarea este manifestă. Ocupanţii navei – este clar – nu depun niciun efort pentru a păstra indicativul.

— Mulţumesc, zise Gosseyn-Ashargin.

Greu de imaginat că trupul său se găsea pe undeva pe acolo în vreme ce eul său raţional rămânea aici, legat de corpul prinţului moştenitor Ashargin.

Misterul rămânea întreg.

*

În ziua a şasea, Enro transmise un mesaj prin videofonul public. Se vedea că jubila, iar în vocea lui se strecura o undă. de triumf.

„Sunt informat acum, de Marele Amiral Paleol, şef suprem al armatei noastre în bătălia celui de al şaselea decant, că a fost distrusă capitala Tuul cu câteva ore în

urmă de către invincibila noastră flotă. Aceasta nu este decât o victorie dintr-o listă interminabilă a celor repurtate de oamenii noştri şi armele noastre asupra unui duşman care rezista cu înverşunare. Continuă lupta, amirale. Inima poporului şi încrederea guvernului dumitale te însoţesc.”

Tuul? Gosseyn, cu ajutorul amintirilor lui Ashargin, recunoscu numele. Tuul, fortăreaţa celui mai puternic stat din grupul Ligii. O planetă dintr-o mie… dar eticheta de „capitală” va avea o valoare simbol pentru spiritele neintegrate, pentru care harta, semantic vorbind, era teritoriul, iar cuvântul, lucrul însuşi.

Chiar şi pentru Gilbert Gosseyn distrugerea lui Tuul semnifica o cotitură. Nu mai cuteza să aştepte. După cină, o invită pe Nirena să-l însoţească la Crang şi Patricia.

— Sper, zise el apăsat, că vei avea multe de vorbit cu Gorgzida.

Ea îl privi, surprinsă pe moment, dar el nu mai zise nimic lămuritor. Era imposibil să exprime deschis proiectul său de a face inoperantă clarviziunea cu care era hărăzit Enro.

Nirena se strădui. Ce gândea ea că se întâmpla? Gosseyn n-avea habar. Dar, ia început, ea vorbi fără încetare.

Răspunsurile Patriciei o stăviliră mai întâi. Părea depăşită de această mitralieră verbală care funcţiona cu regularitate. Dar, deodată, trebuie să fii înţeles. Înaintă, se aşeză pe braţul fotoliului lui Crang şi începu să răspundă.

Aşezată la vreo trei metri, Nirena şovăi, apoi se apropie şi se aşeză pe genunchii lui Ashargin. Conversaţia care urmă fu cea mai însufleţită pe care îi fusese vreodată dat lui Gosseyn s-o audă între două femei. Nicio secundă, în restul serii, cuvintele lui prudente nu încetară a fi acoperite de fondul sonor al acestei sporovăieli feminine.

Gosseyn dădu glas mai întâi uneia dintre cele mai neînsemnate griji pe care le avea.

— Dumneata cunoşti problema creierelor secunde? întrebă menţionând cuvântul pentru prima oară în faţa lui Crang.

Ochii frumoşi, galbeni, ai bărbatului îl studiară, meditativ. Apoi zâmbi.

— Un pic. Ce anume v-ar interesa?

— Este o problemă de timp, presupun, zise Gosseyn. Prima fotografie este cam prea lentă. Mai lentă decât o placă fotografică; iar cele mai complicate tuburi electronice, prin comparaţie, merg cu viteza fulgerului.

Crang dădu din cap aprobator şi spuse:

— Este bine cunoscut că maşinile specializate pot îndeplini orice funcţie particulară mult mai repede şi deseori mai bine decât un organ sau un efector uman date. Este un preţ pe care-l plătim pentru adaptabilitatea noastră virtual nelimitată.

Gosseyn spuse foarte repede:

— Consideri problema insolubilă?

Celălalt scutură din cap.

— Este o chestiune de grad. Este posibil ca antrenamentul iniţial să fi pornit pe o cale greşită şi ca orientare diferită să poată da rezultate mai bune.

Gosseyn înţelegea foarte bine. Un pianist care a învăţat o digitaţie proastă nu poate deveni un virtuoz numai dacă nu învaţă din nou, cu multă trudă după o metodă bună. Creierul uman şi corpul pot fi educate în vederea unor rezultate foarte diferite. Anumite metode sunt atât de remarcabile încât individul obişnuit condiţionat convenabil poate fi privit ca un geniu.

Dar, pe baza acestui adevăr general, cum să-şi reantreneze creierul secund odată ce-şi va regăsi corpul?

— Aş zice, zise Gosseyn. că este vorba în esenţă de dezvoltarea reflexelor condiţionate.

Mai discutară un timp despre acest subiect. Deocamdată, Gosseyn nu se sinchisea de Enro. Chiar dacă dictatorul putea să elimine „bruiajul” permanent al conversaţiei Nirenei şi Patriciei, ceea ce ar auzi nu ar însemna nimic pentru el.

Nu era mai puţin prudent, dar era preocupat să

descopere natura posibilă a unui asemenea reflex. Crang făcu nişte sugestii, dar Gosseyn avea impresia că detectivul non-A căuta mereu să-şi facă o idee despre ceea ce ştia Ashargin.

Acest gând îl făcu să se hotărască. Îndreptă conversaţia către problema posedării unui spirit de către un altul. Sublinie că acest fenomen putea fi realizat cu un creier secund, procesul de similarizare, fiind, indubitabil un contact în cel mai înalt grad între un creier complet dezvoltat şi relicva acestui creier secund care există în orice fiinţă omenească. Astfel, cea mai mare dintre cele două cantităţi, se deplasa întotdeauna spre cea mai mică.

Crang era atent.

— Eu mă întreb, zise el, ce ar face creierul secund ajuns în posesia relicvei. Va domina cele două corpuri în acelaşi timp, sau cel mai puternic va fi în stare de relaxare?

— Relaxare, în mod sigur, zise Gosseyn.

Iată ceva pe care dorise să o spună şi era mulţumit. Cu tot handicapul prezenţei lui Enro, îl înştiinţase pe Crang că trupul lui Gosseyn era inconştient.

Lui Crang, ştiind că acest corp se găsea la bordul lui Y 381 907, situaţia trebuia să-i fie mult mai clară.

— Într-o vreme, continuă Gosseyn, când eram convins că o asemenea situaţie nu se putea rezulta decât dintr-un terţ care realiza schimbul forţat… Pare greu de crezut (ezită) că Zeul Adormit poate să-şi lase spiritul într-un înveliş atât de limitat ca acela al lui Ashargin dacă este în măsură să evite acest lucru.

Spera să-l facă pe Crang să înţeleagă că Gilbert Gosseyn nu era în măsură să acţioneze asupra propriului destin.

— Şi, fireşte, continuă, Ashargin este o simplă marionetă care a făcut puţin câte puţin tot ce putea să facă.

— Nu sunt de acord, zise Crang, dezinvolt.

Astfel ajunseră, brusc, la scopul fundamental al schimbului lor prudent de păreri.

„E cel puţin scopul meu fundamental” îşi zise Gosseyn

privindu-l pe celălalt.

Fiindcă poziţia lui Crang în toată afacerea asta era deconcertantă – părea să nu facă nimic – riscase; risc teribil, având în vedere acţiunea lui pe Venus – venind la cartierul general al lui Enro. Şi stătea inactiv.

Planul său, dacă exista, era uimitor, dacă justifica o asemenea inactivitate în vreme ce bătălia din cel de al şaselea decant se apropia inexorabil de deznodământ.

Crang conchise cu ardoare:

— După părerea mea, prinţe, aceste discuţii mistice nu pot ajunge prea departe. Vine o vreme când omul acţionează. Poftim, Enro este un exemplu remarcabil de om de acţiune. Un geniu militar de prim plan. Vor trece secole până va mai apărea unul ca el în galaxie.

Straniu compliment, din partea lui Eldred Crang. Şi fiindcă totul era fals – oricare venusian non-A instruit cu metodele militare putea să egaleze „geniul” lui Enro – era aici, se vedea bine, o intenţie.

O aşeză mai bine pe Nirena pe genunchi şi se instală şi el mai bine în fotoliu. Şi atunci, văzu o posibilitate de a răspunde. Replică prompt:

— Mi se pare că oameni ca dumneata îşi vor lăsa pecetea pe istoria militară a galaxiei. Ar fi interesant de urmărit evenimentele de aproape.

Crang începu să râdă.

— Viitorul ne va spune totul.

Schimbă subiectul şi reluă:

— Păcat că Enro nu e recunoscut ca fiind cel mai mare geniu militar care a trăit vreodată.

Posomorât, Gosseyn aprobă. Se pregătea ceva, dar nu primise răspuns la întrebarea lui. Ştia în mod sigur că Crang înţelegea ce voia să spună.

„Şi nu va răspunde, se gândi, furios. Ei bine, dacă are vreun plan, are tot interesul ca acesta să fie bun.”

— Sunt sigur, zise Crang, că după moartea lui, chiar şi cei din Ligă vor recunoaşte şi vor cinsti abilitatea atacului

declanşat împotriva puterii centrale.

Şi Gosseyn înţelese planul: „Cel mai mare care a trăit vreodată! după moartea lui…”

Crang propunea o tentativă de asasinare a lui Enro.

Gosseyn era uluit. La un moment dat, ideea de a se servi de Ashargin pentru a-l ucide pe Enro părea singurul mijloc de a utiliza un individ cu prea puţină greutate. Dar totul se schimbase. Prinţul moştenitor Ashargin servea la influenţarea miliardelor de oameni. Se ştia că era în viaţă. Cu timpul, influenţa sa va fi decisivă.

A-l sacrifică acum, în cursul unei tentative de asasinare a dictatorului, era ca abandonarea reginei într-o partidă de şah. De la început, considera că va fi un sacrificiu. Şi ştiind ceea ce cunoştea el despre Enro, simţea că viaţa lui Ashargin va fi irosită fără rost.

Fireşte, dacă Ashargin va muri încercând să-l omoare pe Enro, Gilbert Gosseyn va reveni în propriul corp. Pentru el, în continuare convins că această reîntoarcere se va face normal, era nevoie de o săptămână de reflecţii. Şi – fie ce-o fi – se putea pune în aplicare planul; trebuiau făcute nişte pregătiri.

Cu regret, cu multă rezervă, Gosseyn notifică acordul său la acest complot.

Cu aceasta se încheie vizita. Se aştepta să discute amănuntele, dar Crang se ridică şi spuse:

— A fost o conversaţie foarte agreabilă. Sunt încântat că aţi venit pe la noi.

La uşă, detectivul non-A adăugă:

— Aţi putea încerca să imitaţi reflexul utilizat la viziunea clară.

Gosseyn se gândise deja la această metodă de antrenament. Aprobă.

— Bună seara, zise el scurt.

Această întrevedere, pe când însoţit de Nirena, tăcută, se întorcea în apartament, îi lăsa o impresie de intensă decepţie.

*

O aşteptă pe Nirena să iasă şi-l ceru pe Madrisol la videofonul său.

Se simţea din nou nervos. Într-adevăr putea fi vorba de trădare.

Îi ceruse lui Enro autorizarea de a telefona oriunde voia, dar nu comunici cu niciunul pe timp de război fără acordul special.

Se întreba cât de extinsă era supravegherea care i se acorda. Atunci răsună vocea roboperatorului.

— Secretarul Ligii acceptă să vorbească cu prinţul Ashargin cu condiţia să fie neapărat, bineînţeles că în acest caz se adresează o autoritate legală unui ne-legiuit.

Gosseyn sesiză imediat ce risca Ashargin dacă accepta această teză. Avea de gând să facă tot ce-i stătea în putere pentru a ajuta Liga să câştige războiul; dacă vor obţine victoria, Ashargin se va găsi într-o situaţie periculoasă.

Era abătut, dar descoperi repede o cale de ieşire.

— Prinţul Ashargin, zise, are motive imperative să vorbească acum cu Madrisol şi în consecinţă el acceptă condiţiile fără prejudecată.

După aceea, nu mai dură mult. Figura uscată, ascetică, a lui Madrisol, apăru pe ecran. Bărbatul părea încă şi mai descărnat decât cum îl ştia Gosseyn. Secretarul Ligii urlă:

— E vorba de vreo ofertă de predare?

Întrebarea, atât de puţin realistă, îl derută pe Gosseyn pe moment. Madrisol continuă, tăios:

— Înţelegeţi că nu poate fi nicio excepţie de la principiu. Toţi indivizii participanţi la ierarhia Celui Mai Mare Imperiu trebuie să se supună judecăţii tribunalului Ligii.

Un fanatic. Cu toată împotrivirea faţă de Enro, Gosseyn nu putu să nu fie puţin ironic atunci când răspunse:

— Domnule, nu credeţi că vă grăbiţi cu concluziile? Aceasta nu este o ofertă de predare şi de altfel eu nu sunt

în măsură să o formulez.

Continuă repede:

— Motivul apelului meu vă va surprinde fără îndoială. Dar mai întâi de toate, vreau să vă previn: este de o importanţă vitală să nu menţionaţi nominal subiectul despre care vreau să vă vorbesc. Ceea ce vă voi spune va fi raportat lui Enro şi o indiscreţie din partea dumneavoastră ar putea să aibă efecte dezastruoase.

— Da, da, poftiţi.

Gosseyn nu abandonă.

— Am cuvântul dumneavoastră? întrebă. Cuvântul de onoare?

Răspunsul veni glacial:

— Onoarea nu are ce căuta între un om oficial al Ligii şi cineva în afara Ligii. Dar, continuă Madrisol, este evident că nu voi face nicio revelaţie care să primejduiască o planetă prietenă.

Era promisiunea pe care o dorea. Totuşi, Gosseyn era ezitant. Amintirile lui Ashargin, sistemele solare distruse în întregime parcă îi legau limba.

Dacă Enro ghicea despre ce planetă era vorba, cu siguranţă va întră în acţiune. O simplă bănuială era de ajuns. Deocamdată, Venus reprezenta un simplu incident pentru dictator. Deocamdată, Venusienii erau în siguranţă.

Se auzi glasul nerăbdător al lui Madrisol.

— Vă rog să ajungeţi la subiect.

Încă o dată, Gosseyn îşi trecu prin minte frazele pregătite şi se lansă. Îi aminti lui Madrisol de Gilbert Gosseyn şi de cererea formulată cu câteva săptămâni în urmă. Încheie:

— Aţi făcut ceva?

Madrisol se întunecă.

— Îmi amintesc vag. Cred că unul dintre tehnicienii mei a încercat să trimită un mesaj.

— Ce s-a întâmplat?

— O secundă. Să verific dacă acest mesaj a fost trimis.

— Atenţie! îi aminti Gosseyn,

Madrisol îşi strânse şi mai mult buzele, dar încuviinţă, se întoarse după mai puţin de un minut.

— Nu, zise, mesajul n-a fost încă trimis.

Gosseyn, mut, îl privi un moment. Nu era prea convins. Era prea mult pentru un om în poziţia lui Madrisol să-i ceri informaţii pentru prinţul Ashargin. Dar îşi aminti asprimea interlocutorului său când îl chemase de pe Venus. Se potrivea. Şi încă cum...

Îşi regăsi vocea.

— Vă implor, zise, să-i contactaţi imediat – personal.

Opri comunicaţia, deprimat. Planul disperat al lui Crang nu era ultima soluţie, ci singura soluţie. Şi totuşi nu! Paleol va executa pe toţi locuitorii palatului: Nirena, Patricia, Crang...

Gosseyn se calmă. La ce bun să se gândească la toate astea? Dacă nu se trecea o acţiune decisivă, Nirena Crang şi Ashargin – cel puţin – vor pieri oricum curând. Trebuie să-şi amintească de marele rol jucat de Crang pe Venus şi să spere că detectivul non-A rămâne la înălţimea situaţiei.

Va încerca să-l ucidă pe Enro, dacă-i sugera Crang.

*

Îi trebui mai mult de un ceas pentru elaborarea Formulei pe care o dorea; pentru a o înregistra, patru minute şi un sfert fură de ajuns.

Pornise o operaţie complexă fiindcă dorea să fixeze nişte reflexe pe planul inconştientului şi să modifice, în fapt, reacţiile sistemului nervos autonom.

Această tentativă îşi găsea o paralelă în vremurile vechi. Orgolioasele legiuni ale lui Iulius Cezar au înfrânt armate de barbari superioare în număr pentru că sistemul nervos al soldaţilor romani era antrenat pentru lupta coordonată. Legiunile lui Cezar ar fi avut puţine şanse împotriva armatelor Imperiului Roman de răsărit în secolul al VI-lea.

Armele s-au modificat puţin, dar antrenamentul s-a

îmbunătăţit.

În 1940, dictatorul Hitler adaptează sistemul nervos al oamenilor la un sistem nou şi diferit de război mecanic. A triumfat până când un număr superior de oameni şi de maşini au adoptat metodele lui. Maşinile existau înaintea Blitz-ului, dar era nevoie ca oamenii să se obişnuiască cu maşinile, în vederea unei noi integrări, Odată cu aceasta, superioritatea apărea automat.

În anii care au urmat păcii confuze a acelui de-al doilea război mondial, din ce în ce mai mulţi oameni îmbrăţişau concluziile laborios formulate de către noua ştiinţă şi semantica generală plecând de la experienţele cunoscute. Conform uneia dintre aceste concluzii, „sistemul nervos uman este singurul susceptibil de antrenament nelimitat”, dar metoda este factorul determinant al rezultatului.

Ideea lui Crang şi Gosseyn se baza pe principiul viziunii. Un ochi destins vede mai bine. Ochiul normal rămâne destins când clipeşte normal, regulat. Când, dintr-un motiv sau altul un ochi capabil să vadă bine se fixează pe un obiect, imaginea se înceţoşează Spre deosebire de aparatul fotografic, ochiul nu vede distinct decât în clipa de după clipitul relaxant.

Gosseyn se gândea că, dacă s-ar putea, stând închis în corpul lui Ashargin, să descopere o metoda automată de relaxare pentru creierul său secund, ar obţine fotografii mai rapide şi mai precise în scopul similarizării. Cum să „destinzi” un creier secund? prima tentativă, evidentă: relaxarea ţesuturilor împrejmuitoare.

Astfel, încercă să „relaxeze” vasele sangvine ale cortexului, talamusului, şi subcortexul, unde trebuie să se găsească creierul secund embrionar al lui Ashargin.

Prin asociaţie, toate celulele din jurul vaselor sangvine se vor relaxa, în mod automat. Era o teorie de atâtea ori verificată.

De fiecare dată când glasul înregistratorului formula sugestia, el elimina metoda utilizată cu propriul său creier

secund pentru a obţine o zonă memorizată.

Trecură două ore. Ajungea la un punct, de unde putea să urmeze indicativul şi să se gândească la altceva.

„Destinde-te… priveşte… destinde-te… priveşte…”

Asasinatul ar trebui planificat cu mare grijă dacă Enro era în permanenţă supravegheat de gardieni care-l observau prin nişte găuri ascunse în pereţi. „Destinde-te… priveşte destinde-te… priveşte… Mai multe eventualităţi, fireşte. Fiindcă Ashargin era cel care urma să atace, trebuia avută în vedere poziţia prinţului în ansamblu. Presupunând că Gosseyn şi Ashargin vor pieri săptămâna viitoare, va fi pus în acţiune automat corpul de înlocuire cel mai la îndemână pentru Gosseyn, adică, în atari împrejurări, Zeul Adormit de pe Gorgzid?

„Destinde-te… priveşte… destinde-te… priveşte…”

Dacă acest caz era efectiv ultimul, Gosseyn sesiza interesul planului. Încerca să-şi imagineze efectul produs de un Zeu Adormit ridicându-se pentru a-i înfrunta pe Enro şi Secoh. „Destinde-te… priveşte… destinde-te… priveşte…”

Lui Gosseyn i se păru că trebuia să se ocupe personal măcar de o discuţie preliminară.

Dacă evenimentele se vor derula efectiv conform planului, mai avea de făcut o verificare. Se gândea că Zeul Adormit era unul dintre corpurile lui Gosseyn.

Era un lucru care trebuia controlat.

*

Enro nu se arătă la prânz. Secoh, sosit cu întârziere, explică:

— S-a dus la amiralul Paleol.

Gosseyn îl studia pe preotul care îşi ocupa locul la masă.

În vârstă de patruzeci de ani, cu o figură ce-i trăda complexitatea pasiunilor care-l împoldiseră să lupte pentru a cuceri rangul înalt la care ajunsese. Dar mai era ceva. După felul în care Secoh i se adresa lui Enro în ziua în care

Ashargin era pus la detectorul de minciuni, părea îndoios ca seniorul gardian însăşi să fie un adept al dogmei sale.

Gosseyn considera că momentul va fi favorabil pentru a aborda subiectul. Dar cum? Optă în cele din urmă pentru francheţe şi vorbi. Când tăcu, Secoh îl privi îngândurat.

De două ori era să vorbească. De două ori, se foi pe scaun ca pentru a se ridica şi pleca. În sfârşit zise blând:

— Privilegiul de a-l vedea pe Zeul Adormit nu este acordat decât membrilor ordinului.

— Întocmai, zise Gosseyn.

Secoh păru tulburat, iar Gosseyn spera că în mintea lui se forma imaginea a tot ce va însemna revelaţia publică a convertirii prinţului moştenitor Ashargin la religia lui dragă. Avea el viziunea unei galaxii întregi în extaz în faţa imaginii videofonice a criptei zeului Adormit? Aşa spera Gosseyn.

Secoh puse jos furculiţa şi cuţitul şi-şi aşeză mâinile pe masă. Arătau fine şi sensibile, dar aveau în ele şi fermitate. Zise în sfârşit cu amabilitate:

— Băiatul meu, nu vreau să te descurajez. Poziţia dumitale este anormală. Aş fi fericit să-ţi dau personal instruirea primară de bază, iar graţie elasticităţii puterilor mele discreţionare, gândesc că aceasta ar putea include şi ceremonia viziunii. Dar trebuie să te avertizez cu toate acestea că protecţia obişnuită asigurată novicilor şi iniţiaţilor nu-ţi va fi acordată. Acum noi creăm statul universal, iar marele nostru şef a considera necesar să ia decizii severe în privinţa indivizilor.

Se ridică.

— Mâine dimineaţă, zise, să fii pregătit pentru a merge la Templu, la ora şase. Dată fiind certitudinea dumitale că ai fi posedat, formulată acum opt zile, aveam intenţia de a te înfăţişa la Zeul Adormit. Sunt curios să ştiu dacă va fi sau nu un semn.

După aceasta plecă de la masă şi din cameră.

Pentru Gosseyn instruirea primară se consititui din câteva extrase din ceremonia de învestitură. Era o poveste

a Zeului Adormit, fascinantă în felul ei, precum tradiţiile populare.

Templul din deltă exista dinainte de sosirea oamenilor pe Gorgzid. În trecutul întunecat, după ce a creat universul, Zeul a ales planeta Gorgzid ca loc de odihnă. Acolo, păzit de aleşii lui, dormea după trudnica sa lucrare. Va veni odată ziua în care, trezindu-se din scurta-i aţipire – „scurtă” în sens cosmic –, se va ridica şi-şi va relua lucrarea.

Poporului său de pe Gorgzid îi revenea sarcina de a pregăti lumea pentru trezirea sa. În acea zi glorioasă, el îşi va dori un univers unificat.

La enunţarea riturilor, pe măsură ce se preciza tabloul. Gosseyn îşi dădu seama pentru prima dată de unele lucruri. Aşa se justificau cuceririle lui Enro. Afirmaţiile de bază fiind admise, restul venea de la sine.

Era năucit. Recunoscuse că era acolo vorba de un corp al lui Gosseyn. Dacă aici ajunsese nebunia suscitată de prezenţa acestui corp, el care se afla nemuritor graţie existenţei unei serii de corpuri analoge va trebui să-şi reconsidere în întregime problema propriei sale nemuriri.

Către orele nouă fu înveşmântat într-o lungă robă albă, iar parada viziunii începu. O luară pe un drum curios; nişte trepte coborau pe lângă un perete curbat. Ajunseră în adâncuri; acolo se găsea un propulsor cu pilă atomică, iar Gosseyn avu parte de al doilea şoc.

O navă cosmică! Templul din deltă era o navă interstelară sferică, îngropată în aluviunile veacurilor trecute, poate de milenii.

Urcară pe lângă peretele opus. Ajunseră la planşeul central şi intrară într-o sală care fremăta de murmure subterane. Gosseyn bănuia prezenţa unui mare număr de maşini, dar nu avea creierul secund pentru a verifica această supoziţie. Peretele din faţă se curba în încăpere. Din fiecare colţ pleca un pilon arcuit. Cei patru piloni ajungeau la un contrafort, la aproape opt metri de locul unde ar fi trebuie să se găsească peretele.

Asta ar putea fi capătul sicriului. Partea inferioară, translucidă, răspândea o lumină puternică. O serie de trepte mici duceau în vârful contrafortului. Secoh porni pe una dintre scări şi-i făcu semn lui Gosseyn să urce pe cea care se găsea de cealaltă parte. Cum se apropia de vârf, un panou lunecă şi dezveli partea superioară.

— În genunchi, zise Secoh cu glas energic, şi VEZI!

Stând în genunchi, Gosseyn văzu umerii, o parte din braţe şi a toracelui şi capul celui culcat înăuntru. Figura uscăţivă era destinsă, buzele uşor întredeschise. Era figura unui bărbat la patruzeci de ani cu un craniu voluminos; expresia feţei părea, în mod curios, goală. Bărbatul era frumos, dar numai din cauza simetriei şi liniei obrajilor şi oaselor. În rest, avea un aer tâmp. Nici pic de asemănare, nici măcar vagă, cu Gilbert Gosseyn.

Zeul Adormit de pe Gorgzid rămânea un străin.

Se întoarseră la palat la timp pentru masa de prânz şi, mai întâi de toate, Gosseyn nu-şi dădu seama că marea criză se declanşase.

*

Mai erau doi meseni în afară de Enro, Patricia, Crang şi Nirena. Opt în total. Musafirii purtau uniforma şi însemnele de mareşali. Discutau cu Enro.

Conversaţia se referea la o comisie de anchetă ale cărei lucrări aveau ca obiect ceea ce ei numeau o revoluţie. Cei doi ofiţeri constituiau comisia.

Îi observă curios. Amândoi păreau după comportament şi înfăţişare nişte oameni necruţători. Înainte ca ei să formuleze concluziile, el conchise că nişte indivizi atât de cerebrali şi reci vor rezolva inevitabil orice problemă de acest gen propunând distrugerea planetelor rebele.

Şi aruncă o privire lui Crang şi-l văzu pe detectivul non-A impasibil. Dar alături de el, Patricia dădea semne de nervozitate. Înţelese că înaintea sosirii lui, se discutase de

munca îndeplinită de birou. Cei doi anchetatori erau foarte interesaţi de ceea ce se întâmpla. Brusc, Patricia se amestecă în discuţie.

— Domnilor, zise ea, tăios, sper sincer că luând o hotărâre, nu veţi alege soluţia facilităţii.

Cei doi ofiţeri se întoarseră spre ea şi, de comun acord, îl priviră pe Enro, întrebători. Gorgzidul îşi studie sora cu un zâmbet lejer.

— Poţi fi sigură, zise el cu severitate, că mareşalii Rour şi Ugell au cumpănit bine-faptele.

— Fireşte, aprobă Rour.

Ugell se mulţumi să o ţintuiască cu ochii săi albaştri ca de gheaţă.

— Doresc să aud propunerea lor, zise scurt Patricia, înainte de a-mi face o părere despre acest lucru.

Enro zâmbea în continuare. Se amuza.

— Parcă, îmi amintesc, zise, că sora mea s-a interesat deja în mod deosebit de sistemul care face obiectul acestei discuţii.

Gosseyn aflase despre ce era vorba: Venus! Se găsea în prezenţa comisiei de anchetă numită pentru cercetarea cauzelor înfrângerii lui Thorson în sistemul solar.

— Ei bine, domnilor, zise amabil Enro, văd că suntem cu toţii numai ochi şi urechi.

Ugell scoase o foaie de hârtie din buzunarul interior şi-şi puse ochelarii. Îşi ridică ochii.

— Motivele hotărârii noastre vă interesează?

— Cu siguranţă, zise Enro. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Cum a eşuat Thorson, unul dintre cei mai ingenioşi oameni ai Imperiului, într-o misiune care nu reprezenta decât un incident în cariera lui?

Rour tăcea. Ugell spuse:

— Excelenţa Voastră, am interogat mai mult de o mie de persoane, oameni şi ofiţeri. Relatările converg spre următorul tablou al situaţiei: armatele noastre au invadat cu succes cetăţile rebele. Apoi, după moartea mareşalului

Thorson, noul comandat a ordonat abandonarea lui Venus. Fireşte, aceste ordine au fost executate. Astfel, vedeţi că nu este un eşec al armelor noastre, ci acţiunea unui om ale cărui temeiuri nu le-am descoperit.

Această dare de seamă era aproape exactă. Lăsa de o parte faptul că Venusienii non-A îşi apăraseră cu succes planeta în faţa forţelor asediatoare. În plus, ancheta nu dezvăluia rolul jucat de Gilbert Gosseyn în legătură cu moartea lui Thorson; însă faptele arătate reprezentau o parte a realităţii.

Enro se încruntă.

— Thorson a fost asasinat de succesorul său? întrebă.

— Nu avem nicio dovadă, zise Rour, văzând că Ugell nu răspundea. Mareşalul Thorson a fost ucis în cursul unui atac pe care-l conducea personal împotriva unui cuib de rezistenţă pe planeta Pământ.

Enro explodă.

— Tâmpitul! I-auzi, să conducă personal un atac!

Se stăpâni cu greu.

— Cu toate astea, domnilor, sunt foarte fericit că am auzit această dare de seamă. Concordă cu anumite informaţii culese ulterior şi cu anumite teorii personale. Acum când sunt deranjat chiar aici în palat de oameni care complotează împotriva mea în mod ridicol, aş vrea să-mi daţi numele ofiţerului care l-a înlocuit în postul de comandant al forţelor noastre pe Venus.

Ugell spuse:

— El se numeşte Eldred Crang. Nu am dat de urma acestui trădător.

Cu privirea pierdută, Enro continuă:

— Şi care sunt sugestiile voastre în privinţa acestei planete, domnilor?

— Noi sugerăm, citi Ugell cu voce monotonă, ca părţile locuibile ale acestui sistem să fie impregnate cu oricare dintre izotopii radioactivi cu un an de activitate, pe care-i vom procura pe loc, pentru a face ca sistemul în chestiune

să nu mai fie locuibil.

Îşi ridică ochii.

— Mareşalul Rour ţine destul de tare la o nouă idee de-a lui, sugerată recent de un tânăr psiholog. Este vorba de repopularea unei planete numai cu demenţi criminali. Mi se pare, deşi nu am încorporat acest lucru în concluziile noastre, că aceasta s-ar putea constitui într-o interesantă experienţă susceptibilă de a fi încercată, când planetele în chestiune vor putea fi locuibile.

Îi întinse documentul lui Enro, care-l luă fără nicio vorbă. Se lăsă tăcerea cât timp îl citi.

*

Aşadar, Enro ştia de la început. Aşa se gândi Gosseyn. Micul lor complot ridicol – care nu apucase să depăşească perioada embrionară – îl amuza probabil chiar când pregătea răspunsul cel mai devastator pe care-l putea pune în calea speranţelor lor.

Ştia de mai multe zile şi cine era Eldred Crang.

Enro întinse documentul Patriciei. Fără să-l privească, ea îl rupse.

— Domnilor, iată ce fac eu cu sugestiile voastre.

Se ridică în picioare. Era palidă.

— A venit vremea, Enro, zise, ca tu şi călăii tăi să puneţi capăt masacrelor astea necugetate împotriva oricărui are curajul să vă reziste. Oamenii de pe Venus şi Pământ sunt inofensivi.

— Inofensivi? zise involuntar Rour. Dacă sunt inofensivi cum de au învins armatele noastre?

Ea se întoarse spre el, cu ochii scăpărând.

— Raportul declară că nu a fost o înfrângere. Că retragerea a fost ordonată de ofiţerul care i-a urmat lui Thorson.

Se aplecă spre el.

— Se poate ca să încercaţi să ascundeţi o înfrângere a

forţelor voastre printr-o mărturie falsă, pentru a nu-i răni orgoliul fratelui meu?

Ieşită din minţi, în plină criză talamică, neutraliza cu un gest efortul celuilalt de a se explica şi răspunse singură la întrebare.

— Oricum, informaţiile voastre sunt destul de precise. Pentru că eu am dat acest ordin ofiţerului succesor al lui Thorson. Nu avea decât să se supună surorii stăpânului său. El este aici, aşezat lângă mine. Este soţul meu.

— Scumpă răsplată!

Enro se întoarse spre ofiţer.

— Domnilor, cunosc de mai multe zile identitatea lui Eldred Crang. Nu pot acţiona împotriva lui ca trădător pentru că aici, pe Gorgzid, autoritatea surorii mele este analogă cu a mea. Încerc să-l conving pe seniorul gardian să… hm… îi acorde divorţul, iar în prezent examinează cererea mea.

Vorbea sincer. Părea greu de crezut că dincolo de logica şi sensurile aparente ale cuvintelor să se ascundă hotărârea lui Enro de a se servi de această religie pentru a o obliga pe sora lui să respecte vechiul obicei de pe Gorgzid, căsătoria incestuoasă. Iar restul să fie doar pură invenţie.

Cu aceeaşi sinceritate, Patricia reluă cuvântul:

— Locuitorii sistemului solar au pus la punct un sistem de educaţie de cel mai înalt ordin, o cultură pe care mi-ar plăcea s-o văd răspândindu-se în toată galaxia.

Ea îşi privi fratele.

— Enro, zise, n-are rost să distrugi un sistem care s-a consacrat educaţiei. Dacă vreodată va fi necesar să intrăm în posesia acestor planete, va fi posibil fără vărsare de sânge.

Enro râdea.

— Un sistem de educaţie? Zău aşa?

Ridică din umeri, cinic.

— Secoh va fi prea fericit să vă împărtăşească planul

prevăzut de Templu în ceea ce priveşte planetele cucerite.

Se întoarse cu faţa la mareşali, cu o notă fioroasă în glas:

— Domnilor, vă cer iertare pentru brutalitatea dezagreabilă a surorii mele. Ea are tendinţa să uite că puterea ei în calitate de Gorgzin nu se întinde dincolo de sistemul planetelor ai căror comoştenitori suntem amândoi. Ordonând locotenentului Crang să retragă trupele de pe Venus, ea a uitat că Cel Mai Mare Imperiu este realizarea mea personală. Luându-l de soţ şi autorizându-l pe el şi... (ezită şi-l privi o clipă pe Gosseyn-Ashargin) pe alte persoane să comploteze împotriva mea sub protecţia ei, ea şi-a interzis orice drept pe care l-ar fi avut pentru a face apel la partea afectuoasă a caracterului meu.

Urlă definitiv:

— Puteţi fi siguri că eu nu desemnez comisii de anchetă ca să nu le iau apoi în seamă sugestiile. Şi ca să fiu precaut, pentru a fi sigur că Gorgzina nu mă va pune în faţa unei dileme ducându-se pe Venus, voi da imediat ordin să i se interzică accesul la vreun distorsor galactic până se va termina exterminarea populaţiei sistemului solar, conform raportului. Mulţumesc domnilor. Urările mele de bine vă vor însoţi.

Gosseyn observă că ordinul nu-l privea şi pe prinţul Ashargin. Nu spuse nimic, dar, după terminarea mesei, se îndreptă spre sistemul de distorsoare exterioare ale palatului. Nu ştia dacă era posibil să se ducă pe Venus într-o cabină de distorsor. Cu o navă, da – dar nu putea să-şi procure o navă; nu avea decât să încerce.

Scoase din buzunar bucăţile raportului asupra lui Venus – încă mai era încântat de felul în care Crang îl luase din farfuria Patriciei, îl studiase rapid şi-l pasase lai Ashargin cu un gest foarte natural – şi, iute, le puse la loc.

Coordonatele galactice ale poziţiei lui Sol în spaţiu erau imprimate în partea de sus a paginii întâi. Citi: al optulea decant, R 36400 teta 272° Z – 1800.

La 36400 ani-lumină de axa galactică, în unghi de 272°,

în raport cu linia de origine – bazată pe vreo galaxie îndepărtată – la 1880 ani-lumină de partea minus a planului galactic.

Prima sarcină urgentă: să ajungă în al optulea decant.

Când trăgea de levierul „cutiei”, Gosesyn sesiză schimbarea. Se simţea din nou în noul corp, scăpat de Ashargin.

După trezirea rapidă, se ridică brusc. Căzu gemând, fiindcă fiecare muşchi din corpul său amorţit protesta energic împotriva mişcării bruşte.

O femeie, lângă pat, scăpă o exclamaţie. Leej apăru în câmpul său vizual, în faţa ochilor lui dureroşi.

— Te-ai trezit... zise, cu glas aproape murmurat. Mă gândeam eu că se va întâmpla ceva, dar nu eram sigură.

Avea lacrimi în ochi.

— Trebuie să-ţi spun. Suntem pierduţi. S-a întâmplat ceva cu distorsorul navei – s-a rătăcit. Căpitanul Free zice că ne vor trebui cinci sute de ani pentru a ajunge la baza cea mai apropiată.

Misterul dispariţiei distrugătorului Y 381 907 era, în sfârşit, rezolvat.

15

Non-axiome

Iată câteva dintre principiile Semanticii Generale:

1) Sistemele nervoase umane au o similitudine de structură, dar nu sunt exact la fel;

2) Orice sistem nervos uman este modificat de evenimentele verbale şi nonverbale;

3) Un eveniment modifică spiritul şi corpul în acelaşi timp.

Gosseyn nu încercă să se mişte imediat. Ochii, sub lumina ce îi apăruse brusc, lăcrimau, dar vederea i se îmbunătăţea, îl durea corpul. Fiecare articulaţie, fiecare muşchi, părea să protesteze la tentativa de a se ridica din pat.

Conştientiză ceea ce se întâmplase. Ţinând cont de intervalul de timp scurs pe parcursul transportului prin distorsor, fusese absent de pe distrugător aproape o lună. În tot acest timp corpul său zăcuse în nesimţire.

Îngrijirile primite în această lună, în comparaţie cu cele primite probabil de celelalte corpuri ale lui Gosseyn în „incubatoarele” automate, trebuie să fi fost de o simplitate cvasiprimitivă.

O privi pe Leej. Aşezată pe marginea patului, îl urmărea cu ochii umezi de emoţie. Dar nu zicea nimic, iar el, menajându-şi muşchii amorţiţi, aruncă o privire prin

încăpere.

Un dormitor, destul de bine mobilat, cu două paturi. În celălalt dormise cineva, iar el presupunea că era al ei. De aici, se grăbi să tragă concluzia că ei fuseseră închişi împreună.

Supoziţia pe care avea de gând să o verifice cât de curând. Privirea i se întoarse la ea, iar de această dată ea vorbi:

— Cum te simţi? Imaginile mele nu sunt clare.

El zâmbi încrezător. Abia începea să întrezărească acum ce lună dezastruoasă a fost pentru ea, o femeie de rangul ei. Cu toate încercările la care o supusese Discipolul, ea nu era cu adevărat obişnuită cu primejdiile, sau eşecurile.

— Cred că foarte bine, zise el, încet.

— Până şi maxilarul îl durea când vorbea. Figura delicată a lui Leej se adumbri.

— Un minut, zise ea, mă duc să iau uleiul.

Dispăru în sala de baie şi ieşi din nou degrabă, purtând un mic tub de plastic. Până să-i ghicească intenţiile, ea-l deschise. Acum îşi dădu seama că era gol puşcă. Ea turnă un pic de ulei în palmă şi începu să-l fricţioneze viguros.

— Aşa fac de o lună, zise ea, zâmbind. Îţi dai seama.

Lucru bizar, el înţelegea ce voia să spună. Şi-o închipui pe Leej, o Prezicătoare liberă, care dispunea de servitori pentru toate cele consacrându-se acestei ocupaţii. Stupefacţia pe care o încerca ea însăşi să se vadă acţionând astfel făcea ca intimitatea operaţiei să fie perfect normală. El nu era Enro, care, pentru a fi fericit, voia mâini duioase de femei – dar se destindea şi o lăsa să-i maseze picioarele, braţele, spatele. Ea se dădu la o parte în sfârşit şi observă tentativele lui ezitante de a se ridica în capul oaselor.

Pentru Gosseyn, această neputinţă era derutantă. Nu pentru că nu s-ar fi aşteptat, dar va trebui, pe viitor, să aibă în vedere acest lucru. În timp ce încerca să-şi pună muşchii la treabă, Leej îi scoase hainele dintr-un sertar.

— Am curăţat totul la spălătoria navei, zise, şi te-am spălat acum două ore. Nu-ţi mai rămâne decât să te îmbraci.

Faptul că putuse să se servească de serviciile spălătoriei îl interesă pe Gosseyn, dar nu comentă asupra acestui aspect comun.

— Ştiai că o să mă trezesc?

— Fireşte.

Ea trebuie să fi citit întrebarea pe faţă, fiindcă îi zise repede:

— Nu-ţi face probleme, bruiajul va reveni acum că te-ai trezit.

— Când?

Se gândea să acţioneze.

— Cam într-un sfert de ceas.

Gosseyn se grăbi să se îmbrace.

Timp de cinci sau cincisprezece minute făcu alene înconjurul camerei. Apoi se odihni un minut; timp de două minute acceleră, balansându-şi ritmic braţele. Se opri în sfârşit şi se uită la Leej.

— Aşa deci, nava s-a rătăcit în spaţiu? întrebă.

Ochii lui Leej se întristară.

— Suntem izolaţi, zise ea, tristă. Cineva a dispus un releu care a distrus matricea distorsorului pentru baza cea mai apropiată. S-a întâmplat atunci când ai leşinat, iar matricea nu fusese folosită decât o dată.

Cuvintele tehnice sunau bizar în gura ei, dar semnificaţia rămânea aceeaşi. Fiind ameţit după trezire, nu prevăzuse decât în parte consecinţele spuselor ei. Nu pentru că nu ar fi priceput. Dar spiritul său se axase pe ideea conexă – destul de puţin importantă – că aceasta explică de ce distrugătorul nu răspunsese la niciun apel pe videofon atâta vreme.

De astă dată se înfioră.

Izolaţi, zicea ea. Izolaţi la patru sute de ani-lumină de baza cea mai apropiată. Dacă distorsorul navei era cu

adevărat scos din funcţiune, trebuia să se folosească propulsia atomică, cu toate limitările de viteză ale călătoriilor obişnuite spaţiu-timp.

Dar Leej nu cunoştea practic nimic din domeniul ştiinţific. Trebuie să fi auzit în această lună vorbele de care se servea acum şi care însemnau, desigur, prea puţin pentru ea.

Era mai bine să afle cât mai curând posibil dintr-o sursă mai autorizată anvergura exactă a catastrofei.

Se întoarse şi se uită la uşă, iritat de faptul că era prizonier. Oamenii aceştia nu-şi dădeau seama de ceea ce era el în stare cu creierul său secund. Astfel că nişte uşi închise constituiau nişte precauţii copilăreşti, sâcâitoare acum când erau atâtea lucruri de făcut. Vru s-o întrebe pe Leej, dar ea spuse repede:

— Este deschis. Nu suntem prizonieri.

Ea prevăzuse întrebarea lui. Îi făcu bine să se simtă slobod. Merse la uşă. Se deschise fără efort. Ezită, trecu peste prag şi ieşi pe culoar, un culoar tăcut şi pustiu.

Fotografie podeaua din faţa uşii şi fiind foarte concentrată îşi dădu seama cu o secundă întârziere că creierul secund intrase în acţiune automat la ora prevăzută de Leej.

Reveni în cameră şi o privi.

— Asta era? zise. Acum e momentul?

Ea se ridicase pentru a-l privi. Oftând se lăsă să cadă din nou în fotoliu.

— Ce-ai făcut?

Gosseyn nu avea decât o obiecţie pentru a-i răspunde.

— Dacă vei fi vreodată capturată, explică el, un detector de minciuni ar putea obţine de la dumneata nişte informaţii periculoase pentru noi toţi.

El dădu din cap, zâmbitor. Îi citea în ochi că ştia ce urma să zică el. Îi zise totuşi:

— Cum ai făcut?

— Ţi-am luat suflorul.

— Ai văzut cu o lună înainte?

Ea făcu semn că nu.

— O, nu! Bruiajul a continuat de atunci, toată luna. Dar eu te-am văzut cum te prăbuşeai.

Se ridică.

— A fost foarte simplu, te asigur.

Gosseyn încuviinţă. Pricepea ce voia să spună. Căpitanul Free şi Oreldon trebuie să fi rămas muţi pe moment, neînţelegând ce se întâmpla.

— N-au opus rezistenţă, zise Leej. Şi le-am spus să te transporte în camera noastră. Dar stai puţin, uite, ţi-am pregătit o supă.

Camera noastră, se gândi Gosseyn. Voia să abordeze această problemă cu cât mai multă delicateţe. O văzu cum ieşea din cameră. Reveni cu o tavă pe care se afla un castron cu supă aburindă. Era atât de drăguţă, de amabilă, de inimoasă în relaţia lor încât se hotărî să amâne discuţia.

Mâncă supa şi se simţi mai bine. Dar când ea luă tava, el începu din nou să se gândească la situaţia gravă în care se găseau.

— Mă duc la căpitanul Free, zise.

Pe când mergea prin culoarul părăsit, Venus şi evenimentele nemaipomenite din galaxie i se păreau îndepărtate.

Căpitanul Free îi deschise uşa camerei sale şi prima impresie a lui Gosseyn era că se găsea în faţa unui bolnav. Faţa comandantului corpolent era foarte palidă şi ochii îi luceau de febră. Se uita la Gosseyn ca la o fantomă, îi reveni brusc culoarea în obraji.

— Gosseyn, zise răguşit, ce s-a întâmplat cu dumneata? Ne-am pierdut.

Gosseyn se uită la el, întrebându-se dacă această demonstraţie de emotivitate şi frică explica incompetenţa care-i înlesnise lui intrarea în posesia navei. În cele din urmă, vorbi cu calm:

— Avem de lucru, hai.

Parcurseră împreuna culoarele tăcute ale navei până la

sala de comandă. După o oră reconstitui întregul tablou al situaţiei. Fuseseră introduse nişte circuite suplimentare în matricele plasate în trei fante de similaritate ale tabloului de control. Ele erau interconectate în aşa fel încât dacă una, oricare, dintre ele era folosită la o „oprire de trei indicative”, se dezorganizau.

Oprirea survenise în timp ce similarizase răspunsurile pe perioada inconştienţei de o lună. Matricele dereglate erau cele care corespundeau celor trei baze mai apropiate. Era aşadar imposibil să ajungă la ele prin similarizare.

Gosseyn constată că Free acceptă explicaţiile, cuvânt cu cuvânt. Şi el credea, dar în cunoştinţă de cauză.

„Cineva, îşi zise, a pus circuitele astea. Cine?”

Era o problemă mai subtilă decât părea. Era normal să-i considere pe Discipol *răspunzător.* Dar umbra îşi mărturisise în faţa lui Janasen incapacitatea ştiinţifică.

Această afirmaţie nu însemna că era şi exactă. Cu toate acestea, oamenii care utilizează maşinile nu ştiu neapărat să stabilească relee care pot să împiedice funcţionarea unor aparate complexe.

Gosseyn se duse să se aşeze la biroul căpitanului. Era mai obosit decât voia să recunoască. Dar nu îndrăznea să-şi cruţe eforturile. De undeva, departe, se dăduse ordinul fatal: distrugerea lui Venus! sau, mai bine zis, distrugerea locuitorilor sistemului solar.

Ordinele de acest fel luau un anumit timp pentru a fi puse în aplicare. Dar trebuia să fie precaut.

După ce se odihni două minute, se ridică iar în picioare. O singură metodă rapidă şi logică, pentru rezolvarea problemei; se simţea în stare să o facă.

Memoriză un anumit număr de puncte cheie la bordul navei şi mai multe surse de energie. Apoi apăsă pe un buton care comandă deschiderea unuia dintre panourile glisante care obturau secţiunea inferioară a navei. Îi făcu semn căpitanului Free să o ia înainte.

Fără să scoată o vorbă, coborâră pe scară.

Intrau într-o lume diferită. Acolo, oamenii râdeau, dincolo se auzeau strigăte, zgomotul unor mişcări diverse. Pentru Gosseyn, acestea însemnau perceperea unui flux nervos confuz.

Uşile dormitoarelor erau deschise şi oamenii stăteau prin culoare. Luau poziţia de drepţi la trecerea căpitanului Free, dar reluau numaidecât poziţia de repaos. Gosseyn spuse:

— Oamenii ştiu adevărul?

Comandantul făcu semn că nu.

— Ei cred că facem drumul între două planete. Au fost în contact zilnic cu subofiţerii de serviciu; totul merge bine.

— Nici nu s-au întrebat de ce au rămas uşile închise timp de o lună?

— Ei nu urcă decât la ordin, de obicei pentru a lucra. Aşa că nu crede că sunt prea necăjiţi.

Gosseyn nu făcu nicio observaţie. După el, cineva a urcat fără ordin şi a lucrat cu spor, fără niciun dubiu. Ai fi putut să găsească vinovatul chestionându-i pe cei patru sute optzeci de oameni cu un detector de minciuni, dar în acest timp flota lui Enro, ajunsă în sistemul solar, va răspândi în văzduhul înnorat al lui Venus şi ale Pământului izotopii radioactivi şi trei miliarde de fiinţe vor muri în chinuri groaznice, fără măcar să fie avertizaţi.

Prevedea toate acestea fără Prezicători, dar într-o viziune de coşmar real. Gosseyn se înfioră şi-şi concentra atenţia asupra lucrurilor imediate. La sugestia lui, căpitanul Free ordonă o adunare generală în dormitoare.

— Trebuie să închid uşile? întrebă.

Gosseyn clătină din cap.

— Există mai multe ieşiri, insistă căpitanul. Presupun că aţi venit cu un scop aici. Să pun santinele la uşă?

— Nu, zise Gosseyn.

Căpitanul îl privi, căscând ochii.

— Nu-mi place, zise. Nu e nimeni liber sus, în afara de Prezicătoare. N-ar fi bine dacă s-ar furişa careva şi ar urca pentru a închide panourile dintre cele două secţiuni.

Gosseyn zâmbi. Celălalt habar nu avea de ceea ce se întâmpla. Nu *ăsta* era pericolul.

— Este un aspect pe care l-am luat în considerare, zise.

Trecură prin fiecare dormitor. În timp ce subofiţerii şi căpitanul Free făceau apelul. Gosseyn vorbea cu oamenii. Adoptă o formulă:

— Cum te numeşti? Care sunt impresiile dumitale? Te supără ceva?

La fiecare răspuns pândea nu numai faţa, dar şi fluxul nervos emanat de om, ca o aură.

Treaba era astfel mai rapidă, mai ales când oamenii începură să răspundă. „Merge, doftore. — Da, doftore”, Gosseyn nu făcu nimic, îi lăsă să creadă că aveau de a face cu un psihiatru.

Când era în al treilea dormitor, în creierul secund se închise un releu. Cineva urca pe scara care ducea la secţiunea superioară. Vru să-i spună căpitanului Free, dar nu-l văzu. Se apropie un sergent.

— Căpitanul se spală pe mâini. Vine imediat.

Gosseyn aşteptă. Îi vor trebui, socoti el, un minut şi jumătate agentului Discipolului pentru a merge de la scară la sala de comandă şi apoi tot atât pentru a ajunge la sala distorsoarelor. Pentru că toate aceste distorsoare secunde utilizau matricea principală, *trebuia* mai întâi să se ducă la sala de control.

Ar fi vrut să vorbească cu Leej, dar transportarea ei aici prin similaritate ar fi fost surprinzătoare. În plus, nu avea timp. Spuse că va reveni, ieşi în culoar, se lipi pe podea şi, în această poziţie, se similariză în spatele biroului căpitanului din sala de control.

Se uită, prudent, pe deasupra biroului, dar pe moment nu făcu niciun efort pentru a se mişca – stătea în genunchi şi observa. Omul ridica panoul superior al tabloului distorsorului deasupra fantelor de similaritate. Lucra cu iuţeală, uitându-se, din când în când peste umăr, la una sau cealaltă din cele două intrări. Totuşi Gosseyn nu avea

impresia că se grăbea foarte tare. Nu era de mirare. Trădătorii de acest fel au cu toţii o îndrăzneală ieşită din comun. Un om ca acesta trebuia tratat cu anumite precauţii.

Omul puse jos unul dintre panourile de metal. Retrase rapid matricea din fantă, o puse jos şi luă un obiect strălucitor. Din cauza sclipirii, Gosseyn nu recunoscu imediat obiectul, mult diferit de matricea precedată: o matrice de distorsor în bună stare. Încărcată.

Gosseyn ieşi din ascunzătoare şi se îndreptă spre individ. Era la trei metri când celălalt îl auzi. Înţepeni şi se întoarse încet.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, zise, dar am primit ordin să vin să lucrez aici, la acest…

Se întrerupse şi uşurarea i se citi clar pe faţă. Spuse:

— Credeam că eraţi unul dintre ofiţeri.

Părea să fie pe punctul de a-şi relua lucrul, dar înfăţişarea lui Gosseym îl avertiză. Poate nu voia să rişte. Mâna, cu un gest convulsiv, apăru înarmată cu un suflor.

Gosseyn se similariză la şase metri de tabloul de control. Auzi şuierul suflorului şi un strigăt de uimire în spatele lui. Răsucindu-se rapid, îl văzu pe celălalt cu spatele, contractat. În mâna omului lucea patul suflorului. Rapid, îl fotografie şi, când omul se întoarse tresărind, similariză arma din mâna acestuia. Acum nu se mai grăbea.

Obţinu efectul de teroare maniacă dorit, dar şi ceva în plus. Mârâind ca o fiară, omul încercă să atingă contactele distorsorului. De trei ori îl similariză Gosseyn în poziţie iniţială. Dar a treia oară, celălalt încetă tentativele lui demente. Se opri, scoase dintr-un buzunar un cuţit şi, până ca Gosseyn să prevadă gestul, şi-l înfipse în inimă.

Se auzi zgomot de paşi. Căpitanul Free, urmat de Leej, dădu buzna în cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, cu sufletul la gură.

Se opri mut, văzându-l pe trădătorul cu faţa contractată care se clătină şi căzu mort.

Comandantul îl recunoscu; era unul dintre asistenţii inginerului transmisionist. Verifică matricea dispusă în fantă, dacă ea corespundea efectiv bazei situate la patru sute de ani lumină.

Acum era timp de explicaţii. Gosseyn putu să le expună celorlalţi punctele esenţiale ale raţionamentului datorită căruia întinsese această capcană.

— Dacă era vorba de un agent al Discipolului, era încă la bord. De ce? Pentru că nu lipsea nimeni. De unde ştiam? Ei bine, dumneata, căpitane, ai rămas în contact cu subofiţerii responsabili cu dormitoarele şi te-ar fi înştiinţat.

Aşadar, era încă la bord. O lună întreagă a aşteptat jos, izolat de sala de comandă. Vă imaginaţi prin ce-a trecut; că nu avea, desigur, intenţia de a aştepta atâta ca să scape. Avea el oare un mijloc în acest sens? Aşa mi-am zis, pentru că un om prevede întotdeauna o cale de retragere când îşi face un plan şi nu acceptă ideea morţii decât atunci când se simte prins în capcană.

Iată de ce a urcat de îndată ce s-au deschis uşile.

Evident, noua matrice trebuie să comporte un circuit distrugător care ar fi funcţionat imediat după evadarea lui. Dar aici, este o chestie care mă frământă. Căpitanul Free îmi zicea că trebuia să ne oprim la o bază de la optsprezece mii de ani-lumină distanţă pentru a lua matricele pentru Venus, la 36400 teta 272° Z – 1800 – şi când vom ajunge, va trebui ca actele noastre să fie corecte.

Ce mă frământă pe mine este cum de a putut să prevadă un mecanic că va ai unge la o bază fără a prezenta nişte acte? Îmi veţi zice că Discipolul îl ocrotea, dar nu este deloc logic. Eu nu cred că Discipolul ţine ca Enro să ştie că era răspunzător de încetarea trimiterii de Prezicători la flotele combatante vreme de o lună întreagă.

Ridică ochii.

— După ce aranjezi circuitul ăsta, căpitane, aş vrea să ne întâlnim. Voi fi în camera mea.

16

Non-axiome

În interesul raţiunii, învăţaţi să apreciaţi un eveniment în funcţie de repercusiunile de ansamblu. Aceasta include modificările viscerale şi nervoase, reacţiile emoţionale, gândurile referitoare la eveniment, comentariul formulat, acţiunea reprimată, acţiunea rezultantă etc.

Gosseyn ajunse în cameră, îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. De o oră îl încerca greaţa. Iar efortul depus pentru prinderea sabotorului îi cauzase o tensiune aproape insuportabilă.

Îşi dorea atât de mult să nu-şi arate slăbiciunea. Aşa că simţi cu mare plăcere cum se întrema. După douăzeci de minute de repaos, cu ochii închişi, se întinse, căscă şi deschise ochii.

Se aşeză pe pat şi respiră adânc. Parcă ar fi fost un semnal pentru Leej, care intră cu un alt castron de supă. Acest minutaj implica o previziune precisă. Gosseyn se gândi la acest lucru mâncând supa, pe care o termină când în cameră intră căpitanul Free.

— Ei bine, zise, suntem gata. Plecăm când doreşti.

Gosseyn se uită la Leej, dar ea clătină din cap.

— Să nu aştepţi nimic de la mine, zise. Cât pot vedea eu, e bine, dar nu pot să văd la distanţa la care mergem.

Căpitanul Free spuse:

— Suntem pregătiţi să traversăm restul decantului al nouălea, cu destinaţia bazei marginale celei mai apropiate de al optulea. Acolo, fireşte, va trebui să ne oprim.

— Apropiaţi-vă de bază cu o oprire anticipată şi mai vorbim atunci, zise Gosseyn.

După optsprezece salturi de similarizare, ceva mai mult de zece minute, timp aparent, căpitanul Free era din nou în cameră.

— Suntem la şase ani-lumină şi trei sferturi de bază, zise. Nu-i rău. Adică la unsprezece mii de ani-lumină de Venus.

Gosseyn se ridică şi, cu picioarele ţepene, merse până-n sala de comandă. Se aşeză pe canapeaua din faţa domului transparent. Întrebarea era: Să pornească drept. spre bază? Sau să se apropie din exterior? Aruncă o privire interogativă lui Leej.

— Deci? zise.

Tânăra se duse la panoul de control. Se aşeză pe fotoliul turnant şi spuse:

— Mergem.

Ea trase de levier. Peste o secundă erau în bază.

În jur era întuneric. În timp ce ochii se acomodau cu lumina difuză, Gosseyn constată că enorma cavernă de metal era mult mai mare decât cea a Celui Mai Mare Imperiu de pe Venus.

Îşi îndreptă atenţia către căpitanul Free. Acesta dădea instrucţiuni prin videofon. Veni la Gosseyn în momentul în care Leej se ridica. Spuse:

— Un subaltern al comandantului portului va urca la bord peste aproximativ o jumătate de oră. Între timp, am dat ordin să se transporte la bord echipamentul necesar. Ca simplă rutină.

Gosseyn încuviinţă, dar, observându-l pe ofiţer, rămase îngândurat. Nu-l preocupa căpitanul Free, sau posibila lui împotrivire. Cu Leej lucrând în tandem pentru eliminarea oricărei primejdii, înainte de a avea loc, numai era nevoie

să se gândească la riscurile reprezentate de oameni sau de maşini.

Cu toate astea, Free părea să se comporte nu ca un prizonier ci ca asociat interesat. Gosseyn nu dorea deloc să-i arate că îşi trăda menirea de ofiţer al Celui Mai Mare Imperiu, dar era nevoie să se înţeleagă sincer.

Optă pentru sinceritate şi-i vorbi. Când se-ntrerupse, aşteptă aproape un minut. În sfârşit, căpitanul Free răspunse:

— Gosseyn, un om în situaţia dumitale, cu această putere deosebită, nu poate avea idee prin ce au trecut sute de mii de ofiţeri ai Celui Mai Mare Imperiu atunci când Enro a luat comanda. S-a făcut cu multă îndemânare şi, dacă asta a fost pentru ceilalţi ce a fost pentru mine, cred că s-au simţit cam încolţiţi. Era imposibil să ştii ce să faci. Speranţe peste tot şi strivitoarea majoritate a echipajelor pentru Enro. Când era ministru de război, avusese ocazia să-şi plaseze oamenii în toate poziţiile cheie.

Căpitanul Free dădu din umeri.

— Foarte puţini dintre noi au rezistat. Se executau oameni în stânga şi-n dreapta, după cum făceau sau nu remarci, ceea ce părea să fie singurul criteriu. După un test cu detectorul de minciuni am fost plasat ca persoană dubioasă, şi avertizat. Dar am fost lăsat în viaţă pentru că nu mă împotriveam în niciun fel.

— Restul a fost destul de simplu. Practic, cariera a încetat să mă mai intereseze. Mă plictisea. Şi când mi-am dat seama ce însemna această călătorie spre Yalerta, mi-e teamă că am scăpat din mâini disciplina la bord. Aveam impresia că prezicătorii vor asigura victoria lui Enro. Când v-aţi prezentat, timp de câteva minute, asta m-a şocat. M-am şi văzut la curtea marţială şi executat. Şi apoi am simţit că ne-aţi putea proteja. Mai mult nu-mi trebuia. De atunci am fost omul dumitale. Eşti mulţumit de răspuns?

Efectiv. Şi Gosseyn întinse mâna.

— Un vechi obicei de pe planeta mea, zise, sub forma ei

cea mai elevată, este un mod de a pecetlui o prietenie.

Îşi strânseră mâinile. Gosseyn se întoarse degrabă spre Leej.

— Ce vezi? întrebă.

— Nimic.

— Fără bruiaj?

— Deloc. Actele de la bord indică faptul că îndeplinim o misiune specială, indicată vag, ceea ce îi dă căpitanului Free o autoritate considerabilă.

— Asta înseamnă că vom părăsi baza fără necazuri?

Ea încuviinţă, dar rămase serioasă.

— Bine-nţeles, zise ea cu francheţe, văd o imagine din viitor pe care ai putea-o altera printr-o interferenţă voită. De exemplu, ai putea să încerci să bruiezi, numai ca să nu-mi dai dreptate. N-am idee ce s-ar putea întâmpla în aceste condiţii. Dar imaginea mea nu prezintă niciun bruiaj.

Lui Gosseyn îi plăceau experienţele, dar nu era momentul potrivit. Şi situaţia prezenta alte aspecte.

Ansamblul problemei previziunii părea din ce în ce mai tulburător pe măsură ce-l aprofunda. Dacă Enro, Prezicătorii şi Gilbert Gosseyn însuşi erau cu toţi produsele unui aceluiaşi antrenament, de ce el, care se aflase într-un incubator de treizeci de ori mai mult decât un prezicător – şi de peste o sută de ori mai mult decât Enro – de ce nu putea să vadă de la distanţă ca Enro şi în viitor ca Prezicătorii?

„Antrenament”, se gândi. Al său. Fiindcă ei nu avuseseră parte de niciunul, dar al său rămăsese parţial şi prevăzut pentru un scop modificat ulterior.

După ce-i va avertiza pe venusieni, va trebui să-l consulte pe doctorul Kair şi pe ceilalţi savanţi. Şi de această dată, ei vor lucra asupra acestei probleme cu o nouă înţelegere a posibilităţilor sale.

După mai puţin de o oră de la sosire, părăseau baza. După zece etape şi zece mii de ani-lumină, se găseau în apropierea Gellei.

Următoarea staţie – Venus.

La sugestia lui Gosseyn, Leej manevră cadranele de oprire anticipată. Sau mai bine zis, zăbovi mai multe secunde ca să le regleze. Apoi brusc, se lasă pe spate, scutură din cap şi spuse:

— Ceva nu merge. Nu pot detecta, dar am sentimentul că nu vom ajunge atât de aproape de această planetă ca de baza precedentă. Am sentimentul unei… interferenţe.

Gosseyn nu ezită.

— Le telefonăm, zise.

Dar videofonul şi placa rămaseră mute, moarte.

Stătură pe gânduri, dar nu multă vreme. Nu mai era nimic de făcut decât să ducă nava până la Venus.

Ca şi înainte, saltul de similarizare păru instantaneu. Căpitanul Free privi indicatoarele de distanţă şi-i spuse lui Leej:

— Bună treabă. Opt ani-lumină de baza lui Venus, Nici că se putea mai bine.

Avu loc o explozie sonoră şi o voce tună:

— Aici roboperatorul de serviciu – apel de urgenţă!…

17

Non-axiome

În interesul raţiunii, să nu uităm **inter-reacţia.** Un raţionament se poate referi la realitate – dar poate să se refere la un raţionament referitor la un raţionament referitor la realitate.

Din cinci paşi vioi, Gosseyn ajunse la tabloul de control şi rămase în spatele căpitanului Free, vigilent şi încordat. Privirea i se punea succesiv pe videofoanele din faţă, dinapoi şi din lături. Roboperatorul reluă cu vocea „urgenţelor”.

— Apeluri în spaţiu? behăi. Roboţii schimbă mesaje.

— Transmite-le, ordonă căpitanul Free.

Îi aruncă o privire lui Gosseyn.

— Crezi că flota lui Enro a şi ajuns?

Gosseyn voia alte dovezi.

„Am fost eliberat de Ashargin, se gândi, la câteva minute după ce Enro a dat ordinul. Mi-au trebuit, fără dubiu, patruzeci de ore pentru a ajunge pe distrugător, încă două până la bază şi ceva mai puţin de patruzeci şi opt de ore pentru a veni aici – în jur de o sută douăzeci şi două de ore din care numai trei pot fi considerate pierdute.”

Cinci zile! Flota de execuţie, în mod sigur, putea fi detaşată de la o bază mult mai apropiată de Venus – şi

probabil că aşa se şi întâmplase. Aceasta îl încurca în previziunile sale. Comunicaţiile videofonice prin similaritate implicau o deplasare de electroni după scheme relativ simple. Electronii fiind, fireşte, identici până la o optsprezecea zecimală, „marja de eroare” a transmisiei era de numai paisprezece secunde pentru patru mii de ani lumină.

Flota lui Enro *s-ar putea* să fie acolo în faţa lor, ţinând cont de timpul câştigat prin transmiterea ordinelor telefonice. Dar atacul împotriva unor baze planetare, implică o altă pregătire. Ar trebui timp pentru îmbarcarea materialului necesar pentru felul de distrugere atomică hărăzită Pământului şi lui Venus.

Şi mai era şi un punct şi mai important, Enro viza un scop personal. Chiar şi acum. el ar putea să mai amâne ordinele sale de distrugere a popoarelor sistemului solar cu speranţa că ameninţarea cu un asemenea atac o va forţa poate pe sora lui să se mărite cu el.

Din nou, roboperatorul urlă:

— Transmit acum, zise, mesajele roboţilor.

Vocea se calmă, deveni mai clară.

— Navă prin CR – 94 – 687 – 12 – bzzz – similarizaţi – Atac convergent – cinci sute fiinţe umane la bord – bzzz – zero 54 secunde… Capturaţi.

Gosseyn zise cu glas scăzut:

— Dar noi suntem atacaţi de un baraj de roboţi.

Uşurarea pe care o simţi cuprindea orgoliu şi exaltare, cât şi prudenţă. Nu trecuseră nici două luni şi jumătate de la moartea lui Thorson şi se organiza apărarea împotriva asalturilor interstelare.

Cei non-A trebuie că şi-au dat seama că se găseau la discreţia unui dictator nevrozat şi că era nevoie să concentreze spre protecţia lor resursele productive ale sistemului. Aceasta putea fi ceva titanic.

Gosseyn văzu că degetele căpitanului Free pipăiau levierul care-i putea duce la baza Gela, stea situată la o mie

de ani-lumină înapoi.

— Aşteaptă, zise.

Comandantul părea încordat.

— N-o să rămâi aici?

— Vreau să văd, zise Gosseyn, numai puţin.

Pentru prima oară se uită la Leej.

— Dumneata ce spui?

Ea părea îngrijorată. Spuse:

— Văd atacul, dar nu înţeleg natura lui. Există un bruiaj de la început. Cred…

Nu mai putu să continue. Toate radarele din sala de control începură să se aprindă şi să avertizeze sonor. Erau prea multe imagini pe videoplăci ca Gosseyn să poată să le privească pe toate.

Fiindcă, în acelaşi timp, ceva încerca să pună stăpânire pe conştiinţa lui.

Creierul său secund reperă prezenţa unei reţele masive de energie complexă şi observă că această reţea încerca să scurtcircuiteze impulsiunile emanate de centrii motori ai creierului său sau cele care ajungeau acolo, încerca? Reuşea.

Avu o viziune rapidă a naturii şi limitelor acestei faze a atacului. Brusc, făcu pauza cortico-talamică.

Presiunea se întrerupse instantaneu.

Cu coada ochiului, o văzu pe Leej în picioare, rigidă, cu o expresie torturată pe figură. În faţa lui, căpitanul Free, încremenit, cu degetele chircite ca nişte gheare de marmură la mai puţin de doi centimetri de levierul care i-ar putea aduce înapoi pe Gela.

Deasupra lui, roboperatorul transmise:

— Unitate CR – bzzzz – scoasă din luptă – Toată lumea de la bord sub control cu o singură excepţie – Concentraţi-vă – asupra recalcitrantului.

Cu un bobârnac, Gosseyn deplasă levierul care trebuia să-i readucă la o mie de ani-lumină depărtare.

Se întunecă.

*

Distrugătorul Y 381 907 plutea în spaţiu, în Siguranţă, la puţin peste opt sute de ani-lumină de Venus. În fotoliul de pilotaj, căpitanul Free începea să piardă din rigiditatea anormală.

Gosseyn se răsuci şi alergă la Leej. Ajunse la timp. Contracţia care o ţinea în picioare dispărea. O prinse în braţe pentru a nu se prăbuşi.

În timp ce o. transporta spre canapeaua din faţa cupolei transparente, îşi reprezentă restul navei. Cu sutele, oamenii se prăvăleau. Dacă rămăseseră întinşi în momentul critic, acum, erau complet moi, cu muşchii relaxaţi, ca şi cum orice tensiune ar fi dispărut din trupurile lor.

Inima lui Leej bătea. Se lăsase atât de moale în braţele sale încât crezuse că era moartă. Gosseyn se îndreptă, îi văzu pleoapele fremătând şi ochii care încercau să se deschidă. Dar îi trebuiră aproape trei minute ca să se poată ridica pe canapea şi spuse pe un ton obosit:

— Doar n-o să ne mai întoarcem?

— O clipă, zise Gosseyn.

Căpitanul Free se agita şi Gosseyn se temu să nu se arunce peste comenzi, crezând că nava era încă în pericol. Îl ridică numaidecât de pe fotoliu.

Mintea-i lucra în vreme ce-l purta până la canapea, lângă Leej, gândindu-se la ce spusese adineauri. Întrebă:

— Vezi că ne întoarcem?

Încuviinţă cu părere de rău.

— Dar asta-i tot. Depăşeşte înţelegerea mea.

Gosseyn dădu din cap. se aşeză şi o privi. Sentimentul lui de uşurare se atenua. Metoda venusiană de apărare era atât de specială, atât de bine calculată pentru a-i afecta pe cei străini de non-A, încât numai prezenţa lui salvase nava.

Deci, i se arătase că Venusienii posedau o defensivă invincibilă.

Dar dacă nu s-ar fi aflat la bord, nu ar fi existat bruiaj pentru a o deruta pe Leej. Ea ar fi prevăzut atacul din vreme şi nava ar fi scăpat.

În acelaşi fel, şi flota lui Enro, cu prezicătorii săi, se vor eschiva de primul şoc. Şi poate că prezicerile vor fi atât de precise încât flota va putea continua spre Venus.

Se putea ca sistemul de apărare în întregime, oricât de minunat ar fi, să rămână fără valoare. Construindu-şi roboţii, venusienii nu ţinuseră cont de prezicători. Acest fapt nici nu-l miră. Nici Crang nu avea habar de ei. Bineînţeles, se putea ca în flota detaşată de Enro să nu fie Prezicători. Dar, desigur, nu trebuia să conteze pe asta.

Ajuns la acest punct, spiritul său reveni la ceea ce spusese Leej cu puţin timp în urmă. Dădu din cap, reprezentându-şi situaţia. Apoi spuse:

— Trebuie să mai încercăm, pentru că trebuie să trecem prin această defensivă. Acum sau niciodată.

Deja, într-adevăr, se forma în mintea lui imaginea roboţilor defensivi, care se împotriveau flotei uriaşe a lui Enro în al şaselea decant. Şi dacă s-ar putea găsi o metodă de accelerare a reacţiilor lor, în aşa fel încât atacul să survină nu la cincizeci şi patru de secunde ci la o secundă după, poate că atunci previziunile prezicătorilor ar ajunge prea târziu.

Gosseyn se gândi la mai multe posibilităţi, apoi explică cu prudenţă lui Leej specificul pauzei cortico-talamice. Exersară de mai multe ori, abia atingând subiectul, dar nu era timp pentru mai mult.

Aceste precauţii puteau rămâne inoperante, dar era mai bine să le prevadă.

După terminarea acestor preliminarii, se aşeză în fotoliul de pilotaj şi aruncă o privire în jur.

— Gata? întrebă.

Leej spuse pe un ton tânguitor:

— Nu cred că-mi place deloc să fiu în spaţiu.

Alt comentariu nu mai făcu.

Căpitanul Free nu spuse nimic. Gosseyn continuă:

— Bun, de astă dată, vom merge cât vom putea de departe. Împinse levierul.

Atacul surveni la treizeci şi opt de secunde după ieşirea lor din întuneric. Gosseyn observă nuanţele, anulă instantaneu efectul şocului asaltului, asupra spiritului său. Însă, de data asta, făcu un pas în plus.

Încercă să suprapună un mesaj forţei complexe:

— Ordonă încetarea atacului!

Repetă de mai multe ori, aşteptând ca ordinul să fie reluat de roboperator, dar acesta continua să transmită schimburile între creierele roboţilor exteriori navei. Trimise un al doilea mesaj:

— Întrerupe orice contact! ordonă cu fermitate.

Robotul navei spuse vag că toate elementele, în afară de unul singur, erau scoase din luptă, şi fără cea mai mică menţiune a ordinului, adăugă:

— Concentraţi-vă asupra recalcitrantului.

Gosseyn apăsă levierul şi opri similizarea după cinci minute-lumină.

După şaisprezece secunde, reluă atacul. Aruncă un ochi la Leej şi la comandant. Amândoi se prăbuşeau pe locurile lor. Antrenamentul lor non-A fusese prea scurt pentru a da rezultate.

Îi lăsă pentru a supraveghea videofoanele, aşteptându-se la un atac cu suflorul. Nu se întâmplă nimic şi se apropie cu o jumătate de zi-lumină de Sol.

Ochi contoarele şi văzu că Venus rămânea la mai mult de patru zile-lumină.

De această dată atacul se declanşă după opt secunde.

Tot nu era de ajuns, dar putea să-şi completeze imaginea care i se forma în minte. Venusienii încercau să captureze navele fără a le distruge. Instrumentele realizate în acest scop ar fi fost minunate pentru o galaxie de fiinţe umane normale. În plus, erau remarcabile prin felul în care îi deosebeau pe amici de inamici, pe de altă parte nu aveau

decât o valoare limitată împotriva creierelor secunde sau a Prezicătorilor. Gosseyn se gândi că se grăbiseră să le fabrice considerând că nu era timp suficient.

Acest fapt se adeverea de la un minut la altul; mai făcu o încercare. Trimise un mesaj unităţii care se străduia în continuarea cu o încăpăţânare mecanică şi oarbă să-l captureze.

— Consideraţi-ne ca prinşi cu toţii, dacă-i vorba pe-aşa.

Din nou, niciun semn că mesajul său ar fi fost auzit. Încă o dată împinse levierul de similaritate al cărui reglaj fusese cu atâta grijă făcut de Leej.

„Acum, se gândi, vedem care pe care.”

Când negura temporală se risipi, indicatoarele de distanţă îl situau la nouăzeci şi patru minute-lumină de Venus. După trei secunde se declanşă atacul şi de astă dată într-un mod total diferit.

Nava se cutremură în toată structura ei. Pe videoplacă, ecranul protector lucea cu un oranj aprins. Roboperatorul, pentru prima dată, emise un urlet tânguitor.

— Bombe atomice, frontal!

Cu un deget, Gosseyn readuse levierul în poziţia iniţială şi similariză nava la nouă sute unsprezecee ani-lumină în direcţia Gellei.

A doua sa tentativă de a pătrunde prin defensiva lui Venus eşuase.

Gândindu-se deja la detaliile celui de-al treilea atac, Gosseyn o reanimă pe Leej. Ea îşi recăpătă cunoştinţa şi scutură din cap.

— Nici vorbă, zise ea, sunt prea obosită.

El vru să spună ceva, dar se mulţumi doar să-i studieze faţa. Oboseala era indubitabilă. Trupul nu mai avea vlagă.

— Nu ştiu ce mi-au făcut ăştia, zise ea, dar eu am nevoie de odihnă înainte de a face ce-mi ceri. Şi apoi, adăugă ea, nici dumneata nu mai poţi.

Aceste vorbe îi amintiră de propria epuizare. El înlătură acest obstacol, vrând să vorbească, dar Leej făcu un semn

de tăgăduire.

— Nu discuta cu mine, zise ea cu glas stins. Pot afirma acum că există o întrerupere de mai mult de şase ore înainte de următorul bruiaj şi că vom folosi acest răgaz pentru un repaos absolut necesar.

— Vrei să spui că rămânem aici, în spaţiu?

— Culcaţi! îl corectă ea. Şi nu te mai frământa atâta pentru aceşti venusieni. Oricine i-ar ataca va trebui să dea înapoi pentru a examina situaţia aşa cum am făcut şi noi.

Se gândi că avea dreptate. Logica observaţiei ei era aristoteliană şi nu se sprijinea pe nicio dovadă, dar concepţia sa generală era plauzibilă. Oboseala fizică. Reflexe lente. Nevoie imperativă de a recupera după fricţiunile bătăliei.

Elementul uman intra pe lista combatanţilor.

— Acest bruiaj, întrebă el, din ce cauză?

— Te trezim, zise Leej, şi apare imediat.

Gosseyn o privi.

— Fără niciun avertisment?

— Niciun cuvânt.

*

Gosseyn se trezi în întuneric şi se gândi: „Trebuie într-adevăr să studiez fenomenul acestui creier secund.” Imediat, găsi curios faptul că avusese un astfel de gând în timpul somnului.

La urma urmei, ideea sa – idee rezonabilă – nu fusese ea de a renunţa la această problemă până ajungea pe Venus?

În patul vecin simţi o mişcare; Leej aprinse lumina.

— Am impresia unui bruiaj continuu, zise ea. Ce se întâmplă?

În acest moment, percepu o activitate în interiorul lui însuşi. Creierul său secund funcţiona ca şi cum procesul automat se declanşase în urma unei impulsii. Simplă senzaţie, mai puternică decât conştiinţa bătăilor inimii sale,

sau dilatarea urmată de contracţia plămânilor, dar la fel de regulată. De astă dată, însă fără impulsie.

— Când a început bruiajul? întrebă.

— Acum.

Era serioasă.

— Ţi-am spus că va fi acum, dar mă gândeam că va fi; ca de obicei, un blocaj momentan.

Gosseyn încuviinţă. Hotărâse să doarmă până în momentul bruiajului. Acesta era momentul. Se culcă din nou, închise ochii şi. deliberat, îşi destinse muşchii vaselor sangvine ale creierului, conform unui proces hipnotic simplu. Aceasta părea metoda cea mai normală de reducere a fluxului cerebral.

Şi după aceea începu să nu mai ştie ce să facă. Cum se poate opri viaţa inimii sale şi a plămânilor – sau fluxul inter-neuronic emis subit şi fără avertizare de creierul său secund?

Se aşeză pe pat. O privi pe Leej. Vru să-i mărturisească eşecul, când văzu un lucru straniu. Ea părea că se ridică, se duce până la uşă. O vedea aşezată la o masă la care se găseau deja Gosseyn şi căpitanul Free. Figura sa se clătina. O revăzu, mai departe, acum. Figura era mai vagă, ochii săi măriţi, ea zicea ceva ce el nu auzi.

Tresări, se întoarse în cameră, iar Leej era tot acolo, aşezată pe marginea patului şi îl privea stupefiată.

— Ce se întâmplă? zise ea. Continuă. Bruiajul nu conteneşte.

Gosseyn sări în picioare şi începu să se îmbrace.

— Nu mă întreba nimic, acum, zise el. Voi părăsi poate această navă dar voi reveni.

După un timp îşi aminti de una dintre zonele memorizate, de pe Venus, cu două luni şi jumătate în urmă.

Percepea fluxul ritmic şi slab al creierului secund. În mod deliberat se destinse aşa cum făcuse pe pat. Simţi modificarea amintirii. Se alterase vizibil. Simţi cum creierul urma schema modificată. Erau mici întreruperi, salturi. Dar

de fiecare dată, imaginea fotografiată în mintea lui se năştea, precisă, clară – deşi diferită.

Închise ochii. Nicio schimbare. Transformarea continua. Ştia că trecuseră trei săptămâni; apoi o lună, apoi timpul scurs de la plecarea de pe Venus. Însă, fotografia zonelor rămânea exactă la douăzeci de zecimale.

Deschise ochii, se scutură şi cu bună-ştiinţă se căzni să-şi recapete cunoştinţa lucrurilor ce-l înconjurau.

A doua oară fu mai simplu; încă şi mai bine, a treia oară. La a opta încercare, erau încă nişte lipsuri dar, când îndreptă atenţia asupra camerei, îşi dădu seama că faza involuntară a descoperirii sale trecuse. Nu-l mai încerca senzaţia de flux în interiorul creierului secund.

Leej spuse:

— Bruiajul a încetat.

Ea ezită:

— Dar îi ia locul altul.

Gosseyn încuviinţă.

— Plec acum, zise.

Fără şovăire se concentră pe vechiul cuvânt cheie al zonei memorizate. De îndată, se găsi pe Venus.

Sosi, aşa cum se aştepta îndărătul stâlpului folosit pentru a se ascunde în ziua sosirii sale pe Venus la bordul lui *Preşedinte Hardie.*

Lent, fără grabă, se uită în jur să vadă dacă apariţia lui nu fusese observată. Văzu doi oameni. Unul dintre ei se îndrepta spre o ieşire parţial vizibilă. Celălalt îl privea direct.

Gosseyn şi cu el porniră în acelaşi timp, unul spre celălalt. Se întâlniră. Venusianul se încruntă.

— Mi-e teamă că va trebui să vă cer să rămâneţi aici până chem un detectiv, zise el. Priveam locul în care… (ezită)… Unde v-aţi materializat.

Gosseyn răspunse:

— Întotdeauna m-am întrebat ce efect poate să aibă asupra unui observator.

Nu făcu niciun efort pentru a nega ceea ce se produsese.

— Aş vrea să fiu condus imediat la experţii voştri militari.

Omul îl privi, gânditor.

— Sunteţi un non-A?

— Sunt un non-A.

— Gosseyn?

— Gilbert Gosseyn.

— Eu mă numesc Armstrong, zise omul întinzând mâna, zâmbind. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu dumneata.

Se opri.

— Dar să ne grăbim.

Nu se îndreptă spre uşă, aşa cum se aştepta Gosseyn, încetini pasul şi întrebă de ce. Amstrong îi explică:

— Îmi cer iertare, zise, dar, dacă e să ne grăbim, dumneata trebuie să mă urmezi. Ai idee ce este un distorsor?

Avea el una.

— Nu avem deocamdată decât câteva, continua Armstrong. Am construit o sumedenie, dar pentru alte uzanţe.

— Ştiu, zise Gosseyn. Nava pe care mă aflam a intrat în contact cu unele din rezultatele lucrărilor voastre.

Armstrong se opri când ajunseră la distorsor. Privirea îi îngheţă şi se albi la faţă.

— Vrei să spui, întrebă el, că defensiva noastră nu este bună de nimic?

Gosseyn şovăi:

— Nu suni încă sigur, dai mă tem că aşa este. Trecură prin întunericul distorsorului Când Armstrong deschise uşa cabinei, se găseau la capătul coridorului. Porniră iute, Gosseyn în urma celuilalt, până într-un loc unde mai mulţi oameni aşezaţi la nişte birouri scotoceau prin mormane de documente. Gosseyn nu fu prea surprins să descopere că Armstrong nu cunoştea pe niciunul dintre ei. Venusienii non-A erau nişte indivizi pe de-a-ntregul responsabili şi aveau acces oricând în uzinele unde se executau lucrările

cele mai secrete.

Armstrong îşi spuse numele venusianului de la uşă, apoi îl prezentă pe Gosseyn.

Omul, care rămăsese aşezat până atunci, se ridică şi întinse mâna.

— Mă numesc Elliott, zise.

Se întoarse spre un birou dir. preajmă şi striga:

— Hei, Don, cheamă-l pe doctorul Kair, A venit Gilbert Gosseyn.

Gosseyn nu aşteptă sosirea doctorului Kair. Ce avea el de spus era prea urgent. Repede, pomeni de atacul ordonat de Enro. Aceasta produse un efect considerabil, dar nu cel scontat.

Elliott spuse:

— Aşadar, Crang a reuşit. Formidabil tipul!

Gosseyn, gata să continue, se opri şi se uită la el, uluit un moment de vorbele acestuia.

— Vrei să spui Crang s-a dus pe Gorgzid pentru a-l convinge pe Enro să declanşeze un atac împotriva lui Venus?

Se întrerupse, gândindu-se la complotul, născut mort, pentru asasinarea lui Enro. Lămurit acum. Nu se prevăzuse că va reuşi.

Bucuria lui se stinse. Pe scurt, le vorbi despre Prezicători. Încheie cât se poate de sincer:

— Nu am verificat efectiv dacă un Prezicător poate trece de barajele voastre dar, logic, cred că e posibil.

Urmă o scurtă discuţie, apoi fu însoţit până la un videofon, unde un om, apăsând pe butoane, vorbea cu jumătate de gură unui roboperator. Omul îşi ridică nasul.

— Este un înregistrator, zise. Mai spune o dată povestea.

Cu această ocazie, intră în detalii. Făcu o descriere a Prezicătorilor, a culturii lor, a caracterului talamic predominant al indivizilor întâlniţi şi continuă cu imaginea Discipolului şi a ceea ce credea el că era această formă de umbră. Făcu o descriere a lui Enro, a situaţiei de la curtea

din Gorgzid şi a poziţiei lui Crang.

— M-aţi înştiinţat, continuă el, doar că Crang s-a dus acolo cu scopul de a-l face pe Enro să-şi trimită flota pentru a distruge pe Venus. Pot să vă asigur că şi-a îndeplinit misiunea dar, din nefericire, nu avea habar de existenţa Prezicătorilor. Aşa că atacul care este pe punctul de a se declanşa va fi purtat de inamic în condiţii mai favorabile decât şi-ar închipui cineva, cunoscând specificul sistemului defensiv pus la punct de Pământ şi de Venus.

Încheie liniştit:

— Vă las să meditaţi.

Elliott se aşeză la locul lui şi zise cu gravitate:

— Transmite observaţiile dumitale pe cale normală robotului receptor.

Gosseyn observă atunci că metoda uzuală consta în discuţii în mici grupuri, pentru a veni cu cât mai multe sugestii rezonabile cu putinţă. Unul dintre membrii grupului se întâlnea atunci cu delegaţii altor grupuri şi observaţiile treceau de la un etaj la altul. După treizeci şi şapte de minute de la propunerea lui Elliott, robotul receptor îl chemă şi-i furniză patru sugestii principale, în ordinea priorităţii.

1) Pe o linie, între Venus şi Gela, baza de unde vor veni navele galactice, să se concentreze toată defensive, în aşa fel încât reacţia roboţilor să se producă la interval de doua sau trei secunde.

Distrugerea completă fiind celălalt termen al alternativei, nădejdea lor era într-o linie de apărare de acest gen, care, luând duşmanul pe neaşteptate, să fie suficientă pentru capturarea primei flote în întregime, cu Prezicători sau nu;

2) Să fie aduse Leej şi distrugătorul şi să se vadă de ce este în stare un Prezicător *cunoscător* al specificului defensivei;

3) Să se abandoneze planul ridicării secrete împotriva lui Enro în favoarea Ligii şi să se ofere Ligii toate armele secrete fără a se pierde din vedere că aceste informaţii ar

putea fi prost utilizate şi că o pace impusă de către o Ligă iritată nu ar fi prea diferită de predarea necondiţionată lui Enro. În schimb, să se ceară primirea emigranţilor venusieni.

4) Să se abandoneze planeta Venus.

*

Gosseyn reveni în distrugător şi se făcură ultimele pregătiri pentru a treia încercare de a se penetra defensiva. Ar fi dorit să rămână la bord, dar Leej însăşi refuză.

— Încă o secundă de bruiaj şi suntem pierduţi. Ai putea să afirmi că nu va fi?

Gosseyn nu putea. Într-o anumită măsură, era capabil să utilizeze noua sa facultate de prezicere a viitorului, în privinţa bruiajelor.

— Dar dacă va fi bruiaj când voi fi la sol? întrebă. Ajungi până acolo?

— Dar asta nu-i treaba dumitale, sublinie Leej. Cum ţi-am mai spus: există nişte limite.

În orice caz, abilitatea ei nu păru să aibă fiindcă la ora două fără un minut, Y 381 907 se materializă la cinci kilometri deasupra bazei galactice a lui Venus şi porni în unghi ascuţit în atmosferă. Fu urmată o clipă mai târziu de o serie de torpile. Aidoma unei stele căzătoare, traversă atmosfera planetei, nevăzută mai tot timpul, dar nu şi pe videofonul care-i urmărea zborul spasmodic.

De vreo douăzeci de ori, torpilele atomice explodară în locul pe care-l ocupa cu o secundă mai devreme, dar, la fiecare explozie, distrugătorul se găsea deja departe. După o oră de vânătoare fără sorţi de izbândă, robotul central de control ordonă tuturor roboţilor să întrerupă urmărirea.

Gosseyn se similariză la bord, reluă comenzile de la Leej, extenuată, şi duse nava până la depozitul secţiunii Industrie militară.

Nu le făcu nicio observaţie venusienilor. Trecerea navei

era grăitoare. Prezicătorii *puteau* să depăşească defensiva.

Trei ore mai târziu, în timpul cinei, ea încremeni:

— Nave! zise.

Preţ de câteva secunde rămase pe loc, rigidă şi apoi se relaxă.

— Acum e bine, zise ea, au fost prinse.

Aceasta se întâmplă cu un sfert de oră înainte ca robocontrolul să confirme că o sută opt nave de război, inclusiv două nave de luptă şi zece crucişătoare, tocmai fuseseră prinse de o unitate concentrată de cincisprezece milioane de roboţi cerebro-controlori.

Gosseyn însoţi misiunea de anchetă care examină una dintre navele de luptă. Cât mai repede cu putinţă, ofiţerii şi echipajul fură evacuaţi. În acest timp o echipă de savanţi studia organismele navei. În acest sector, Gosseyn se arătă foarte util. Făcu în faţa unui grup considerabil de viitori ofiţeri un expozeu despre toate lucrurile aflate în privinţa manevrării distrugătorului.

După aceea, făcu mai multe încercări pentru a utiliza noua sa capacitate de prezicere a evenimentelor, dar imaginile jucau prea tare. Starea de relaxare la care ajunsese era poate încă incompletă. Şi avea prea mult de lucru pentru a putea discuta mai profund despre această problemă cu doctorul Kair.

— Cred că eşti pe drumul cel bun, zise psihiatrul; dar vom cerceta mai bine când vom avea timp.

Timpul: cuvântul cheie pe parcursul zilelor ce urmară. S-a descoperit în cursul interogatoriilor, Leej devansând descoperirea cu douăzeci şi patru de ore, că nu erau Prezicători cu flota lui Enro.

Planul venusian rămânea neschimbat. Un control al opiniei venusiene arăta că în general se credea în sosirea unei noi flote în săptămânile următoare cu Prezicători la bord, dar care va prinsă în pofida prezenţei profeţilor masculini şi feminini de pe Yalerta.

Aceasta nu însemna nimic. Venus trebuia oricum să fie

abandonată. Grupuri de savanţi lucrau în ture, douăzeci şi patru de ore montând distorsoare auxiliare asemănătoare celor utilizate pentru expedierea Prezicătorilor de pe Yalerta la flota dintr-al şaselea decant.

Capturarea navelor de război al Celui Mai Mare Imperiu făcu posibilă constituirea unui lanţ de nave întins până la opt sute de ani-lumină până la cea mai apropiată bază a Ligii aflată la ceva mai mult de nouă mii de ani-lumină. Din acest punct de vedere se stabili o comunicaţie videofonică.

Acordul cu Liga, un sistem planetar care în curând va atinge un maxim cotidian de producţie de douăsprezece unităţi robodefensive de un model nou, părea deosebit de interesant pentru inflexibilul Madrisol.

O flotă de o mie două sute de nave ale Ligii utiliza releul navelor capturate pentru a se similariza cu oprire anticipată spre Gela. Cele patru planete ale acestui sistem fură supuse în patru ore; astfel atacurile ulterioare ale lui Enro deveneau imposibile până la recucerirea bazei.

Aceasta nu însemna nimic. Pentru venusieni, membrii Ligii reprezentau aproape acelaşi pericol ca şi Enro. Atâta timp cât cei non-A vor rămâne localizaţi pe această planetă, vor fi la cheremul unor oameni care se vor teme pentru că erau diferiţi de cei care, curând, vor inventa scuze pentru uciderea a mii de nevrozaţi asemenea lor şi care se vor lămuri şi că armele noi care li se ofereau nu erau invincibile.

Era imposibil de ghicit reacţia lor în faţa unei descoperiri de acest gen. Putea să nu aibă importanţă. Dar în acelaşi timp, toate avantajele unităţilor de apărare riscau să fie necunoscute dacă nu ajungeau la această perfecţiune absolută atât de dragă neintegraţilor.

Cei non-A nu subliniară defel slăbiciunea posibilă a aportului lor în cursul conferinţelor care hotărâră ca grupuri de două sute până la două sute de mii de indivizi vor fi imediat autorizate să emigreze pe fiecare din cele zece mii de planete ale Ligii.

Se discutau încă datele mişcării emigratoare.

Gosseyn urmărea evenimentul cu emoţii diverse. Nu punea la îndoială necesitatea acestora dar, cu această concesie, logica ceda în faţa sentimentului.

Venus, abandonată. Îi venea să creadă că două sute de milioane de oameni se vor împrăştia în acest mod prin toată galaxia? Nu se îndoia de securitatea colectivă rezultată din această împrăştiere. Desigur, vor pieri indivizi, fiindcă alte planete, în fiecare zi, vor fi distruse în acest război imens.

Era posibil şi ca alţi: să sufere neajunsuri ici şi colo. Dar asta ar fi excepţia, nu regula. Erau prea puţini pentru a fi consideraţi periculoşi, iar fiecare non-A se va adapta rapid la situaţia locală pentru a acţiona în consecinţă.

Pretutindeni, acum, vor fi bărbaţi şi femei non-A ajunşi la deplina maturitate a forţelor lor integrate, care nu se vor mai afla niciodată izolaţi într-un grup, într-un sistem solar.

Gosseyn alese mai multe grupuri care se duceau în planete relativ apropiate şi le însoţi prin distorsoare pentru a verifica dacă ajung unde trebuie.

Fiecare dintre planetele astfel vizitate avea guvern democrat. Ei fură absorbiţi în masa populaţiilor care, în mare parte, habar n-avea de existenţa lor.

Gosseyn nu putu să urmeze decât câteva elemente. Mai mult de zece mii de planete primeau aceşti refugiaţi foarte speciali şi ar fi fost nevoie de o mie de vieţi pentru a-i observa pe toţi. O lume era evacuată, cu excepţia unei colonii de un milion de indivizi care rămâneau pe loc. Rolul acestora consta în alcătuirea unui nucleu pentru miliardele de pământeni care încă nu ştiau ce se întâmplase şi pentru care educaţia non-A continua fără nicio schimbare.

Fu un fluviu, apoi un râu, apoi un pârâiaş firav de oameni non-A care trecură releele de distorsoare.

Înainte de trecerea ultimilor, Gosseyn se duse la New Chicago unde se pregătea una dintre navele de lupta capturate, rebotezată *Venus,* pentru a-i duce pe Leej.

căpitanul Free, un echipaj de tehnicieni non-A şi pe el însuşi, prin spaţiul cosmic.

Intră într-un oraş aproape pustiu. Numai uzinele invizibile şi centrul militar prezentau o activitate formidabilă. Elliott îl însoţi pe Gosseyn pe navă şi îi comunică ultimele informaţii.

— Nu am auzit de luptă; dar unităţile noastre trebuie probabil să intre în acţiune.

Zâmbi şi scutură din cap.

— Mă îndoiesc că şi-ar mai da cineva osteneala să ne informeze despre ce se petrece. Influenţa noastră slăbeşte repede. Atitudinea faţă de noi, este un amestec de toleranţă şi nerăbdare. Pe o parte ni se dă o palmă zdravănă în spate pentru că inventat nişte arme care în ansamblu sunt privite ca decisive, dar nu sunt. Pe de altă parte, suntem dojeniţi că uităm că nu suntem, la urma urmei, decât un popor minuscul şi fără importanţă şi că trebuie să-i lăsăm pe experţii în afaceri galactice să-şi facă treaba, şi să nu ne amestecăm. Ori, ştii sau nu, continuă el, amuzat, dar serios, aproape fiecare non-A va încerca să modifice cursul războiului. Fireşte, vom acţiona în sensul păcii. Asta poate nu apare evident imediat, dar nu vreau să vedem galaxia divizată în două grupuri care se urăsc cumplit, reciproc.

Gosseyn aprobă. Mai rămânea ca şefii galaxiei să perceapă – de fapt, ei poate nu vor percepe niciodată, procesul era prea subtil – că ceea ce un non-A, precum Eldred Crang făcuse, curând va fi înmulţit cu două sute de milioane. Apropo de Eldred Crang, Gosseyn îşi aminti de întrebarea pe care voia s-o pună de câteva zile.

— Cine a pus la punct noua voastră armă?

— Institutul de Semantică Generală, sub conducerea răposatului Lavoisseur.

— Înţeleg.

Gosseyn tăcu un moment, gândindu-se la următoarea întrebare. Într-un sfârşit spuse:

— Cine v-a îndreptat atenţia asupra acestui punct special

pe care l-aţi folosit cu atâta succes?

— Crang, zise Elliott. Lavoisseur şi cu el erau buni prieteni.

Gosseyn avea răspunsul. Schimbă subiectul.

— Când plecăm?

— Mâine dimineaţă.

— Bun!

Vestea îl însufleţi. De săptămâni de zile, era prea ocupat pentru a gândi şi totuşi, niciodată nu uitase complet că nişte indivizi precum Discipolul sau Enro constituiau anumite forţe de care trebuiau încă să ţină seama.

Şi rămânea o problemă şi mai mare, aceea a fiinţei care similariza spiritul în sistemul nervos al lui Ashargin.

Lucruri de o însemnătate vitală.

18

Non-axiome

În interiorul raţiunii, **amintiţi-vă că:** harta nu este terenul, cuvântul nu este lucrul pe care-l exprimă. De fiecare dată când se confundă harta cu teritoriul, o „tulburare semantică” se fixează în organism. Această tulburare persistă cât timp nu se recunoaşte limita hărţii.

În obscuritatea interstelară, în dimineaţa următoare, puternica navă porni cu avânt. În afară de echipajul său non-A, mai ducea cu ea şi o sută de mii de elemente cerebro-controloare.

Opriră nava la cererea doctorului Kair după prima „anticipată”.

— Noi te-am observat în mai multe rânduri, îi zise lui Gosseyn, deşi sunteţi cât se poate de sprinten. Totuşi am obţinut ceva.

Scoase câteva fotografii din servietă şi i le înmâna.

— Această fotografie a creierului secund C a fost făcută săptămâna trecută.

Suprafaţa lucea cu milioane de linii întretăiate cu multă fineţe.

— Strălucitor datorită excitării, zise doctorul Kair. Dacă-ţi aminteşti că, la un moment, singurele comunicaţii ale creierului dumitale cu restul corpului şi ţesutul creierului

păreau să fie vasele sangvine care-l irigau şi conexiunile nervoase relative la fluxul sangvin, starea sa actuală corespunde unei activităţi considerabile.

Se întrerupse.

— Acum, zise, în ceea ce priveşte antrenamentul dumitale viitor, colegii mei şi cu mine am meditat asupra afirmaţiilor dumitale şi-ţi putem prezenta o sugestie.

Gosseyn îl întrerupse:

— O întrebare mai întâi.

Ezită. Ceea ce voia să spună, într-un sens, conta prea puţin. Dar îl frământa de la discuţia cu Elliott.

— De la cine, întrebă, veneau primele sugestii privitoare la antrenamentul meu de pe vremea lui Thorson?

Doctorul Kair se gândi:

— Dar cum, de la noi toţi – dar, după mine, aportul cel mai însemnat provenea de la Eldred Crang.

Iarăşi Crang! Eldred Crang, care ştia cum să se cultive creierele secunde, care transmitea mesajele acestuia înainte de moartea acestui vechi înveliş al lui Gosseyn – problema lui Crang revenea în prim plan, mai complexă ca oricând.

Pe scurt, cu obiectivitate, schiţă cazul lui Crang în faţa grupului. Când termină, doctorul Kair clătina din cap.

— Crang a venit să-l examinez, cu puţin timp înainte de a pleca de pe Venus. Se întreba dacă tensiunea pe care o suportă în permanenţă nu-l afecta cumva. Pot să vă asigur că este un non-A perfect normal, fără facultăţi speciale, deşi reflexele şi integrarea ating un nivel pe care eu nu l-am întâlnit decât o dată sau de două ori în întreaga mea carieră de psihiatru.

Gosseyn spuse:

— El nu poate avea un creier secund?

— Sigur că nu.

— Înţeleg, zise Gosseyn.

O altă uşă se închidea. Într-un sens, sperase ca Eldred Crang să fie jucătorul care-i similarizase spiritul în cel al lui

Ashargin. Această posibilitate nu este eliminată, dar trebuia să caute alte explicaţii.

— Acesta este un punct, zise o psihiatră, pe care l-am mai discutat, dar despre care domnul Gosseyn nu a auzit. Dacă Lavoisseur este cel care i-a furnizat lui Crang informaţiile sale despre greierele secunde şi antrenamentul lor şi dacă acum se vede că nu este o metodă prea bani, ar trebui să credem că Lavoisseur şi toate corpurile precedente Lavoisseur – Gosseyn nu fuseseră antrenate decât după aceea, ce ne apare nouă acum, ca fiind o metodă insuficientă?

Ea încheie foarte calmă:

— Moartea lui Lavoisseur pare să indice că el nu era capabil de previziune şi totuşi dumneata eşti aproape de această facultate şi de multe altele.

— Vom putea vedea aceste detalii mai târziu, zise doctorul Kair. Deocamdată aş dori ca Gosseyn să facă o încercare.

Când i se explică, Gosseyn răspunse:

— Dar e la nouăsprezece mii de ani-lumină de aici!

— Încearcă, insistă psihiatrul.

Gosseyn ezită, apoi se concentră asupra uneia din zonele memorizate în postul de comandă al aerulotei lui.

Leej. Se clătină ca printr-un vârtej. Uimit, se luptă cu o impresie de greaţă. Îi privi pe ceilalţi stupefiat.

— Trebuie să fi atins o similaritate puţin sub a douăzecea zecimală, zise. Cred că voi ajunge dacă mai încerc o dată.

— Încearcă, zise doctorul Kair.

— Şi ce o să fac acolo?

— Examinează situaţia. Te vom urma până la cea mai apropiată bază.

Gosseyn încuviinţă. Acum închise ochii. Imaginea schimbătoare a zonei memorizate apăru, precisă, clară.

Când deschise ochii ura la bordul aerulotei.

Nu se mişcă imediat, dar, nemişcat, primi senzaţiile. Un flux nervos liniştit emana de prin preajmă. „Servitorii, se

gândi, ocupaţi mereu cu sarcinile lor.”

Se uită afară. Sub ei se întindea o câmpie plată. Departe pe dreapta întrezări luciul apei. Sub ochii lui, marea dispăru. Aceasta îl făcu să se gândească la ceva anume.

Se aplecă peste comenzi şi se îndreptă aproape imediat constatând orientarea lor. Aparatul urma mereu orbita circulară fixată de el înainte de tentativa sa reuşită de a pune mâna pe distrugător.

Nu încercă să modifice traseul. S-au putut întâmpla atâtea între timp, deşi nava părea să fi rămas exact aşa cum o lăsase.

Creierul pipăia în căutarea curentului magnetic şi nu găsi nimic anormal. Se destinse şi se căzni să vadă ce urma să se întâmple. Dar pe singura imagine pe care o obţinu, a postului, nu apărea nimeni.

Aceasta îl conduse la o întrebare: „Unde să mă duc acum?”

Să se întoarcă la nava de luptă? Ar fi o pierdere de timp. Ar fi vrut să ştie cât timp îi trebuie pentru a ajunge pe Yalerta, dar de asta se putea ocupa mai târziu.

Se produceau evenimente mari. Bărbaţi şi femei, de a căror siguranţă se simţea, parţial responsabil, se găseau tot pe teren periculos. Crang; Patricia, Nirena, Ashargin.

Un dictator de răsturnat, o maşină intensă de război de oprit prin toate mijloacele.

Brusc, se hotărî.

Puse piciorul în refugiul Discipolului, pe zona sa memorizată, exact în faţa uzinei. Ajunse la etajul superior fără probleme şi se opri pentru a-l întreba pe un om care era drumul spre apartamentul Discipolului.

— Am o întâlnire, zise, şi este urgentă.

Valetul fu înţelegător.

— Nu aţi luat-o pe drumul cel bun, zise, dar mergând pe acest culoar lateral, veţi ajunge la o mare sală de aşteptare. Acolo vi se va spune încotro să mergeţi.

Gosseyn se îndoia că i s-ar putea spune ce voia să ştie.

Dar ajunse într-o încăpere mai puţin mare decât se aştepta şi atât de obişnuită încât se întrebă dacă nu greşise drumul.

Nişte oameni aşteptau pe banchete şi în faţa lui, dincolo de bariera de lemn, se găseau opt birouri la care se afla câte un funcţionar.

Mai departe, un birou închis cu geamuri, cu o masă mare.

Când trecu de barieră mai mulţi funcţionari se ridicară în semn de semi-protest. Gosseyn nu-i luă în seamă. Deplasă mental cablul în postul de comandă al aerulotei şi dorea să ajungă la biroul de sticlă până ca Yanar să-i simtă prezenţa.

Deschise uşa. O închise, când prezicătorul îi simţi prezenţa. Omul ridică ochii şi tresări.

În spatele lui Yanar, mai era o uşă, iar Gosseyn se duse spre ea. Sărind în picioare, Yanar îi bară drumul şi-l sfidă.

— Vei intra numai dacă mă omori pe mine.

Gosseyn se opri. Sondase deja încăperea de după uşă.

Nicio impulsie vitală. Aceasta nu dovedea, neapărat că nu era ocupată. Dar aceasta atenuă considerabil impresia sa de urgenţă.

Se uită la Yanar, fără intenţia de a-l ucide, având alte mijloace de a se ocupa de el. În plus, voia să-l interogheze. De o vreme îl sâcâiau nişte întrebări.

Spuse:

— Erai la bordul navei lui Leej, în calitate de agent al Discipolului?

— Fireşte, zise Yanar, dând din umeri.

— Presupun că vrei să spui că, altfel, nava n-ar fi fost acolo pentru a ne aştepta?

Yanar încuviinţă, abătut, cu ochii la pândă.

— Dar de ce mi-aţi lăsat un mijloc de a fugi?

— Discipolul vă considera prea periculos pentru a vă menţine aici. Ai fi putut să-i faci praf refugiul.

— Atunci de ce m-au adus pe Yalerta?

— Dorea să fii sub controlul Prezicătorilor care să-ţi poată supraveghea gesturile.

— Şi n-a mers.

— Efectiv. N-a mers.

Gosseyn nu mai spuse nimic. Aceste răspunsuri aveau un subînţeles care-l tulburau.

Încă o dată, mai sever, se uită la Prezicător. Se gândise la alte întrebări, mai ales privitoare la Leej. Dar, de fapt, aveau puţină importanţă. Leej se purtase foarte bine, iar detaliile mai puteau să aştepte.

Asta lămurea chestiunea. Îl similariză pe Yanar în celula pe care o împărţise cu câteva săptămâni în urmă cu Leej şi Jurig. Apoi deschise uşa şi intră în biroul personal, presupus a fi al Discipolului.

Aşa cum sesizase, locul era liber.

Curios, Gosseyn se uită în jur. Erau nişte fişiere în peretele din stânga şi un sistem complex – complex şi aparent special – de mecanisme şi comenzi de distorsoare.

În acelaşi timp, uşurat şi descumpănit, Gosseyn se întreba ce să facă, Yanar fiind eliminat. Desigur, acest fapt nu schimba situaţia: omul era jenant, nu periculos.

Gosseyn se îndreptă spre fişiere. Toate aveau încuietori Tiagnetice, dar le putea deschide lesne cu ajutorul creierului secund. Fiecare sertar cedă. Dosarele erau constituite din plăci de plastic analoge catalogului palatului pe care i-l arătase Nirena atunci când el se găsea în corpul lui Ashargin. Echivalentul a nenumărate pagini se găsea imprimat pe straturi succesive de molecule. Fiecare „pagină” apărea una după alta când manipula indexul pe cursor. Gosseyn căută şi găsi o placă pe care era scris numele său. Erau patru pagini, un raport foarte obiectiv detalia faptele în care fusese amestecat. Prima pagină purta următoarea referinţă: Nume transferat de la GE-4-408C. Aceasta părea să indice prezenţa unei alte fişe, în alt loc. Apoi urma o menţiune a antrenamentului sub conducerea lui Thorson cu următoarea notă: „Găsit pe unul singur din indivizii care au participat la antrenament şi cunoscut pe acesta prea târziu pentru a acţiona.” Mai erau mai multe referiri la Janaseri, apoi o descrierea releului

distorsor utilizat pentru transportarea lui Gosseyn de la apartamentul lui Janasen. „Construit instrumentul cu aceiaşi tehnicieni care au stabilit F., astfel încât să pară o masă de bucătărie obişnuită.” Aceasta era imprimat, dar pe margine se găsea o notă scrisă de mână; „Foarte ingenios.”

Gosseyn citi cele patru pagini cu un sentiment de dezamăgire. Se aştepta să găsească ceva care să completeze imaginea pe care şi-o formase el însuşi despre raporturile cu Discipolul, însă darea de seamă era prea scurtă şi prea pozitivă. În partea de jos a celei de a patra pagini, se găsea nota: „Vezi Ashargin.”

Gosseyn luă dosarul lui Ashargin. Mai lung. Pe primele pagini, naratorul examina în special viaţa lui Ashargin din momentul în care a ajuns la Templul Zeului Adormit. Abia pe ultima pagină găsi o referire la dosarul lui Gosseyn. Comentariu scurt: „Chestionat la detectorul de minciuni de Enro, Ashargin a făcut mai multe aluzii la Gilbert Gosseyn. Alături se găsea o notă manuscrisă: „De examinat”.

Paragraful final, privitor la Ashargin era următorul: Căsătoria forţată a prinţului şi a prinţesei Ashargin părea să fi dat curs unor raporturi de fapt şi de asemenea de nume. Schimbarea produsă în acest om necesită o anchetă, cu toate că Enro pare să se gândească la faptul că un Ashargin bine dispus ar putea fi util chiar şi după război. În timpul celor trei săptămâni ce au urmat, Prezicătorii consideră purtarea lui exemplară.”

Nicio indicaţie a datei în care încetau cele trei săptămâni. nicio menţiune a călătoriei pe Venus, întreprinsă de Gosseyn-Ashargin, niciun indiciu al reîntoarcerii lui la palat.

Gosseyn puse dosarul la loc în sertar şi continuă examinarea încăperii. Descoperi o uşă strâmtă ascunsă cu multă îndemânare în panourile distorsorului. Ea ducea într-un minuscul dormitor, mobilat doar cu un pat.

Niciun cuier, doar o baie îngustă, cu cadă şi WC. Pe un uscător de metal atârna o duzină de prosoape.

Discipolul, dacă aşa era de sfânt, nu putea ţine la confort.

Avu nevoie de aproape o zi întreagă pentru a explora refugiul. Nimic anormal în clădire. Sectorul servitorilor, mai multe secţiuni destinate unui mare număr de funcţionari, uzină generatoare la subsol, o aripă amenajată cu celule.

Funcţionarii şi mecanicii trăiau în case de-a lungul ţărmului, departe de construcţia principală. Yanar şi cinci alţi prezicători îşi avea apartamentele pe un culoar. În spatele edificiului, un hangar destul de vast pentru a primi o duzină de aerulote. Când Goseyn se uită înăuntru, acolo se găseau şapte maşini mari şi trei avioane mici, acestea semănând cu acelea care-l atacase atunci când evadase din închisoare.

Nimeni nu-l deranjă. Se deplasa în voie printre clădiri şi pe insulă. Nimeni nu părea să dispună de o autoritate sau de o energie suficientă pentru a se ocupa de ol. Aşa ceva trebuie că nu se mai întâmplase pe insulă şi, fără îndoială, fiecare aştepta ca Discipolul să vină să se ocupe de asta,

Şi Gosseyn aştepta, nu fără îndoieli. Dar cu convingerea fermă de a nu pleca. Simţea o dorinţă de acţiune şi impresia că evenimentele se conturau mult mai repede decar putea să indice existenţa lui, aproape pasivă, în refugiu.

Planurile erau făcute, nu mai rămânea decât să aştepte sosirea navei de luptă.

Îşi petrecu prima noapte în odaia de lângă biroul Discipolului. Dormi liniştit, cu creierul secund reglat pentru a răspunde la orice manevră a materialului distorsor. El nu ştia încă sigur dacă Discipolul îşi stârnea umbra prin mijlocirea unor relee distorsoare, dar toate problemele convergeau în acest sens.

Şi avea o idee despre ceea ce urma să facă pentru a verifica teoria.

A doua zi se similariză la bordul aerulotei lui Leej, servi masa în mijlocul celor trei servitoare grăbite să-i satisfacă şi cea mai mică dorinţă, şi care păreau stingherite de politeţea lui. Gosseyn nu avea timp să le înveţe respectul

faţă de ele însele. Îşi termină masa şi se puse pe treabă.

Mai întâi făcu sul covorul din studio. Apoi începu să decupeze plăcile de metal ale pardoselii cât mai aproape de locul în care îşi amintea că se materializase Discipolul,

Descoperi distorsorul la câţiva centimetri de locul în care se aştepta să-l găsească.

Părea destul de convingător. Verifică pentru a doua oară în celula pe care o ocupa la sosirea lui pe Yalerta. Yanar îi pândea furios de după bare cum spinteca podeaua de metal masiv şi descoperi al doilea distorsor.

Imaginea devenea şi mai clară. Criza trebuia să fie aproape.

A doua noapte fu la fel de calmă ca prima. Gosseyn îşi petrecu a treia zi răscolind dosarele. Două pagini despre Secoh îl interesară în mod deosebit, fiindcă informaţiile prezentate nu se aflau printre amintirile lui Ashargin. Cele patruzeci şi şapte de pagini referitoare la Enro, divizate pe secţiuni, îi confirmară ceea ce ştia deja, cu nişte detalii suplimentare. Madrisol era etichetat „om periculos şi ambiţios”. Marele amiral Paleol era catalogat drept ucigaş. „Un individ implacabil” scrisese Discipolul, termen expresiv din partea lui, care era el însuşi dotat cu o anume implacabilitate.

Nu căută decât numele pe care le ştia şi nu verifică decât câteva referinţe secundare. Ar fi trebuit o armată de experţi pentru a cerceta zecile de mii de dosare şi pentru a stabili un raport comprehensiv.

În cea de-a patra zi, abandonă fişele şi studie un plan pentru el însuşi şi pentru nava de luptă. Puţin economic din punct de vedere temporal pentru întreaga galaxie, scopul său fiind, ca şi cel al lui Elliott şi al celorlalţi, de a ajunge la Gorgzid.

Scrise:

„Enro a salvat planeta sa natală printr-o repartizare a matricelor corespunzând bazei Gorgzid după un sistem atât de strict încât este foarte improbabil ca să se poată procura

vreuna prin metode normale.”

Dar un om cu creier secund trebuia să fie în stare să procure o matrice…

Aici ajunsese cu rezumatul când releul mult aşteptat se închise în creierul său. Ştiu atunci că nava se similarizase pe o poziţie de oprire anticipată aproape de bază, La o mie o sută de ani-lumină.

Instantaneu, parcurse distanţa care-l separa de Venus.

*

— Te-ai similarizat de pe navă pe Yalerta în mai puţin de o oră, estimă Kair.

Nu putea să precizeze exact. Dar viteza era prea mare, marja de eroare prea restrânsă faţă de cele nouăzeci de ore petrecute de navă, aşa că exactitatea conta prea puţin.

O oră şi ceva. Parcurse adânc tulburat cei treizeci de metri care-l separau de cupola transparentă a postului de comandă al navei. Nu era cazul să aibă nevoie să i se explice imensitatea spaţiului, iar aceasta făcea ca noua putere a creierului său să fie cu atât mai impresionantă.

Întunericul se lipea de geam. Nu avea o asemenea impresie de depărtare văzând toate stelele acestea. Erau mici puncte strălucitoare la câteva sute de metri. Şi iată iluzia: proximitatea. Acum. Însă, pentru el, ele *erau* aproape. În cinci ore şi jumătate el putea să parcurgă prin similarizare suta de mii de ani-lumină a diametrului galaxiei învârtejite a celor două sute de milioane de sori – ştiind o zonă memorizată.

Elliott îl întâmpină şi îi întinse o matrice. Gosseyn o luă şi spuse:

— E mai bine să plec, zise. Nu mă voi simţi în largul meu până când dosarele acelea nu vor fi la bordul lui *Venus*.

Verifică dacă matricea se găsea în cutia ei şi se similariză în biroul Discipolului.

Scoase matricea din cutie şi o puse cu grijă pe birou. Ar fi

neplăcut dacă nava s-ar similariza realmente *pe* matrice… Dar Leej, la bord, trebuia să aibă grijă ca *saltul* navei spre Yalerta să se oprească înainte.

Aşa cum se aştepta, *Venus* sosi din fericire deasupra insulei în mai puţin de trei ore. Câteva unităţi de cercetare debarcară şi Gosseyn se întoarse la bord pentru discuţii.

Spre marea lui surprindere, doctorul Kair nu-i propuse nici experienţe, nici antrenament.

— Te vom trata prin muncă, zise psihiatrul. Te vei exersa acţionând.

Îşi dezvoltă pe scurt punctul său de vedere:

— Sincer, Gosseyn, antrenarea dumitale ar cere timp, iar dumneata te vei descurca perfect. Avantajul pe care se pare că-l ai faţă de Lavoisseur este faptul că ai descoperit că se puteau face şi alte lucruri şi pe care le-ai şi făcut. Nu părea să aibă habar de existenţa Prezicătorilor, altfel i-ar fi vorbit lui Crang despre ei. Prin urmare n-a avut niciodată vreun motiv să creadă că va ajunge să prevadă viitorul.

Gosseyn răspunse:

— Înseamnă că mă întorc imediat şi mă voi folosi de distorsorul din biroul Discipolului.

Îi mai rămânea un lucru de făcut şi-l făcu imediat ce ajunse în refugiu, îl similariză pe Yanar pe una dintre zonele memorizate din insula Crest.

Odată această datorie umană îndeplinită, se alătură grupului care studia distorsorul particular al Discipolului, având deja câteva rezultate interesante.

— Este montajul cel mai dichisit pe care l-am văzut până acum, îi spuse unul dintre cei non-A. Cel mai complex. Ne va lua ceva timp pentru a repera anumite circuite imprimate.

Mai înainte conveniseră să lucreze utilizând ipoteza conform căreia distorsoarele Discipolului operau cu o precizie superioară similitudinii de douăzeci de zecimale.

— Aşadar vom mai zăbovi pe Yalerta şi să-ţi mai dăm o şansă să revii. În plus, trebuie să aşteptăm aceasta navă de

luptă trimisă de Enro şi care nu va mai întârzia mult.

Gosseyn fu de acord că măcar acest ultim punct reprezenta o anume importanta. Rămânea însă vital ca Prezicătorii să nu fie trimişi lui Enro.

Cât despre aşteptarea întoarcerii sale, se simţea mai puţin afirmativ. Acţiunea pe care urma s-o întreprindă putea să se dovedească a fi complexă şi să ceară eforturi prelungite. Acum avea certitudinea că putea să se similarizeze înapoi în navă cu minimul de eroare în timp, apoi să plece iar spre punctul de plecare.

Conform opiniei generale nu trebuia să piardă niciun minut, dar studiul serios al instrumentelor va duce la întârzieri însemnate.

Şi aici Gosseyn era de acord. Constatase şi el divizarea cablajului în două secţiuni. Una dintre ele comporta trei distorsoare cu controale reglabile după orice indicativ.

Cealaltă secţiune nu conţinea decât un instrument. Comanda consta într-un tub mic, care putea fi sees sau împins cu ajutorul unui levier. În trecut, Gosseyn descoperise că acest gen de distorsoare nu funcţionau decât în direcţia unei matrice permanente. Nădăjduia că acesta era reglat pe cartierul general personal al Discipolului în galaxie.

Trase de levier fără ezitare.

*

După ieşirea din vid, Gosseyn rămase pe moment nemişcat. Se afla într-o mare încăpere tapisată cu cărţi.

Printr-o uşă întredeschisă, zărea colţul unui pat.

Îşi lăsă creierul secund să penetreze elementele vii ale clădirii. Erau multe, dar din ansamblu emana o impresie de tranchilitate şi pace. După câte îşi dădea seama, nimeni nu se găsea în camera de alături.

Văzu că distorsorul datorită căruia se similarizase făcea parte dintr-un grup de două aparate în unghi drept, aflate

pe un colţ.

Tabloul general părea complet.

Memoriză o zonă a podelei, apoi se duse să ia o carte din bibliotecă. Cartea era tipărită în limba de pe Gorgzid.

Avu un moment de exaltare, dar când dădea pagina de gardă se gândi: „Asta nu înseamnă neapărat că sunt pe Gorgzid. Mulţi oameni în Cel Mai Mare Imperiu pot să aibă tipărite cărţi în limba capitalei.”

În această clipă, gândurile se întrerupseră. Tresări văzând numele înscris pe foaie, scutură din cap şi puse cartea la loc pe etajeră.

Alte cinci volume alese purtau acelaşi nume.

Numele lui Eldred Crang.

Gosseyn porni încet spre dormitor, năucit, dar nu abătut. Când intră, sesiză prezenţa unor oameni în camera alăturată. Deschise puţin uşa. Un culoar. Împinse mai mult uşa, se strecură afară şi închise. Dacă era nevoie putea să bată în retragere cu iuţeala similarizării. Dar încă nu se hotărâse care va fi locul de repliere.

Atinse extremitatea coridorului şi se opri. Pe acolo vedea spatele cuiva care aducea cu Patricia Hardie. Ea vorbi şi-i confirmă impresia.

Ceea ce spunea nu avea importanţă, nici răspunsul lui Crang. Ceea ce conta era faptul că ei erau acolo şi că în biblioteca de lângă dormitor se găsea un distorsor legat de cel al refugiului Discipolului de pe Yalerta.

Descoperire tulburătoare. Gosseyn hotărî să nu se arate înainte de a vorbi lui Elliott şi celorlalţi.

Dar nu voia încă să părăsească Gorgzid-ul. Reveni în bibliotecă şi examină distorsorul. Ca şi cel din refugiu era un aparat cu comandă unică.

Părea logic să vadă unde ajungea. Manevră levierul.

*

Se pomeni într-o mică debara. Într-un colţ se aflau nişte

stive de lăzi de metal, mai multe etajere. O uşă închisă părea singura intrare normală.

Niciun alt distorsor în afara aceluia de care se servise.

Memoriză rapid o secţiune a podelei şi încercă să deschidă uşa, care cedă şi-i descoperi un birou gol. Doar un birou, două scaune şi un covor.

Înainte de a se îndrepta spre ea, Gosseyn încearcă sertarele biroului. Închise cu cheia. Nu puteau fi deschise cu ajutorul unui creier secund fără energie exterioară.

Îndărătul biroului, o altă uşă.

Uşa biroului dădea într-un culoar de trei metri lungime, la capătul căruia se găsea o altă uşă. Gosseyn, fără să mai stea pe gânduri, o deschise şi se opri.

Încăperea largă care se deschidea în faţa ochilor vibra cu rezonanţe înfundate. Un pilon arcuit ţâşnea dintr-un perete la opt metri înălţime, atât de bine încadrat, încât părea o prelungire a zidului.

Partea exterioară a acestui pilon transparent strălucea puternic. Scări mici porneau de la podea până la sicriul Zeului Adormit.

Ansamblul nu avea acelaşi efect ca atunci când era privit cu ochii lui Ashargin. Acum, graţie creierului său secund, percepea pulsaţia curenţilor care acţionau maşinile invizibile. Acum conştientiza un uşor flux vital, un curent nervos uman, regulat, lejer, care nu prezenta decât infime variaţii de intensitate.

Gosseyn urcă pe scară, renunţând la ceremonie, şi se uită la Zeul Adormit al Gorgzidului. Examenul feţei şi al sicriului fu diferit de cel al lui Ashargin, mai ager şi mai intens. Îşi dădu seama de lucrurile rămase neobservate de prinţ.

Sicriul cuprindea numeroase elemente. Corpul era menţinut de o serie de braţe şi cleşti în formă de menghină, ale căror destinaţie o ghici: păstrarea supleţii muşchilor. Dacă vreodată Zeul Adormit se va trezi din lungul său somn, nu va fi anchilozat şi slăbit ca Gilbert Gosseyn după

o lună de inconştienţă la bordul distrugătorului Y 381 907.

Pielea adormitului părea sănătoasă. Trupul ferm şi puternic. Cei care realizaseră condiţionarea sa dispuneau de mai multe mijloace decât putea să găsească Leej la bordul distrugătorului.

Gosseyn coborî şi examină baza sicriului. După cum se aştepta, treptele erau mobile şi panourile soclului puteau glisa.

Le manevră şi descoperi o maşină. Aproape imediat, realiză că ajunsese la capătul unei piste. În toate călătorule sale, pe cele mai puternice nave ale Celui Mai Mare Imperiu, niciodată nu văzuse vreo maşină asemănătoare.

După ce o studie repede, dădu din cap, stupefiat. Cablajul circuitelor era complex dar cel puţin o duzină din funcţiile maşinii îi rămaseră de neînţeles.

Recunoscu un circuit distorsor, un detector de minciuni, un releu-robot şi alte scheme mai simple. Dar creierul electronic nu conţinea mai puţin de o sută patruzeci şi şapte circuite principale, fiecare constituind o unitate cu trei dimensiuni; interiorul şi suprafaţa fiecăreia erau interconectate prin mii de circuite secundare.

Chiar şi roboţii aproape uman construiţi de Lavoisseur şi utilizaţi ca arme de către venusieni nu conţineau decât douăzeci şi nouă de circuite principale.

Cu atenţie, acum, Gosseyn scrută creierul artificial. De astă dată, observă că mai multe cabluri păreau arse. Această descoperire îl nelinişti şi, rapid, constată multe alte rupturi. Cum putea un instrument atât de bine construit şi protejat să fie stricat, părea greu de înţeles, dar rezultatul final nu era greu de ghicit.

Va fi nevoie de o îndemânare fantastică pentru a repara maşina şi a-l trezi pe Zeul Adormit.

Fără îndoială, treaba aceasta revenea altora. El lucra în prima linie, nu în serviciul tehnic. Era timpul să se întoarcă în nava de luptă.

Se similariză şi se trezi pe *Venus* pentru a auzi clopotele

de alarmă.

*

Elliott îi explică: lupta se terminase.

— Când au intrat în acţiune roboţii noştri cred că nici nu şi-au dat seama ce se întâmpla. Am capturat întregul echipaj.

Victorie foarte satisfăcătoare din mai multe considerente. Nava capturată era cea trimisă de Enro cu o lună în urmă pentru a o înlocui pe Y 381 907. Tocmai asigurase trimiterea unei cohorte de Prezicători spre flota Celui Mai Mare Imperiu. Va mai dura până când o nouă navă o va înlocui. Primul rezultat.

Al doilea rezultat, şi mai interesant pentru Gosseyn, *Venus* se găsea liber să-l urmeze pe Gorgzid.

Niciun non-A nu putu explica misterul Eldred Crang. Elliott spuse:

— Putem doar presupune că nu avea habar de existenţa Prezicătorilor şi ca urmare nu a putut face o declaraţie privitoare la existenţa posibilă a unei previziuni pozitive. Descoperirea dumitale pare să arate că Crang este mai la curent cu ceea ce se petrece decât bănuiam noi.

Puţin mai târziu, lui Gosseyn i se înmâna o a doua matrice, iar Elliott îi spuse:

— Vom pleca acum şi ne vom revedea peste aproximativ trei zile.

Gosseyn aprobă. Voia să exploreze mai amănunţit Templul Zeului Adormit.

— Vreau să văd dacă propulsoarele atomice sunt încă operaţionale. Poate că voi putea să-mi iau zborul cu întreg Templul.

Zâmbi.

— Poate că se vor gândi că este o manifestare a Zeului care dezgroapă agresiunea comisă.

Conchise mai serios:

— În afară de asta, voi sta cuminte până când vă veţi întoarce cu toţii.

Înainte de a părăsi nava, se duse să-l vadă pe doctorul Kair. Psihiatrul îi oferi un fotoliu, dar Gosseyn îi declină oferta. În picioare, cu fruntea îngândurată, spuse:

— Doctore, e ceva la capătul drumului care va fi diferit de tot ce am putea prevedea. Am văzut nişte imagini clare.

Se opri, dar reluă mai apoi.

— Spiritul meu s-a similarizat deja de două ori în corpul lui Ashargin. Aparent, s-ar zice că mi se aduce de către cineva un ajutor benevol pentru a-mi înlesni o vedere de ansamblu a evenimentelor, şi aproape că înclin să cred că acesta este motivul. De ce este necesar *el?* Înţelegi, asta e un fond. Dacă se poate transfera „spiritul" meu în corpul altor oameni, de ce nu este transferat în cel al lui Enro? Cu Enro sub controlul meu, sunt *sigur* că voi opri războiul, uite-aşa!

Pocni din degete.

— Este de o logică impecabilă, încheie el, încât nu pot să trag decât următoarele concluzi: noi vedem lucrurile sub un unghi incorect. Trebuie să fie alt răspuns, poate un răspuns mai mare decât războiul însuşi…

Rămase în picioare, încruntat, apoi întinse mâna. Doctorul Kair o strânse tăcut. Gosseyn se dădu într-o parte şi, împreună cu marticea, se similariză în mica debara din Templu Zeului Adormit de pe Gorgzid.

În momentul în care se ivea din vid, îşi dădu seama cu un sentiment de frustrare talamică de faptul că urma să se trezească în corpul prinţului Ashargin pentru a treia oară în trei luni.

19

Non-axiome

În interesul raţiunii, amintiţi-vă: mai întâi se produce evenimentul, stimulul iniţial; în al doilea rând, şocul nervos al evenimentelor, prin canalul simţurilor; în al treilea rând, reacţia emoţională fondată pe experienţa trecută a individului; în al patrulea rând, reacţia verbală. Majoritatea indivizilor identifică prima şi a patra etapă şi ignoră existenţa celei de a doua şi a treia.

— Este ora cinci, zise Nirena.

Gosseyn – Ashargin se ridică în picioare şi, în linişte, parcurseră coridorul. Ea era îngândurată; când îşi trecu mâna sub braţul lui, păru să fie un gest automat. Dar inconştienţa acestui gest preciză, pentru Gosseyn ceea ce realizase deja după amintirile lui Ashargin: căsătoria dăduse naştere unor relaţii afectuoase.

— Nu sunt prea sigură, zise Nirena, că privilegiul de a mă afla la masa regală mă încântă în mod deosebit. Mă întreb dacă este o avansare sau o corvoadă.

Gosseyn – Ashargin nu răspunse. Se gândea la corpul lui Gilbert Gosseyn întins în debaraua din Templul Zeului Viu. În orice moment, Secoh putea să intre şi să-l descopere.

Faţă de această eventualitate, viaţa intimă a prinţului şi a prinţesei Ashargin părea lipsită de însemnătate.

Nici Enro şi nici Secoh nu asistau la cină, ceea ce nu avea cum să-l liniştească pe Gosseyn. Parcă-l vedea pe Secoh că-i trecea prin cap să-şi petreacă noaptea asta la Templu. Nu avea nicio îndoială asupra ceea ce trebuia să facă, dar detaliile acestei acţiuni îl preocupară în cea mai mare parte a cinei.

Cu toate acestea ridică deodată ochii, simţind ceva care nu era în ordine, şi le văzu pe cele două femei palide. Patricia spuse:

— Nu credeam că voi reacţiona aşa, dar posibilitatea unei victorii complete a Ligii mă indispune ca şi când mă gândeam la o victorie necondiţionată a fratelui meu.

Nirena spuse:

— E ceva teribil, când eşti târât într-un război împotriva voinţei tale, rolul pe care-l joci poate fi minim, dar descoperi până la urmă că eşti legat de destinul taberei tale.

Brusc, Gosseyn se vedea smuls de la preocupările sale personale. Înţelegea ce gândeau ele şi trebuia să fie vorba de o grozăvie ca să le emoţioneze aşa tare.

O înfrângere ar fi un dezastru personal pentru toţi locuitorii Celui Mai Mare Imperiu. Va fi umilirea, armatele de ocupaţie, urmărirea necruţătoare a criminalilor de război, un spirit de răzbunare lipsit de orice înţelegere a efectelor posibile asupra sistemului nervos al învingătorilor sau al învinşilor.

Vru să vorbească, dar un gând îl frapă. Dacă situaţia era cu adevărat serioasă, asta putea explica absenţa dictatorului de la această cină.

Până să deschidă gura, avu şi confirmarea. Patricia îi spuse:

— Enro este cu flota. Au dispărut fără urmă patru divizii, iar bătălia celui de-al şaselea decant este oprită pentru a pune la punct contramăsuri.

— Şi unde este Secoh? întrebă Gosseyn.

Nimeni nu ştia, dar Crang îi aruncă o privire ascuţită şi

interogatoare. Se mulţumi să spună:

— Contează, bine-nţeles, ca victoria să nu fie totală. O predare fără condiţii nu este decât o iluzie.

Gosseyn nu ezită. Măcar să cunoască şi ei faptele. Pe scurt, succint, fără să indice sursele, fără să descrie, armele-roboţi şi puterea lor, el expuse efectul lor posibil asupra cursului războiului.

Încheie:

— Cu cât Enro îşi va da seama mai repede că are pe cap un lung război de uzură, cu atât va face sau va examina nişte oferte de pace şi cu atât mai repede va fi mai sigur că destinul sau un accident nu-i vor aduce ruina completă.

Se ridică.

— Dacă Enro revine înaintea mea, spuneţi-i că vreau să-l văd.

Se scuză şi părăsi rapid încăperea.

Odată ajuns în culoar, se îndreptă spre acoperiş. Mai multe avioane se găseau garate lângă cuşca scării de unde ieşi. Când se aşeza pe scaunul din faţă al celui mai apropiat avion, creierul electric al aparatului îi vorbi printr-un difuzor:

— Încotro?

— Dincolo de munţi, zise Gosseyn, şi-ţi voi spune atunci.

Decolară în umbră şi trecură în trombă peste oraş. Gosseyn nerăbdător, avea impresia că întinderea luminată de jos nu se sfârşea. Însă, obscuritatea deveni curând totală, cu excepţia unor pete de lumină care punctau orizontul.

Roboplanul vorbi din nou:

— Survolăm munţii. Încotro, acum?

Gosseyn se uită la picioare, dar nu văzu nimic. Cerul era înnorat şi noaptea era precum cerneala.

— Vei ateriza pe un mic drum cam la un kilometru de această parte a Templului Zeului Adormit, zise el.

Îl descrise în detaliu, estimând amplasările diverselor pâlcuri de pomi şi dând o imagine a cotului drumului,

întemeiată pe amintirile precise ale lui Ashargin.

Zborul lor continuă în tăcere. Aterizară în umbră şi se opriră.

— Revino din oră în oră!… zise Gosseyn plecând.

Coborî pe drum, făcu câţiva paşi şi apoi, un popas.

Aşteptă ca avionul să-şi ia zborul aproape silenţios – un vârtej de aer şi şuierul lejer al propulsorului –, apoi porni din nou.

Noaptea era încinsă şi calmă. Nu se întâlni cu nimeni în cale, şi nici nu se aşteptase. Ashargin cunoştea drumul de multă vreme. O mie de nopţi, ca aceasta, se târâse pe aici ca să ajungă la patul lui de paie de la câmpurile cu cartofi.

Ajunse în umbrele şi mai negre ale Templului şi iar se opri. O vreme pândi zgomotul care să-i indice o activitate.

Niciun zgomot.

Cu hotărâre, dar şi cu precauţie, trase spre el uşa de metal şi porni pe scara de metal pe care urcase în ziua ceremoniei.

Ajunse fără probleme la camera interioară şi o găsi deschisă, spre marea sa surpriză. Această surpriză nu dură mult. Se înarmase cu un instrument pentru desfacerea încuietorilor dar era mai bine să nu lase degetele neîndemânatice ale lui Ashargin să se ocupe de asta.

Se furişă în interior şi închise fără zgomot uşa în urma lui. Cripta, acum familiară, se întindea înainte-i. Tăcere. Ajunse în siguranţă înăuntru, se duse la uşa debaralei. Îşi ţinu respiraţia crăpând uşa pentru a străpunge spaţiul umbros; răsuflă uşurat văzând corpul întins pe sol. Sosea la timp. Acum, problema consta în adăpostirea trupului său inconştient.

Mai întâi de toate, ascunse matricea sub o lădiţă de metal, pe o etajeră. Apoi, foarte repede, îngenunche lângă corpul nemişcat şi îşi încordă auzul pentru a-i auzi respiraţia. Îi auzi inima bătând, sesiză pulsul şi simţi respiraţia lentă şi măsurată a lui Gosseyn, cel lipsit de cunoştinţă. Era una dintre experienţele cele mai ciudate ale

vieţii sale, să stea aşa, observându-şi propriul corp.

Se ridică iar în picioare, se apleacă şi-l prinse de subţiori. Îşi luă vânt şi trase. Corpul se mişcă cinci centimetri.

Se aşteptase să-i fie greu, dar nici chiar aşa. Se gândea că, dacă reuşea să demareze, scăpa de ce era mai greu. Mai încercă o dată, fără să se mai oprească. Dar muşchii începură să-l doară după ce traversă cămăruţa. Făcu un prim popas la uşă.

Făcu un al doilea popas, mai lung, la capătul micului coridor. Atunci când ajunse în mijlocul sălii, după douăzeci de minute, era ostenit şi ameţit.

Determinase deja singurul loc din Templu unde putea să-şi ascundă corpul greoi. Dar începea să se întrebe dacă mai avea destulă vlagă să ajungă acolo.

Urcă până la „sicriu”. De acolo, observă constituţia învelişului, şi nu plăcile transparente din preajma celui adormit, ci porţiunile translucide care prelungeau acest „sicriu” de şapte metri lungime.

Ele se terminau, simplu, dezvăluind nişte tuburi, curele, sisteme de agăţare pentru trei corpuri suplimentare. Două dintre ele păreau mai mici; Gosseyn se lumină: erau prevăzute pentru femei.

Această navă era destinată transportării a doi bărbaţi şi două femei prin imensitatea spaţiului interstelar, prin anii care separau sisteme solare încă nelegate prin similarizare.

Nu-şi pierdu vremea cu consideraţii inutile, dar îşi încordă muşchii pentru a urca povara trupului lui Gosseyn, pentru a-l introduce în sarcofag.

Cât timp să-i fi trebuit? Era nevoie să se odihnească mereu. De zece ori, avu sentimentul că Ashargin era la capătul puterilor. Dar izbuti până la urmă să lege corpul la locul dorit. Să-l lege, pentru că un mecanism trebuia să fi fost prevăzut pentru a elimina corpurile vătămate. Anumite părţi ale acestei maşini păreau atât de defectuoase încât circuitul destinat să le comunice dacă vreun corp era sau nu viu trebuia să fi încetat să mai funcţioneze. Aceasta ar

putea explica de ce femeile şi unul dintre bărbaţi nu fuseseră înlocuiţi.

Aşa că, trebuia să-şi ia nişte măsuri de precauţie.

Puse panourile la locul lor, aduse treptele în poziţia iniţială; stând în picioare, în capul scării, verifica absenţa urmelor activităţii sale, când se iscă un zgomot dinspre debara. Se răsuci crispat.

Intra Eldred Crang.

Detectivul non-A se opri brusc şi duse un deget la buze într-un gest de prudenţă. Înaintă rapid, împinse cealaltă scară spre extremitatea sarcofagului şi urcă.

Cu un gest făcu să gliseze panourile compartimentului în care Gosseyn-Ashargin disimulase corpul lui Gosseyn. Preţ de mai multe secunde observă corpul, apoi închise panourile, cobora şi aduse scara la poziţia iniţială.

În acest timp, Ashargin coborâse la rândul său. Crang îi prinse braţul.

— Regret că nu am putut veni să te ajut, zise cu glas scăzut, dar nu eram în apartamentul meu când maşina m-a avertizat. Am venit numaidecât să mă asigur… (zâmbi)… că le-ai ascuns bine, unde trebuia. Dar acum, vino, să ne grăbim.

Gosseyn îl urmă fără vorbă. Niciun non-A la bordul lui *Venus* nu discuta instrucţiunile lui Crang şi nu va fi el primul care o va face. Creierul său fierbea, într-o mulţime de întrebări, accepta din oficiu aluzia implicită a lui Crang la necesitatea de a se grăbi.

Traversară în grabă micul birou şi debaraua. Crang îi făcu loc atunci când ajunseră la distorsor.

— Dumneata mai întâi.

Sosiră în biblioteca lui Crang, care, ajunse în mijlocul încăperii, se opri şi, întorcându-se, arătă spre distorsorul prin care Gosseyn venise de pe Yalerta.

— Unde duce? întrebă el.

Gosseyn îi spuse şi el încuviinţă.

— Mă gândeam eu, dar nu puteam să fiu sigur. Pentru a

te servi de el, trebuie să manevrezi o comandă la distanţă pe care nu am reuşit să o descopăr.

Să-l audă pe Crang punând o întrebare despre ceva ce *el* nu cunoştea, iată o experienţă inedită pentru Gosseyn. Până să pună şi el o întrebare, la rândul său, Crang spuse:

— Enro lipseşte de opt zile, dar trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Cel puţin după informaţiile primite după cină. Aşa că, întoarce-te în camera dumitale cât mai repede şi… (ezită, gândindu-se la continuarea frazei)…şi să dormi, încheie, hotărât. Dar grăbeşte-te, acum.

Din salon, Patricia spuse duios:

— Noapte bună.

La uşa de afară, Crang, serios, îi spuse;

— O noapte bună, odihnitoare. Şi să *dormi*, da? Gosseyn mergea liniştit prin culoar. Se simţea ciudat de gol şi avea sentimentul că se întâmplau prea multe lucruri de odată. De ce se asigura Crang că trupul lui Gosseyn era în loc „bun” după ce fusese avertizat de o maşină? Care maşină? După ştiinţa lui, nu era decât una aici, şi aceasta era creierul electronic stricat al sarcofagului.

Pusese oare Crang stăpânire pe acest aparat? Aşa părea.

Dar ce voia să spună cu „dormitul”?

Ajunsese cu două etaje mai jos şi purcese pe culoarul ce ducea la apartamentul Nirenei şi al lui Ashargin. Un robot venusian îi atacă atunci conştiinţa.

Avu vreme să gândească tulburat:

— Nu poate fi *Venus;* n-au avut timp să ajungă. Deci nu putea fi vorba decât de un atac frontal al Ligii. Dar cum trecuseră?

Gândurile i se curmară. Acum, lupta cu disperare pentru a împiedica dominarea corpului lui Ashargin.

20

Non-axiome

În interesul raţiunii, fiecare individ trebuie să elimine „blocajele” sistemului său nervos. Blocajul este o perturbaţie semantică, care împiedică naşterea unor reacţii adecvate. Unele blocaje pot fi eliminate deseori prin folosirea convenabilă a reacţiei cortico-talamiee „întârziate”, prin autoanaliză, sau prin etero-analiză.

Se pomeni învins până să mai poată gândi. Efectul forţei complexe era într-adevăr mai considerabil decât atunci când îl simţise în propriul corp şi se opri fără voie.

Este posibil ca aceasta să-l fi salvat în acest moment. Rămase nemişcat şi se gândi din nou la vechea metodă de destindere cortico-talamică, metodă utilizată pentru condiţionarea neofiţilor.

„Acum eu mă destind, îşi zise, şi toţi stimulii parcurg ansamblul sistemului meu nervos, de-a lungul măduvei, până la talamus, *trec* de talamus, şi ajung în cortex, *traversează* cortexul şi în acest moment, numai în acest moment, trec din nou prin talamus şi revin în sistemul nervos.

Şi în permanenţă, percep aceşti stimuli pe măsură ce ei se duc şi vin prin cortexul meu.”

Aceasta era soluţia. Aceasta era toată diferenţa care-i

separa pe supraoamenii non-A de oamenii-animale din galaxie. Talamusul, sediul emoţiilor, cortexul, centrul discriminării. integrate, echilibrate într-o asociaţie strânsă şi minunată. Emoţii nu eliminate, ci îmbogăţite şi destinse prin asociere cu această parte a conştiinţei, cortexul capabil să guste un număr infinit de variaţii subtile în fluxul impresiilor.

Prin tot palatul se luptau oameni într-o panică crescândă împotriva forţei deosebite care-i lovea. Când panica aceasta va fi amorsată, aceasta va creşte până la isterie. Şi din secundă în secundă creştea. Stimulii ţâşneau fulgerător dintr-un talamus temător, accelerând inima, respiraţia, întinzând muşchii, excitând glandele – şi fiecare organ supraexcitat trimiţând înapoi un nou stimul talamusului. Foarte repede, ciclul se accelera şi se intensifica.

Şi totuşi, era de ajuns să se oprească o clipă, să se gândească: „Stimulul, în acest moment îmi traversează cortexul. Eu gândesc şi nu mă limitez la percepere…”

Astfel realiza pentru Ashargin o pauză cortico-talamică totală.

Forţa complexă totuşi continua să lupte împotriva lui şi-şi dădu seama că va trebui să fie foarte atent pentru a fi sigur că Ashargin nu se va prăbuşi în urma unui şoc neprevăzut.

Fără a fi împiedicat, în niciun fel, alergă până la apartamentul său şi dădu. buzna în dormitor. Ştia cum o va găsi pe Nirena. Lăsă acest gând să ajungă conştient în spiritul său, astfel ca Ashargin să afle şi el şi să nu fie surprins. Aşa cum se aştepta, Nirena zăcea în pat, rigidă şi inconştientă. Ea tocmai se trezea, după toate aparenţele, în momentul atacului, fiindcă avea o expresie de stupefacţie îngrozită pe faţa deformată.

Înfăţişarea îl şocă pe Ashargin – angoasă, îngrijorare, frică – ca fulgerul, emoţiile intrau în horă.

Ca fulgerul, câmpul de forţe se impunea şi punea stăpânire pe conştiinţa lui.

Într-un efort disperat, Gosseyn se aruncă pe pat pentru a

se relaxa. În zadar. Muşchii se înţepeniseră. Înţepenit, zăcea lângă pat.

Se întrebase ce efect putea să aibă şi ce simţea şi gândea un individ sub control. În realitate, nu era deloc complicat. Dormea.

Şi avu un vis ciudat.

*

Visă că trupul lui Gosseyn din sarcofag se găsea acum într-o stare de receptivitate ca niciodată, iar că în această stare de conştienţă deplină, în mijlocul criptei amintirilor ajungea să stabilească incredibilul „raport” în sfârşit posibil în pofida puţinătăţii antrenamentului.

Gândurile nu veneau de la Gosseyn, ci treceau prin el.

— *„Eu* sunt. Memoria trecutului…”

Conceptul ajungea la spiritul său prin intermediul corpului inert.

„Numai în *mine*, maşina criptei, rămân amintirile Migraţiei – şi dacă-mi pot aminti, se datorează unui accident.

Toate maşinile au avut de suferit prin trecerea prin norii imenşi de materie cu o energie de nebănuit – şi rezultatul a fost distrugerea aproape a tuturor amintirilor. Ceea ce a făcut ca ale *mele* să fie păstrate este arderea unui circuit principal înainte de marea distrugere. În pofida stricăciunilor, majoritatea maşinilor care au ajuns la capătul drumului au putut reanima corpurile pe care le conţineau, fiindcă era vorba de o simplă funcţiune mecanică. Aş fi putut reanima singurul corp care rămânea în grija mea dar, din nefericire, s-ar fi aflat incapabil să supravieţuiască. Şi nu am dreptul să distrug voluntar un corp înaintea morţii sale. Cei care m-au omorât în cursul anilor trecuţi au uitat că strămoşii lor au ajuns pe această planetă în acelaşi fel ca şi această fiinţă umană pe care o mai visează încă sub numele de Zeu Adormit.

Strămoşii au ajuns fără de amintiri şi, foarte repede, au uitat împrejurările sosirii lor. Lupta pentru viaţă, aspră i-a pus la grea încercare. Navele care le-au transportat zac îngropate şi uitate sub aluviunile veacurilor. Am aterizat mai târziu, iar a mea nu este încă îngropată.

Pretutindeni, urmaşii lor au construit imagini eronate ale evoluţiei lor, fondată pe studiul faunei noii lor patrii. Nu şi-au dat încă seama că orice viaţă tinde spre mişcare, iar că mişcarea la scară macrocosmică este limitată la un anumit număr de forme, iar tendinţa de a sta în picioare este parte integrantă a voinţei de mişcare a unor specii date.

Marea Migraţie a pornit de la o ipoteză nu neapărat exactă dar până acum neinfirmată. Ipoteza conform căreia sistemul nervos uman, cu dezvoltările sale corticale superioare, este unic în spaţiu-timp. Nu a fost nicicând egalat şi, dacă avem în considerare întreaga sa complexitate, niciodată nu va fi…”

Două corpuri – două sisteme nervoase acţionând unul asupra celuilalt – cel mai puternic penetrându-l pe cel de-al doilea conform legii similitudinii – prima imagine s-a născut atunci, cea a oamenilor care observau un punct luminos apropiindu-se de marginea substanţei de umbră.

Ce era aceasta, nici omul din criptă nici maşina ale cărei vibraţii se difuzau prin el, nu ştiau. Un punct luminos, mişcându-se lent – şi oameni care-l pândeau gânditori. Oamenii născuţi şi morţi cu milioane de ani în urmă. Punctul strălucitor rămase o clipă la marginea umbrei, şi o trecu în sfârşit.

Dispăru instantaneu.

Structura spaţiului înconjurător, se modifica uşor. Se produse o tensiune subită, care introduse o variaţie întru-un ritm de bază. Materia începu să se transforme.

O galaxie întreagă îşi schimba echilibrul în timp dar, multă vreme înainte de criză, momentul decisiv venise pentru locuitorii ei. Alternativa părea puţin încurajatoare. A rămâne, a muri, sau a ocupa o altă galaxie.

Ei ştiau că timpul necesar pentru o asemenea călătorie depăşea puterile geniului mecanic sau uman. Cu vremea, chiar şi structurile electronice s-au modificat în mod esenţial şi nu mai însemnau nimic în multe cazuri.

Au plecat mai mult de zece mii de milioane de nave, fiecare cu sarcofagul ei, fiecare cu maşinile ei, complexe, prevăzute pentru asigurarea ciclului vital a doi bărbaţi şi două femei timp de un milion de ani şi mai bine. Aceste nave, minunat construite, şi-au luat zborul în umbră cu o viteză de trei sferturi din cea a luminii. Fiindcă nu era vorba de transporturi rapide precum distorsiunea, nu erau matrice stabilite, nu erau zone memorizate spre care oamenii şi maşinile să se lanseze iute ca gândul. Aceasta rămânea să fie elaborat puţin câte puţin,

*

Încă o dată, visul se schimbă. Mai destins, mai personal, însă gândurile care apăreau nu se adresau neapărat nici lui Ashargin, nici lui Gosseyn.

„Eu am fost cel care a similarizat spiritul lui Gosseyn în corpul lui Ashargin. Gosseyn posedă singurul creier secund din galaxie în afară de cel al Zeului Adormit – care nu contează. Zeul ar putea, fără îndoială, să fie trezit acum, dar anumite mecanisme necesare dezvoltării sale au rămas nefolosite multă vreme, încât el nu ar mai putea să rămână în viaţă decât câteva minute.

De ce Ashargin? Pentru că era slab. Ştiu din experienţă că o personalitate mai puternică ar fi putut să combată conştient voinţa lui Gosseyn. Şi prezenţa ei la îndemână fiind, a constituit un factor al acestei alegeri.

Primul contact fiind stabilit, avea prea puţină importanţă, fireşte, dacă se găsea sau nu în apropiere.

Dar dintr-un motiv mai important era Ashargin persoana logică. Dat fiind planurile lui Enro, prinţul putea să se găsească într-o poziţie mai favorabilă decât oricine pentru

a-l putea face pe Gosseyn să ajungă la criptă. Şi, fireşte, îi putea fi de folos lui Gosseyn.

Cât de răsunătoare este reuşita, îţi vei da seama dacă îţi spun că, pentru prima oară, pot să povestesc istoria Migraţiei unui supravieţuitor direct al expediţiei. De multe ori am încercat să aduc în această criptă un corp Lavoisseur-Gosseyn în acelaşi mod cum se găseşte acum Gosseyn. Dar nu am reuşit decât să fac ca generaţii succesive de Gosseyn să fie circumspecte. Tentativa mea precedentă a avut nişte repercusiuni extrem de periculoase.

Am reuşit să similarizez spiritul bătrânului Lavoisseur în corpul preotului a cărui sarcină era de a mătura această sală interioară. Urmăream să-i ofer lui Lavoisseur prilejul de a repera stricăciunile suferite de nişte elemente vitale ale structurii mele. Acest plan s-a dovedit a fi irealizabil, din două motive. *Unu*, preotul nu era în măsură să-şi procure materialul necesar, *doi,* nu s-a lăsat „posedat”.

Mai întâi rezistenţa lui nu a fost mare, a făcut ceva treabă, iar Lavoisseur a căpătat o cunoaştere parţială a naturii maşinilor criptei. Prin urmare, această scurtă ocazie care s-a prezentat a fost regretabilă. Fiindcă Lavoisseur a reparat un instrument asupra căruia nu pot acţiona, un instrument care declanşează transformarea materiei care a pricinuit distrugerea celeilalte galaxii. Acest instrument fusese montat pe o navă de zece mii de persoane, numai cu scop de cercetare, şi-l interesa pe Lavoisseur pentru că aşa ceva nu se afla pe nava care-l transportase pe el.

Deşi Lavoisseur nu ştia, instrumentul se acorda automat pe corpul preotului, ca rezultat al precauţiunilor constructorilor lui, pentru a fi siguri că el este mereu sub controlul unei fiinţe umane.

Fireşte, ei se gândeau că această fiinţă va fi de-a lor.

În acest moment îi era de ajuns preotului *să se gândească* defazat în timp, iar modificarea, limitată din fericire, să producea. Servindu-se de distorsoare, putea să

dirijeze materia de umbră în orice punct al galaxiei unde poseda un distorsor.

Atunci când rezistenţa preotului la controlul Lavoisseur s-a făcut prea mare, a fost nevoie să se întrerupă contactul. Ceea ce a urmat este ceva care mărturisesc că nu prevăzusem. Atunci când preotul şi-a revenit din sperietură, a ajuns să creadă că fusese posedat de Zeul Adormit.

Atitudinea lui de a îmbrăca forma de umbră i se părea că îi confirma credinţa – şi într-un sens, desigur, de la Zeul Adormit îi vine această capacitate. Aşa cum eu sunt jucătorul care ţi-a manipulat spiritul. Adevăraţii „Zei”, adevăraţii jucători, au murit cu aproape două milioane de ani în urmă.

Dar acum, te vei trezi curând. Poziţia dumitale este delicată – ai o datorie de îndeplinit, însă: să-l ucizi pe preotul care posedă această putere. Cum vei face când este sub forma sa de umbră, nu ştiu.

Va trebui, însă, să-l ucizi.

Şi nu-mi rămâne mare lucru de zis. Ashargin nu are decât să treacă printr-un distorsor şi-l voi scăpa de controlul lui Gosseyn, iar Gosseyn se va trezi. Sau Ashargin poate fi ucis, iar spiritul lui Gosseyn va trece automat în propriul corp. Acestea sunt cele două metode.

Eldred Crang a fost confidentul lui Lavoisseur; cu câţiva ani în urmă, în urma unor informaţii furnizate de Lavoisseur, a venit aici şi a încercat să repare o parte din stricăciunile structurii mele. Atunci nu a reuşit. Mai recent, a putut să repare un releu datorită căruia sunt în măsură să-i adreseze semnale sonore şi luminoase – genul de semnale folosit pentru a-l chema aici când Ashargin ascundea corpul lui Gosseyn.

Un ultim cuvânt. Atacul dirijat împotriva palatului nu este decât în aparenţă dus de către Ligă. De fapt, preotul este cel care a hotărât să lovească astfel pentru a cuceri puterea discreditându-l pe Enro…”

*

Visul începea să se subţieze. Încercă să se prindă de el, dar totul dispărea. Apoi băgă de seamă că era zgâlţâit.

Gosseyn-Ashargin deschise ochii şi o văzu pe Nirena.

Era palidă, dar calmă.

— Dragule, Secoh a venit să te vadă. Scoală-te, te rog.

Se auzi un zgomot la uşa dormitorului. Nirena se dădu înapoi încet şi Gosseyn putu să cuprindă întreaga scenă.

Secoh, seniorul gardian al Zeului Adormit, tocmai intrase în încăpere şi îl privea cu gravitate. Secoh, se gândi Gosseyn, preotul, odinioară, măturător al sălii interioare a Templului.

21

Non-axiome

Nu este suficient să cunoşti tehnicile de antrenament non-A. Ele trebuie să fie asimilate, adică non-conştiente. Perioada „discursivă” trebuie să facă loc perioadei „active”. Scopul urmărit trebuie să fie o supleţe totală a demersurilor mentale, dincoace de planul verbal, cu privire la orice eveniment. Semantica are drept obiect de coace de planul verbal, cu privire la orice a da individului un sens al orientării şi nu un nou cadru nedeformabil.

Înţelese deodată ansamblu faptelor. Independent de „vis”, atâtea lucruri concordau! Mecanicul distrugătorului omorându-se mai degrabă decât să rişte un interogatoriu. Ce emoţie personală l-ar fi putut împinge la un asemenea gest? Fanatism religios, evident.

Şi cine altcineva putea să descopere coordonatele unei noi planete ca Yalerta, dacă nu Secoh? În calitatea lui de consilier principal al lui Enro, avea la dispoziţie resursele unui Imperiu.

Mii de fragmente de conversaţie puteau fi catalogate, condensate, organizate şi, după voie, transmise sau nu lui Enro. Progresele tehnice ca şi actualitatea îi erau supuse lui pentru a le comunica dictatorului. Astfel, nişte instrumente distorsoare radical noi se aflau semnalate unui om practic nul din punct de vedere ştiinţific şi care atât aştepta pentru

a-şi extinde intenţiile la scară galactică.

Un om care-şi dăduse numele de Discipol, nume de o clară semnificaţie religioasă.

Restul, motivele fiecărei fapte, puteau să rezulte din religia însăşi. Părea normal ca seniorul gardian al Zeului Adormit să fi fost stimulat de ambiţia unui împărat planetar ca Enro şi să-l fi îndemnat să cucerească Cel Mai Mare Imperiu şi să unifice galaxia pentru a-i extinde religia.

Din imaginea de ansamblu lipseau câteva amănunte dar păru logic lui Gosseyn să o accepte ca punct de plecare pentru acţiunea sa viitoare.

Secoh „Discipolul”. Secoh, adept sincer al religiei Zeului Adormit. Secoh, un fanatic îndemânatic şi agil în toate domeniile gândirii, cu excepţia domeniului religios – cu toate că aceeaşi convingere trebuie să-i fi înlesnit adaptarea.

Dar mai era, poate, slăbiciunea omenească. Gosseyn-Ashargin se aşeză încet, iar Secoh se apropie de pat pentru a se instala dinainte-i. Preotul spuse:

— Prinţe, ţi se va prezenta prilejul de a recâştiga pentru familia dumitale o poziţie demnă de trecutul vostru.

Gosseyn ştia ce urma. Nu se înşela. Ascultă oferta de viceregalitate, „Zeul Adormit, explica prudent Secoh, trebuie să fie singura autoritate deasupra dumitale”

Adică, Secoh însuşi. Şi totuşi fără îndoială, credea tot ce spunea.

Nu căută să pretindă că atacul asupra Gorgzidului s-ar fi datorat forţelor Ligii. Seniorul gardian fu sincer.

— Lui Crang i s-a părut că era o bună bază de discuţie, impresia unei victorii a Ligii.

Înlătură cu un gest acest aspect al problemei.

— Pot să-ţi spun, îl încredinţă el cu sinceritate, ca Enro încetase să-i mai dea satisfacţie Zeului Adormit nu cred că mai trebuie să subliniez că mesajele pe care dumneata le-ai primit din Templu au fost pentru mine o indicaţie preţioasă asupra punctului spre care trebuie să-mi îndrept atenţia.

Credea. Credea în religia sa stranie. Ochii luceau sinceri. Gosseyn îl observă şi era foarte clar că omul nu era întreg la minte.

Întrebă:

— Enro e mort?

Secoh nu şovăi decât o clipă.

— Cred că a bănuit ceva, mărturisi. M-am dus în apartamentul său în noaptea trecută după întoarcerea sa la palat, sperând că-l puteam reţine vorbindu-i până când ar fi fost prea târziu să mai fugă. Am avut o conversaţie cam furtunoasă. Şi apoi, de la începutul atacului, s-a similarizat la bordul navei lui Paleol.

Secoh se întrerupse şi ochii mai pierduseră din înflăcărare. Zise, îngândurat:

— Enro este un om foarte abil.

Recunoştea, n-avea încotro. Dar faptul în sine dădea măsura proprie abilităţi. Necapturarea lui Enro era o înfrângere majoră; şi totuşi, deja se adapta.

— Atunci, zise Secoh, eşti pentru mine, sau contra mea?

Un mod brutal de a prezenta lucrurile, mai ales că nu preciza consecinţele unui refuz posibil. Gosseyn nu puse direct această întrebare, spuse:

— Ce-ai fi făcut cu Enro, dacă l-ai fi prins?

Seniorul gardian zâmbi. Gosseyn se uită în curtea care se transforma. Se ridicau spânzurători. Douăsprezece erau gata, iar la nouă atârnau deja nişte forme inerte. Gosseyn se uită îngândurat la morţi, nici şocat, nici impresionat. Oriunde oamenii acţionau în mod talamic, se găsea o mulţime de spânzuraţi.

Secoh vorbi iar:

— Enro a reuşit să fugă, dar i-am prins pe unii dintre înverşunaţii lui prieteni. Mai încerc încă să-i conving pe unii.

Oftă.

— Nu cer mult, dar vreau măcar o anumită cooperare. Aşa ca privelişti ca aceasta (arătă spre curte) sunt concomitent necesare eliminării forţelor răului.

Dădu din cap.

— Nu pot fi milos cu indivizi recalcitranţi.

Gosseyn avea răspunsul. Iată ce se întâmpla cu aceia care erau „contra”.

Acum, ştia contra cui să lupte. Dar va trebui să rişte mult – viaţa lui Ashargin printre altele – pe seama profunzimii sentimentelor religioase ale lui Secoh.

Nu-i fu greu să debiteze tâmpeniile dorite. Şi află ceva mai târziu de ce: sistemul nervos al lui Ashargin stabilise circuite reflexe corespunzând unor formule abstracte şi false cu privire la Zeul Adormit – lucru care nu va trebui să fie pierdut din vedere în planurile sale ulterioare cu privire la prinţ, prea puţin înaintat în domeniul Semanticii Generale.

Dar zise ce trebuia zis, şi sublinie că primise mesajul de la Zeul Adormit, precizând că se pregătea o mare onoare pentru Secoh. Trebuia să meargă la Templu, însoţit de Ashargin, înarmat cu un distorsor – Gosseyn observă reacţia seniorului gardian la menţionarea distorsorului, fapt ce modifica riturile tradiţionale stabilite. Dar, în aparenţă, Secoh accepta orice ordin direct de la Zeul său Adormit, fără să ţină cont de formele trecutului.

Prima etapă, cea mai simplă, era depăşită.

22

Non-axiome

Semantica Generală este o disciplină şi nu o filosofie. Se poate concepe un oarecare număr de noi filosofii non-A. Cel mai important pentru civilizaţia noastră ar fi, fără îndoială, realizarea unei economii politice non-A. Se poate afirma categoric că nu există la ora actuală un astfel de sistem. Calea le este deschisă bărbaţilor şi femeilor cu îndrăzneală şi imaginaţie, care doresc să creeze un sistem trebuind să elibereze omenirea de război, sărăcie şi încordare. Pentru aceasta, va fi nevoie să fie eliminaţi de la putere cei care se confundă cu ea.

Secoh se hotărî să facă o ceremonie impozantă. Trei ore mai târziu, rânduri de avioane încărcate de trupe şi preoţi veniţi din capitală brăzdau cerul deasupra drumului de munte care ducea la Templul Zeului Adormit.

Gosseyn-Ashargin spera să facă acest drum cu ajutorul distorsorului din apartamentul – lui Crang şi al Patriciei. Acest lucru nefiind posibil, ceru ca Crang să fie în acelaşi aparat cu el.

Se aşezară unul lângă celălalt.

Erau multe lucruri pe care Gosseyn dorea să le ştie. Se gândea la sistemele de ascultare posibile şi începu grav:

— Mi-am dat seama cu timpul de caracterul prieteniei care te leagă de seniorul gardian.

Crang încuviinţă şi spuse cu aceeaşi prudenţă:

— Sunt onorat de această încredere.

Pentru Gosseyn, aspectul fascinant al acestor relaţii brusc revelate, consta în faptul că Crang nu se înşelase când alesese, cu patru ani în urmă, să se ataşeze de persoana lui Secoh şi nu de ce a lui Enro.

Conversaţia continuă în acest mod convenţional, dar puţin câte puţin, Gosseyn strânse informaţiile pe care şi le dorea. Stupefiant, romanul unui detectiv venusian, Crang, care traversase în taină spaţiul pentru a descoperi ce fel de ameninţări erau îndreptate spre non-A.

Secoh. În calitatea sa de consilier al lui Enro, îl numise pe Crang comandantul bazei secrete a lui Enro pe Venus. De ce? Pentru ca Gorgzid Reesha să scape voinţei fratelui ei care dorea s-o facă soţia lui.

În acest moment, Gosseyn îşi aminti brusc de acuzaţiile lui Enro: „Ai fost dintotdeauna îndrăgostit de ea”, îi spuse Enro lui Secoh.

Şi-l reprezentă pe preotul obscur aspirând la mâna celei mai mari doamne de pe planetă. Şi fiindcă această emoţie se „fixase” pe plan inconştient, toate triumfurile da atunci, nu aveau nicio însemnătate faţă de dragostea pătimaşă a tinereţii sale.

O altă frază a lui Crang făcu să-i apară o imagine clară a felului cum i se prezentase lui Secoh căsătoria, ca falsa căsătorie menită a o proteja. Era păstrată „în rezervă” în aşteptarea zilei în care Discipolul va putea să o reclame pentru el.

O afirmaţie ulterioară a lui Crang, părând fără legătură cu aceea care o preceda, justifica această manevră periculoasă.

— De cum a fost eliminată frica de moarte, zise liniştit detectivul, ne-au eliberat de micile temeri şi aventuri. Numai cei care doresc o viaţă în orice condiţii sunt victimele condiţiilor rele.

Era clar că, dacă lucrurile vor evolua în sensul cel mai

rău, domnul şi doamna Eldred Crang vor alege moartea.

Dar de ce atacul pentru eliminarea lui Enro? Răspunsul la această întrebare necesita şi mai multă prudenţă – dar îl uluia pe Gosseyn. Era esenţial ca dictatorul să fie într-o stare de spirit care să-l facă să se gândească şi chiar să antreneze nişte negocieri de pace. Enro, izgonit de pe planeta sa natală, iar sora lui fiind în puterea inamicului, va avea un motiv serios să facă pace în exterior, pentru a se putea concentra asupra recuceririi puterii în propriul imperiu.

Crang, acest tip stupefiant, găsise efectiv un mijloc de a termina războiul.

Crang ezita. Şi în glasul lui răzbătea o urmă de angoasă când adăugă:

— Va fi un mare privilegiu să fii la Templu pentru o ceremonie aşa de importantă – dar nu este oare cu putinţă ca unii din cei cu echilibru emoţional atât de precar să fie tulburaţi la apropierea de Zeul Adormit?

— Sunt convins, zise Gosseyn-Ashargin, că Zeul Adormit va veghea *în persoană* ca totul să se desfăşoare aşa cum se cuvine.

Nu putea să lase să se înţeleagă mai mult din planul său.

O lumină orbitoare, ivită din surse invizibile. Preoţi, aliniaţi de-a lungul fiecărui perete, înarmaţi cu lănci, scânteietoare şi stindarde dintr-o ţesătură preţioasă. Astfel se termina ritualul preliminar în vasta criptă a Zeului Adormit.

În momentul decisiv, Gosseyn-Ashargin puse mâna pe levierul de control al distorsorului înainte de a-l manevra, privi în jur o ultimă dată cu ochii lui Ashargin,

Era ferm hotărât să treacă la acţiune, dar se forţă să mai observe încă spaţiul în care urma să acţioneze.

Invitaţii erau strânşi în apropierea uşii. Erau preoţi, sub îndrumarea lui Yeladji, seniorul supraveghetor, înveşmântat în mantoul său de aur şi argint. Figura-i buhăită părea

îmbufnată, de parcă nu-i plăcea deloc ceea ce se petrecea. Dar considera că era mai bine să nu zică nimic.

Ceilalţi stăteau muţi ca şi el. Funcţionari de la curte, pe care Gosseyn-Ashargin îi cunoştea din vedere, alţii, necunoscuţi. Şi Nirena, Patricia, Crang.

Vor fi în pericol dacă Secoh va face apel la o sursă de energie, dar trebuie să rişte. Se juca ultimul act. Depindea de prea multe lucruri şi nu putea da înapoi.

Secoh, singur, în picioare, în faţa sarcofagului era gol, atitudine umilă decretată de anii din urmă pentru toate ceremoniile din camera interioară, mai ales cele în care obiceiul onorurilor trebuia să fie acoperit cu o robă de ceremonie. Trupul său se arăta astfel, subţire, dar ferm. Ochii lui negri luceau într-o aşteptare febrilă. Părea puţin probabil ca el să conceapă îndoieli în acest ultim minut, dar Gosseyn nu voia să rişte.

— Prea nobile senior, gardieni, începu, când mă voi similariza prin interiorul acestui distorsor până la cel de la uşă, va trebui să domnească tăcerea cea mai profundă.

— Liniştea va domni!

În vocea lui era o ameninţare adresată asistenţilor săi.

— Bun. Ei bine… *Acum!* zise Gosseyn-Ashargin.

În acelaşi timp acţionă distorsorul.

Se găsea, cum îi promisese maşina în „vis”, înapoi la trupul său, în interiorul sarcofagului. Zăcea liniştit, conştient de prezenţa Zeului. Apoi emise un gând:

— Maşină?

— Da?

Răspunsul se înscrise imediat în creier.

— Mi-ai indicat că de-acum încolo putem comunica în voie?

— Exact. Relaţia, odată stabilită, este permanentă.

— Ai zis şi că Zeul Adormit putea fi trezit, dar ar muri foarte repede.

— Moartea lui va surveni în câteva minute, răspunse maşina. Datorită diverselor accidente materiale, anumite

glande endocrine sunt atrofiate şi le-am suplinit artificial funcţiile. În momentul în care se va întrerupe această aprovizionare artificială, creierul va începe să se deterioreze.

— Tu crezi că trupul este capabil din punct de vedere fizic să răspundă la ordinele mele?

— Da. Ca toate celelalte, acest corp a fost supus unor exerciţii prevăzute pentru a-i permite să funcţioneze când nava ajunge la destinaţie.

Gosseyn respiră profund şi zise:

— Maşină, mă voi similariza în debaraua de lângă sală. În acel moment, trimite-mi spiritul în corpul Zeului Adormit.

Mai întâi fu vidul. Ca şi cum conştiinţa sa era înghiţită de o materie absorbantă.

Dar acţiona sub o tensiune foarte puternică pentru ca această stare să dureze. Avu, în sfârşit, conştiinţa unei fugi rapide a timpului – şi primul său gând ţâşni în noul său trup…

„Ridică-te!

Nu, nu acum. Mai întâi dă capacul la o parte. Mai întâi capacul. Acţiunea trebuie să se desfăşoare în ordine. Aşază-te şi dă la o parte capacul.”

O lumină difuză şi senzaţia de mişcare. Şi apoi, umplându-i urechile şi părând că-i răsună în cap, un strigăt de minunare ieşit dintr-o mie de guri.

„Cred că m-am mişcat. Capacul se mişcă. Trage mai tare. Mai tare”.

Era conştient că trăgea – inima bătea foarte tare – trupul suferea în general.

Şi apoi se ridică. Senzaţia se preciză cu vederea. Zări feţe neclare, ca în ceaţă, şi o vastă sală.

Incitaţia la acţiune, un gând mai rapid creştea în el. Se gândi angoasat – *acest corp nu are decât câteva* minute *de trăit.*

Încercă să murmure cuvintele pe care voia să le spună, să constrângă la mişcarea laringele anchilozat. Şi cum

cuvântul la fel ca şi vederea se năştea din spirit şi nu numai din organ putu efectiv să formeze cuvintele prevăzute.

Atunci, pentru prima oară se întrebă cum privea Secoh trezirea „Zeului” lui.

Efectul trebuie să fi fost deja terifiant. Căci era vorba aici de o religie deosebit de nesănătoasă şi periculoasă pentru un om. Ca vechea idolatrie de pe Pământ, cu care semăna, ea se baza pe identificarea simbolurilor; dar, spre deosebire de analoagele ei în spaţiu şi timp, ea risca să işte un soi aparte de catastrofă, căci era vorba de un, „idol” viu, deşi inconştient.

Pentru a accepta această religie în permanenţă, trebuia ca Zeul să rămână adormit…

Acceptarea ei temporară de către Secoh, în cazul trezirii, implica admiterea de către Zeu a probităţii perfecte a seniorului său gardian.

Or, acest zeu, se trezi în faţa notabililor adunaţi, întinse un deget acuzator spre Secoh şi zise cu o voce lentă:

— Secoh! Trădător! Trebuie să mori!

În această clipă, voinţa înnăscută de a trăi a sistemului nervos al lui Secoh cerea ca el să-şi lepede credinţa.

Imposibil. Era prea înrădăcinată. Ea era asociată prea strâns cu fiecare celulă a corpului său.

Imposibil? Aceasta însemna că trebuia să accepte fără condiţii sentinţa morţii proferată de către Zeul său.

Şi nu putea.

Îşi petrecuse toată viaţa într-un echilibru precar ca un dansator pe sârmă – dar, în chip de balansier, se folosea de cuvinte. Şi aceste cuvinte se găseau în conflict cu evidenţa. Ca şi cum omul de pe sârmă îşi pierdea deodată balansierul. Se clătină. Teroarea crescândă genera nenumăraţi stimuli, periculoşi, strâns asociaţi. Gesticulând violent, îşi pierdu cumpătul.

Nebunia.

Nebunia, născută dintr-un conflict intern insolubil. Prin veacuri de existenţă umană, asemenea conflicte frământau

spiritul a milioane de indivizi. Ostilitate faţă de tată, în conflict cu o dorinţă de securitate şi de protecţie; ataşament la o mamă prea posesivă, lovindu-se de dorinţa de a creşte şi de a deveni independentă – ură a unui patron lovindu-se de necesitatea de a-şi câştiga viaţa. Prima etapă era întotdeauna non-sanitatea… şi echilibrul devenea prea greu de menţinut, fuga spre securitatea relativă a in-sanităţii.

Prima tentativă a lui Secoh pentru a rezolva conflictul fu pur fizică. Corpul său se înceţoşă, iar, când spectatorii scăpară un uşor murmur, se întunecă.

Discipolul stătea în faţa lor.

Gosseyn, tot la „comenzile” sistemului nervos neantrenat al „Zeului”, se aştepta la transformarea lui Secoh.

Dar acesta era sfârşitul.

Încet, coborî treptele. Încet, pentru că muşchii Zeului erau încă prea anchilozaţi pentru a-i permite să facă gesturi rapide. Exerciţiul din spaţiul îngust al „camerei” de somn păstra în stare de funcţionare căile nervoase vitale, dar într-o măsură limitată.

Dacă Gosseyn n-ar fi ştiut ce urma să se întâmple, acest lucru omenesc aproape lipsit de conştiinţă, ar fi putut cu greu să târască – darămite să meargă.

Şi era îndemnat de impresia şi mai disperată că nu mai avea decât câteva minute. Minute în care trebuia să-l învingă pe Discipol. Coborî cu stângăcie treptele şi înaintă spre forma de umbră tremurătoare.

A-l vedea pe Zeul Adormit mergând spre el cu intenţii ostile, trebuie să fi fost o experienţă distructivă. Cuprins de o groază frenetică, Discipolul încercă să scape prin singura metodă de care dispunea.

Din silueta întunecată ţâşni energie. Într-o jerbă de flăcări albe, trupul Zeului se mistui. În acest moment, Secoh fu omul care şi-a distrus Zeul. Niciun sistem nervos condiţionat ca al său nu putea să accepte o vină atât de teribilă.

Aşadar, îl uită.

Uită că o făcuse. Şi cum pentru aceasta trebuia să uite toate evenimentele conexe ale existenţei sale, le uită şi pe acestea de asemenea. Din copilărie era destinat preoţiei. Toate astea trebuiau să dispară, în aşa fel încât amintirea crimei să fie alungată pe vecie.

Amnezia era uşoară pentru un sistem nervos omenesc. Sub hipnoză se poate produce cu o uşurinţă aproape alarmantă. Dar hipnoza nu este necesară. Întâlneşti un individ care-ţi displace şi, foarte repede, nu-ţi vei mai putea aminti numele său. Ţi se întâmplă ceva neplăcut, vei uita întâmplarea ca pe un vis urât.

Amnezia este cea mai bună metodă pentru a scăpa de realitate. Dar are forme diverse şi una dintre ele, cel puţin, este devastatoare. Nu poţi uita amintirile şi experienţa unei vieţi întregi rămânând adult.

Şi Secoh trebuia să uite toate astea. Se prăbuşea – din secundă în secundă, mai mult. Şi Gosseyn, reîntors imediat în corpul său în momentul în care Zeul fusese ucis, prevăzuse ceea ce se întâmpla acum în faţa lui, stând în picioare în micul culoar al biroului.

Forma întunecată a Discipolului dispăru şi Secoh redeveni vizibil, clătinându-se pe picioarele care-l mai susţinuseră o clipă.

Căzu, inert. Din punct de vedere fizic, avea un metru şi optzeci de centimetri de parcurs – dar mental, cădea mereu. În momentul în care deja zăcea la podea, genunchii se strânseră la piept, picioarele se adunară, lipite, capul se lăsă moale. Mai întâi scânci puţin, apoi tăcu. Când îl duceau cu targa stătea întins neştiind ce se întâmplă în jurul lui, chircit, tăcut, fără lacrimi.

Un copil care nu este născut nu plânge încă.

SFÂRŞIT

Sfârșitul "Lumii" părea să-l fi lăsat pe Gilbert Gosseyn stăpân pe situație.
Atunci apar participanții la jocul de șah cosmic în care el nu era decât un pion inconștient.

"Cititorule, ai în mâini unul dintre cele mai controversate (și izbutite) romane din întreaga literatură Science Fiction.

Povestea "Jucătorilor" este cea mai fantastică și cea mai depărtată de această lume pe care am scris-o într-o viață de vise fantastice."

A. E. Van Vogt

SF CRISTIAN

Coperta — Marian Mirescu

Vol I-II-III Lei 2800